

Ἡ Νεοσηαία

18 ρόνια πολλά
πατέρα τῆς Νίκης!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικού-
μενου υπό της Α. Ε. του 'Αρχηγού της Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, δότης και τὸ
ἐκπρόσωπος, ἀναπληροῦμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Γ'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωφάρους 19
'Αριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
'Εποπτείας Συντάξεως 34-425
'Αρχιουντάκου 593-830
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωφάρους 19
'Αριθ. Τεύχ. 14-4 'Ιανουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Μελὼν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Μρ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
'Αλγύπτου Λιρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας),
Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ, Γεν. Γραμματέας Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ Συνταγματάρχου ἐ.ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

'Απὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἐνδουσιασμοῦ

Ο ΑΓΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο 'Ελληνικὸς λαὸς ἐσφαλμένη ἐνώμενος, ἀποφασισμένος, μεγάλος καὶ ἀκατάβλητος γιὰ τὸν νέον μεγάλον ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔξω 'Ελληνισμός, τὰ ἀδελφία μας ποὺ ζοῦν ἔξω, οἱ συνεχίζονται τὸν παλαιὸν μας ἀποίκων, ἐκείνοι διὰ τὸν ὅποιον ἡ ἐλληνικὴ σημαία εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλανήτου μας, μὴ δυνάμενοι νὰ προσέλθουν ὑπὸ τὰς σημαίας, ἐνισχύουν τὸν ἀγῶνα μας μὲ τὰς περιουσίας των.

Δίδουν καὶ αὐτοὶ ὅτι ἔχουν, ὅπως πάντα, καὶ ἡ συνδρομὴ τους αὐτὴ εἶναι ἐξ ἴσου πολὺτιμι μετὰ τῆς θυσίας τοῦ αἵματος.

Ο 'Ελληνισμὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁ ὁποῖος ζῇ καὶ θερμαίνεται μετὰ τὴν ἱερὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος, στὸ ἀκούσμα τῆς κτηνώδους ἐπιθέσεως μα-
τόθηκε καὶ ὁ μεγάλος του πόνοσ ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη του πίστις στὴν Ἑλλάδα ἔγινε χείμαρρος δωρεῶν ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιζομένου ἔθνους.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 οἱ 'Ελληνες ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἔσπελναν ὅτι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν.

Οἱ φιλοπάτριδες 'Ελληνες χορηγοὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ ἔδωκαν καὶ τὴν μοῦσικήν ἀπὸ τὸ τό-
μα τους καὶ ἔσθσαν πᾶμπαντοι, ἀλλὰ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀφανεῖς ἥρωες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀ-
γῶνος μας.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα ζοῦμε ἕνα καινούργιον 21. Ἀγωνίζομαστε γιὰ νὰ ζήσωμεν ὡς ἄνθρωποι ἐλευθεροί. Ἀγωνίζομαστε γιὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν μας.

Ἀγωνίζομαστε γιὰ νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἴμαστε ἀντάξιοι συνεχιστὰς τῶν Τριακοσίων, τῶν Σαλαμινομάχων, τῶν Μαρα-
θωνομάχων, τῶν ἡρώων τοῦ 21.

Ἀγωνίζομαστε τέλος γιὰτὶ εἴμαστε ΕΛΛΗ-
ΝΕΣ καὶ διότι ΕΛΛΑΣ Σημαίνει ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
-ΑΓΩΝ - ΝΙΚΗ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος καὶ ἐνδοξος ἀγὼν μας.

Ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἀπὸ ὅλα τὰ ση-
μεῖα τῆς γῆς, ὅπου κτυποῦν ἐλληνικὲς καρ-
διές, καταστάνουν ἀρχοντικὲς προσφορὲς οἱ ὁ-
ποῖες θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ συνεχίσωμεν τὸν
νικηφόρο ἀγῶνα μας.

Ἐμποροὶ, ἐφοπλισταί, ἀντάξιοι συνεχίζονται
τὸν καπεταναῖον τοῦ ἀθανάτου 21, ὅλοι δι-
δουν, ἔνας χείμαρρόν τινος ἀκατάβλητος δωρεῶν
καὶ προσφορῶν ἐνισχύει τὸν ἀγῶνα μας.

Καὶ θὰ συνεχίζονται αἱ προσφοραὶ αἵματος
καὶ χροῆματος μέχρις ὅτου ἡ γαλανόλευκη ση-
μαία κυματῇ ὑπερήφανη καὶ μαρτυροκαπνι-
σμένη στὸ κοντάρι τῆς Νίκης.

ΜΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΟΡΚΙΖΟΜΑΣΤΕ ΟΤΙ ΘΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΝΤΑΞΙΟΙ ΣΑΣ

Συνάδελφοι Στρατιῶται!

Σὰς ὀνομάζουμε συναδέλφους γιὰτὶ ἀπὸ τῆς
28 Ὀκτωβρίου 1940 ὅλοι εἴμεθα στρατιῶται.
Νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι τὰ ἡρωικά σας κατορθώ-
ματα ποὺ ἀντήχησαν στὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ
ἐκάμαν τὸν κόσμον δόκλον πρὸς τὰς θαυμασίαις
δημιουργοὺς σ' ἡμᾶς ποὺ ἡ μάτρα θέλησε νὰ
μὴν εἰμῆθα πλάι σας στὴν τιμητικὴ θέσιν τῶν
ἐλληνικῶν συνόρων, ἀλλὰ νὰ μενωμεν ἐδῶ, τὴν
ὑποχρέωσιν νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι σας, ὅπως εἰς
φαίνεσθε ἀντάξιοι τῶν ἡρώων τῆς 'Ιστορίας
μας. Καὶ σὰς βεβαίωμε κατηγορηματικῶς ὅτι
ὅλοι μας, ἀπὸ τὸ μικρότερον Ἑλληνοπούλο ἕως
τὸν γεροντότερον παπποῦ, ἔχομε πλήρη συνεί-
δησιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ὑποχρεώσεώς μας καὶ
θὰ φροντίσωμε νὰ μὴ σὰς λείψῃ τίποτε, νὰ μὴ
παγῶσιν τὰ πόδια σας πάνω στὰ ἡπειρωτικά
χιόνια, νὰ μὴ ἐξυλιάσουν τὰ χέρια σας ἀπὸ τ'

ἀγιάζι τῆς Πίνδου. Κι' ἀκόμη θὰ φροντίσωμε
νὰ μὴ κοιμηθῶν ἡσυχία τὰ παιδιὰ σας ποὺ
ἀφήσατε ἀπροσάλευτα φεύγοντας καὶ νὰ μὴ
ταπεινώσῃτε οἱ γυναῖκες σας στὴν πάλιν τους
γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψῆμν.

Νοιώθουμε βαθύτατα ὅλοι ὅτι ἐνῶ σήμερα
οἱ σῖς χύνετε τὸ αἷμα σας καὶ θυσιάζετε τὰ
νεύρα σας γιὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς
πολυδουλωμένης Πατρίδος μας, ἐμεῖς δὲν ἔ-
χομε δικαίωμα νὰ φανοῦμε γλισχροὶ καὶ νὰ
θελήσωμε νὰ κρύψωμε τ' ἀγαθὰ μας, γιὰ τὴν
διατήρησιν τῶν ὁποίων οἱ σῖς δύνει αὐτὴν τὴν
στιγμὴν τὴν ἰδίαν τὴν ζωὴν σας, καὶ νὰ σὰς στε-
ρήσωμε ἀπὸ λίγη ἀνακούφισιν, ποὺ μποροῦμε
νὰ σὰς δώσωμε ἐξοδοντάς μόνον χρήματα.
Τὸ νοιώθουμε καλὰ αὐτὸ, γιὰτὶ εἴμεθα ὅλοι
'Ελληνες.

Ὁρκίζομεθα λοιπὸν ὅτι θὰ σταθῶμε ἀντά-
ξιοι σας κάνοντας τὸ καθήκον μας καὶ σὰς
ζητοῦμε νὰ μενεῖτε ἡσυχὴ γιὰ νὰ γαλυδῶσθε
τῆς γενναίας καρδίας σας καὶ τὰ ἡρωικά κορ-
μιά σας γιὰ τὴν νέαν ἐξόρμησιν τῆς ἀθάνατης
'Ελληνικῆς ψυχῆς.
'Εμεῖς εἴμεθα ὅλοι παρόντες καὶ σὰς ἀ-
κολουθοῦμε.

Γ. ΒΛΑΣΤΑΡΑΚΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ

Στρατιῶτῃ ἐσὺ ποὺ θλίβεσαι σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ
[δρόμου,
τὸν σκοτωμένο στὸ βουνὸ μὴ κλαῖς τὸν ἀδερφό
[σου,
ποὺ βρέθηκε χωρὶς πνοὴν μετ' ὅπλο τοῦ ἐπ'
[ἡμῶν,
μὴν κλαῖς, ὁ τέτοιος θάνατος καμάρν νὰν [σου.

Γέλα στρατιῶτῃ μοναχά, ὡστόσο ὡς ἐκεῖ πάνω,
ποτέ μὲ δάκρυα, ποτέ μὴ ραίνεις τὴν μυχὴν σου,
γέλα καὶ πῆς εἰ! ἔτοιμος κοντά σου νὰ πεθάνω,
μπράβο του κι' ἂν σκοτώθηκε, ὁ θάνατος τιμὴ
[του.

Ν. ΦΑΤΣΕΑΣ
'Αξιωματικός

Τ. Τ. 850 2-12-40

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ὅταν ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἀνακατό-
τανε νὰ κἀνῃ — ἀπαράλλαχτα ὅπως σήμερα
ἡ Ἑλλάδα μας — πόλεμον, διότι οἱ διάφοροι
βάρβαροι ἔχθροί ποῦ τὴν περιεκύκλωναν, τὴν
ἐπώθησαν νὰ πολεμῇ καὶ τὴν ἐχθρεύονταν, εἶχε τὴν
ἀπερίοριστη βοήθειαν τῶν παιδιῶν της ποὺ τὴν
βοηθοῦσαν — ὅπως τώρα — στοὺς ἀγῶνες της.
'Αλλὰ παράλληλα σ' αὐτοὺς κι' ἡ Ἐκκλησία
τοῦ Χριστοῦ μετὰ κάθε τρόπο βοηθοῦσε τὸν
ἔθνος. Καὶ τὸ μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία πᾶς σὲ κά-
ποιο ἱερὸ ἀγῶνα ὅλα τὰ ἀνάθηματά καὶ τὰ
χρυσαφικά της Ἀγίας Σοφίας διατεθήκανε γιὰ
τὸ σκοπὸ τοῦ ἀγῶνος.

Ἔτσι καὶ τώρα στὸν πόλεμον ποὺ διεξάγει ἡ
Πατρίδα μας κατὰ τὸν νεοσφαρόν ἔχει πα-
ράλληλα στὴν συνδρομὴν τῶν παιδιῶν της καὶ
τὴν συνδρομὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ ναὸς τῆς
Μεγαλόχαρης τῆς Τήνου — ὅπως τότε τῆς Ἀγίας
Σοφίας — ἐπρόσφερε ὅλον τὸν πλοῦτον του καὶ
τὰ ἱερὰ ἀνάθηματά της ἱερὰς εἰκόνας τῆς Πα-
ναγίας.

Συνεχίζεται λοιπὸν καὶ ἐπαναλαμβάνεται καὶ
εἰς τὴν πλειορὰν αὐτὴν ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλά-
δος μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΟΣΧΟΣ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

'Αλβανία, 30-11-40.

Δὲν θὰ μπορούσε καλὰ νὰ περιγραφῇ ἡ χα-
ρὰ ποὺ νοιώθουμε ὅλοι γιὰτὶ εἴμαστε στὴν Ἀλ-

βανία καὶ γιὰτὶ ἀκόμα ὁ λαὸς αὐτὸς τῆς 'Η-
πείρου ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν γεν-
ναίων!!! καὶ πρὸ παντὸς τιμίων Ἴταλων!!!

Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ περιγρα-
φῇ ἡ χαρὰ μας, ὅταν προχτές, τὴν ὥρα ποὺ
ὅλοι μας περιμέναμε μετὰ τὴν καρδιάν αὐτὴν
νὰ πάρουμε τὴν ζεστὴ φασολάδα, εἰδαμε τρεῖς
Φαλαγγίτες, Φαλαγγίτες στὴν Ἀλβανία! Στὴν
ἀρχὴ ἀπορήσαμε. Ὑστερὰ ἐμάθαμε ὅτι ἦσαν
μετὰ εἰδικὴ ἀποστολὴ ἀπ' τὴ Μακεδονία. Ἦσαν
νὰ φέρουν κάτι ἐμπιστευτικὸ στὸ Στρατηγὸ
μας.

Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ Νεολαία, τὸ ἔργο αὐτοῦ τοῦ
'Εθνικοῦ Κυβερνήτου, ἀπλώνει τὴν δρᾶσιν της
ὡς ἐδῶ πάνω καὶ προσφέρει καὶ ἐν τῇ τῆς πο-
λύτιμης ὑπηρεσίας της.

Χαρήκαμε πολὺ ὅταν εἰδαμε τοὺς Φαλαγγίτες
μας. Ἐμεῖς οἱ φαντάροι συνηθίσαμε ὁ ἕνας τὸν
ἄλλο καὶ δὲν μᾶς κάνει ἀσθένειαν νὰ δοῦμε μιὰ
στρατιὰ Ἑλλήνων φαντῶν νὰ παρελάνουν. Αἰ-
σθησι ὅμως μεγάλῃ μᾶς ἔκαναν αὐτοὶ οἱ τρεῖς
Φαλαγγίτες ποὺ εἰδαμε. Ἦσαν ἕνα ἐξουρά-
σμα τῆς ψυχῆς μας, ἦταν μιὰ ἀγαλλίασι καὶ
χαρὰ γιὰ ὅλους μας.

Μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ στεῖλωμε τοὺς
χαίρετάς μας στὴν Ε.Ο.Ν. Μᾶς δόθηκε ἡ
εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσωμε μετὰ τὰ παιδιὰ τοῦ
'Αρχηγοῦ μας.

Καὶ τώρα, ποῦ ἐδῶ πάνω χορίζε, ἡ σκέψις
μας εἶναι στοὺς Φαλαγγίτες, ποῦ με αὐταπά-
νησι κι' αὐτοὶ, ὅπως οἱ στρατιῶτες μας, θὰ
περιτρέχουν τὰ φτωχὰ σπῆτια τῶν στρατιωτῶν
καὶ θὰ βρῶσκουν τῆς μαζῆς καὶ τ' ἀδέρφια
τους καὶ θὰ τοὺς παρηγοροῦν καὶ θὰ τοὺς βοη-
θοῦν νὰ περάσουν τὸν δύσκολο αὐτὸ χεῖμα
ποῦ μᾶς ἤλθε βλοσυρὸς καὶ τραχύς.

Γιὰ μᾶς μὴ κλαῖτε καὶ μὴ λυπᾶστε. Ἐμᾶς
μᾶς θερμαίνουν ἐδῶ πάνω τὰ εἶδη ποὺ ἔσπε-
λαν οἱ Ἑλληνοπούλες, μᾶς θερμαίνουν οἱ εὐ-
χὲς ὅλων γιὰ τὴν νίκη. Μᾶς θερμαίνει ἀκόμα
ἡ ἐπιθυμία νὰ πετάξωμε στὴ θάλασσα τὸν ἀπαι-
σιο ἐπιδρομέα, ποὺ νόμισε ὅτι ὁ Ἑλληνας
στρατιώτης ἦταν εὐχολίᾳ λεία, σὰν τὰ ψάρια
ποὺ βομβαρδίζουσιν ἀνήμελῶς τὰ βαρέα βομβαρδι-
στικά του!

Γεῖα σας καὶ χαρὰ σας

ΔΗΜ. ΑΛΒΕΡΤΟΣ
'Υπαξιωματικός

ΝΙΚΗ

Γιὰτὶ βαροῦν τὰ σῆμαντρα, ὅπου ἔχανε σω-
τόσον καιρὸ; Τί διαλαλοῦν καὶ φλέγουν τὴν
[πᾶσαι
Γιὰτὶ χτυποῦν οἱ σάλλιγγες καὶ [ψυχὴ μας;
[πᾶς δὲν ἔ-
— Ἡ Κορυθα, βροντοφωνοῦν, ἡ Κορυθα δι-
[χὴ μας!

Νίκη! φωνάζει ὁ ἀντίλαλος, Νίκη! ἀπ' ἄ-
[κρη σ' ἄκρη.
'Αχολογᾶνε τὰ βουνά, οἱ λαγκαδιές, τὰ δάση.
Κυλάει σὲ στήθῃ λᾶσινα γλυκεῖα χαρὰς τὸ
[δάκρυ,
καὶ κάθε πόνου στεναγμὸς μετὰ μῆς ἔχει κο-
[πᾶσαι.

Χαρὰ στὸ μέγα Βασιλεῖα, στὸ μέγα Κυβερνήτη-
ποῦ μετὰ μὲ μάλον καὶ μετὰ καρδίαν τώρα μᾶς κυβερ-
[νᾶνε
Χαρὰ στὰ εὐχανάκια μας, χαρὰ στὸν κάθε
[Ἀκρίτη,
χαρὰ στοὺς ἥρωες τοὺς τρανοὺς ποὺ ἔξωσαν
[τὰ νικᾶνε.

Κ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΑΘΕΡΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 2 Α Χορὰ

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Οἱ συντελεσταὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται αἱ λαμ-
πραὶ ἐλληνικαὶ νίκαι εἶναι πολλοί. Μεταξὺ αὐτῶν ὅμως
ξεχωρίζουν τρεῖς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἰς αὐτοὺς ἔχουν τὴν
πηγὴν των. Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνυπερβλήτως ζωϊκὴ
δύναμις τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Ἀρνηγοῦ ἡ διάνοια. Οἱ ὀρθο-
λογιστὰς εἶναι ἐλεύθεροι ν' ἀμφιβάλλουν ὅσον θέλουν. Ὁ
λαὸς ὅμως τῆς Ἑλλάδος, καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ λαὸς ὁ μα-
χόμενος, πιστεύει ἀδιασείστως ὅτι πνεῦμα Θεοῦ ἐπεσκέ-
σεν αὐτὴν τὴν γῆν καὶ ὥπλισεν τὸν λαόν της μετὰ σθένος καὶ
μετὰ δύναμιν διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τὸν ἐπιδρομέα. Καὶ ὁ λαὸς ἔχει
δίκαιον. Ὅταν ἤρχισεν αὐτὸς ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς
αὐτοκρατορικῆς Ἰταλίας τῶν 50 ἐκατομμυρίων, τῆς Ἰτα-
λίας ποῦ ἐτρομοκράτει τὴν φαντασίαν τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν
φοβερόν στόλον, τὰς χιλιάδας τῶν ἀεροπλάνων καὶ τὰ
ὀκτὼ ἐκατομμύρια τῶν λογῶν της, ἐναντίον τῆς Ἑλλά-
δος, οἱ αἰσθηματικώτεροι καὶ οἱ ἀγνώτεροι ἀπὸ τοὺς ὀρθο-
λογιστὰς ἔλεγαν: «Ἡ Ἑλλάς ἀποδύεται εἰς ἀγῶνα θανα-
τόν». Ἡ στρατευθεῖσα ὅμως γενεὰ τῶν Ἑλλήνων τὴν
ἀνέτρεψεν αὐτὴν τὴν πρόβλεψιν. Μετέβαλε τὸν ἀγῶνα, τοῦ
ὁποῦ ὅλα τὰ σταθμικά στοιχεῖα καὶ ὅλα τὰ ἀριθμητικά
δεδομένα προεδίκαζον ὥραϊαν ἴσων, ἀλλὰ θλιβεράν διὰ
τὴν Ἑλλάδα τὴν ἑκδοσιν, ἀπὸ ἀγῶνα θανάτου εἰς ἀγῶνα
ζωῆς. Ὁ ἑξύτερος λοιπὸν κατὰ τὴν νόησιν ἀπὸ τοὺς ὀρθο-
λογιστὰς, ὁ λαὸς, προχωρεῖ πέραν τοῦ σημείου πρὸ τοῦ
ὁποῦ σταματᾷ ἡ ἰδικὴ τῶν κρίσει καὶ ἀνακαλύπτει
συνεργίαν Θεοῦ ἐκεῖ ὅπου ὁ ὀρθολογισμὸς δὲν βλέπει καὶ
δὲν ἐξηγεῖ τίποτε. Καὶ αὕτη ἡ ἀνακάλυψις τοῦ γίνεται
πρόσθετος πηγὴ ἀγωνιστικῆς θελήσεως, πρόσθετος πηγὴ
νίκης.

Ἐρχομεθα τώρα εἰς τὸν τρίτον συντελεστὴν τῆς ἐλλη-
νικῆς νίκης. Εἰς τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν. Ξένοι ἀχολογῶντες
ἔχαρκτηρίσαν ὡς κλασσικὸν τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον διε-
ξάγει ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ἐχομεν τὴν
γνώμην ὅτι καὶ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν ὑπάρχει δό-
σις ἱστορικοῦ ρωμαντισμοῦ. Δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὸν μαχόμε-
νον ἑλληνικὸν λαόν εἰς τὸν σημερινόν μας πόλεμον περισ-
σότερον ἀπὸ τὰ κλασσικά κυριαρχοῦν τὰ χαρακτηριστικά
τῶν θριάμβων τῆς ἐλληνικῆς αὐτοκρατορίας τῶν μέσων αἰ-
ώνων, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε οὕτε κατὰ τὴν λαμπρότητα οὕτε
κατὰ τὰς συνεπειὰς ὑστεροτέρων ἀπέναντι τῶν ἀγῶνων τοῦ
κλασσικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὑπάρχει ἐν τούτοις κάτι γνησιώ-
τατα κλασσικὸν εἰς τὸν σημερινόν μας πόλεμον. Τὸ γεγο-
νός ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος ἐν εἰρήνῃ ἡγεῖτο τῆς μεγάλης
ἀνακαινιστικῆς ἐν τῇ Χώρα προσπαθείας, στρατηγεῖ κατ'
οὐσίαν τοῦ σημερινοῦ πολέμου. Ὅντως εἰς τὴν κλασσικὴν
ἰδιαιτέραν περίοδον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀφθονοῦν τὰ πρό-
τυπα τῶν ἀνδρῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπιτυχῶς θὰ ἦδυνάτο
νὰ παραβληθῇ ἡ μορφή τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Στρατιῶτης ἐκ μορφώσεως καὶ ἐπαγγέλματος, ὁ ση-
μερινὸς Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, τεχνικὸς τοῦ πολέ-
μου διεθνὸς κύρους, ἐπολιτεὺς καὶ κατὰ τὴν στρατιωτι-
κὴν καὶ κατὰ τὴν πολεμικὴν του σταδιοδρομίαν μετὰ τὴν
ἰδίαν κλασσικὴν ἀπλότητα τῶν ἡγετῶν τῶν ἀρχαίων
'Αθηναίων. Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἡγέτας ἄλλων λαῶν, οἱ
ὁποῖοι χωρὶς κᾶν νὰ ἔχουν τὸ ἐλαφρυντικὸν τῆς ἐκ τοῦ
στρατοῦ προελεύσεως, ἔθεοποίησαν τὸ πνεῦμα τοῦ στρα-
τῶνος καὶ τοῦ πνεῦμα τοῦ πολέμου, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς
οὐδέποτε ἐθέλησεν ἀπὸ πολεμικὰς καὶ κατακτητικὰς φιλο-
δοξίας. Ὑπηρετήσας τὴν Πατρίδα του ὡς τεχνικὸς τοῦ
πολέμου μετὰ λαμπρότητα ἀπόδοσιν, οὐδέποτε ἐλησμόνησεν
ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι τὸ ἐπισπορικὸν στοιχεῖον τῆς ἱστο-
ρίας. Τούναντιον ἐπίστευσε — καὶ τοῦτο κατεδείχθη κατὰ
τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν κατὰ τὴν περίοδον
τὴν προηγηθεῖσαν τῆς σημερινῆς ἐλληνοϊταλικῆς συρρά-
ξεως — ὅτι μίαν κακὴν καὶ ἀδίκον εἰρήνην εἶναι προτιμο-
τέρα ἀπὸ ἕνα πόλεμον. Ἡ ἐκδοθεῖσα προσφορά τῆς ἐλλη-
νικῆς λευκῆ βίβλος εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀγωνιώδους ἀγρυ-

πνίας τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἐπὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εἰρη-
νικῆς προσπάθειας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τῆς αἰφνιδιαστι-
κῆς καταλήψεως τῆς Ἀλβανίας ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, ἀπὸ
τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1939, ἡ ἀγρυπνία αὐτὴ δὲν ἔπαυεν οὔτε
ἐπὶ στιγμὴν, μέχρι τῆς νυκτὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ἡ Ἑλ-
λάς ζῇ τὸν πόλεμον ἀπὸ διμήνου. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Με-
ταξᾶς τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν ἐξῆ ἐπερχόμενον κατὰ τῆς Χώ-
ρας ἐπὶ δεκαεπτὰ συνεχεῖς μῆνας, ματαίως αγωνιζόμενος
νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Εἶναι ἀληθῶς θαυμαστὴ ἡ συνετὴ αὐτο-
κυριαρχία, μετὰ τὴν ὁποῖαν καθ' ὅλον τὸ ἀτελεύτητον τοῦτο
διάστημα ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐμάχητο, μόνος, διαλύων
τὰς παγίδας καὶ ἀποκαλύπτων τὰς πλεκτάνας τοῦ ἐχθροῦ.
Ὅτι θὰ καταπλήξῃ τὸν ἱστορικὸν τοῦ μέλλοντος, περισ-
σότερον ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν «ὄχι» μετὰ τοῖον ὁ
Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀπέριψε τὸ ἱακὸν ἰταλικὸν τελεσί-
γραφον τῶν πρωϊνῶν ὥρῶν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, θὰ εἶναι
ἡ γιγαντιαία ἔνστασις τοῦ θάρρους, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἀντε-
ξήλθεν εἰς τὰ ἐπινοήματα τῆς ἰταλικῆς δολιότητος καθ'
ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀτελευτήτων δεκαεπτὰ μηνῶν.

Ὅταν ἡ ἰταλικὴ θρασυ

ΟΤΑΝ ΗΤΟ ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

ΜΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἀνάμεσα στὰ χειρόγραφα τοῦ ἀρχείου Ἀλεξίου Φιλίου, ποὺ ἔχουν σχε-
σι μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ζωσιμάδου
καὶ Μπαλαναίου, βρέθηκε ἀπὸ τὸ
Γιαννιώτη λόγιό κ. Φ. Σεγκούνη καὶ
ἕνα στιχοῦργημα μὲ τὸν τίτλο «Ἱστο-
ρία Βεζύρ Ἀλῆ πασᾶ Τεπελενλή, ἡ-
γεμόνος τῆς Ἡπείρου, συντεθείσα πα-
ρὰ τοῦ λογιωτάτου Κωνσταντίνου Δια-
μάντου Τζουκαῆ Ἰωαννίτου 1823».

Εἶναι πράγματι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα
ἱστορία τοῦ τυράννου τῆς Ἡπείρου,
γιατὶ ἐγράφη ἀπὸ ἄνθρωπο λόγιό καὶ
αὐτόπτη.

Εἶναι ἐξ ἄλλου ἐνδιαφέρουσα γιατί
μᾶς δίνει μὲ ζωηρότητα χρώματα τὴν
εἰκόνα τῆς Ἡπείρου ὅπως ἦταν ἐκεί-
νη τὴν ἐποχή, μᾶς ζωγραφίζει πρόσω-
πα καὶ πράγματα καὶ εἶναι πολυτιμό-
τατο στοιχεῖο γιὰ λαογραφικὲς μελέ-
τες. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ χειρόγραφο θὰ πά-
ρουμε μερικὰ ἀποσπάσματα, γιατί
ἀποδεικνύουν παραστατικώτερα ἀπὸ
κάθε ἄλλο στοιχεῖο, τὸ προαιώνιο ἀ-
δάμαστο φρόνημα τῆς ἐλληνικῆς Ἡ-
πείρου, τὴν ἀφοσίωσίν της στὴν χριστι-
ανικὴ πίστι, τὴν πεποίθησίν της στὴν προ-
στασία τῆς Παναγίας καὶ τὶς συμφο-
ρὲς ποὺ ὕφισταν πάντοτε ἀπὸ τὶς εἰς-
βολὰς Ἀλβανῶν ἀτάκτων.

Τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἔμ-
μετρη αὐτῇ Ἱστορίᾳ μᾶς ζωγραφίζει
τὰ πλούτη τῆς Ἡπείρου, ποὺ τὴν κα-
τεδίκασαν σὲ μαρασμό οἱ διαφορὲς
πρεσβευτικὲς ἀποφάσεις, ποὺ τὴν ἐχώ-
ρισαν σὲ δύο παρὰ τὸ τόσο αἷμα ποὺ
ἔδωκε καὶ δώσαμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες
γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ της. Στὸ πρῶτο αὐ-
τὸ ἀπόσπασμα ἱστοροῦνται ἀκόμη κον-
τὰ στὰ ἄλλα τὰ παθήματα τῶν Ἑλλή-
νων ἀπὸ τὶς εἰσβολὰς τῶν Ἀλβανῶν
μὲ τὸν Χουρσίτ πασᾶ.

«Τὸ κάστρον σεργιανώντας εἶδον ταῖς
μπαρούταις, κομπάρδες καὶ μπάλας
τοὺς ἔδειξε καὶ σιᾶρι καὶ ὅλον τὸν
καὶ τοὺς ἐσεργιανούσε μ' ὅλον τὸν
Καὶ σὰν τοὺς πῆρε μέσα σ' αὐτὸν τὸν
τοὺς ἔκαμε νὰ φρίζουν νὰ μὴ δώσουν
Εἰς ὅλα ἀπορούσαν τὰ τόσα τὰ καλὰ
κι' εἶδαν σωροὺς φλορία βενέτικα πολ-
σωροὺς μαχμουδιέδες, φλορία, μπα-
ντούπιαις τῆς Ἰσπανίας πληθὺς πορ-
μισίρικα φλορία, πολιτικά φλορία
καὶ πληθὺς ντουκουμέδες εἰς κείνην
Τοὺς πῆγε παρακάτω βλέπον ἀση-
εἰδῶν τε διαφόρων ποὺ ἦταν τεχνικά,
ἀνοιξε καὶ σεπέτια διάφορα πολλὰ
τοὺς δείχνει ὅλο διαμάντια, ζαφείρι
ρεμπίνια καὶ σμαράγδια καὶ τζοθα-
ρικὰ

ἥλιους τε καὶ τζελέγγια πολλὰ καὶ
κεμέρια διαμαντένια καὶ μπέντια φο-
πόχαις καὶ τζουλουφρίκια ποὺ ἦταν
διάφορα μπελεζίκια καὶ μαργαριτικά
καὶ ντούπιαις καὶ τζιαπόλαις ἀπὸ τὰ
.....

Νὰ δῶμε τί ἔπαθαν οἱ Ἕλληνες για-
τί εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι πλού-
σιοι καὶ Ἕλληνες.

Γιαννιώται εἶχαν στείλει τὸ βιό τους
φορέματα καὶ ἄλλα τὸ βιό τους τὸ
τὸ στείλαν στὸν Καλλάρων διὰ νὰ φυ-
δὲν ἔλεγε κανένας γιὰ νὰ λιμουριάσῃ.
Ἐκ' ἦταν μαζωμένα τὰ ὑποστατικά
τῶν μαύρων τῶν Γιαννιωτῶν τὰ τζο-
δείχνουν τὰ μονοπάτια πάντ' οἱ γοτι-
καὶ γίνονται προδότες τέτοιοι χριστι-
Πῆγαν τοὺς ἀνεβάζον στὰ ὕψηλὰ
στοὺς Καλαρρύταις μθαίνουν μὲ ὅλα
Καὶ σὰν ἐμῶθε μέσα αὐτῇ ἡ λιπου-
ἀρχισε γιὰ νὰ κάμῃ μεγάλη λιμουριά.
Σὰν εἶδαν Καλαρρύταις τὰ ἔσχατα
τὸ βιό τους τὸ ἀφήνουν καὶ παίρνουν
Ἐτρεχαν κι' οἱ γιαννιώται κι' αὐτῇ ἡ
σκλάβους νὰ μὴν τοὺς πάρουν εἰς τὴν

Λιάπηδες λιμουριάζον τὰ τζοθαίρικα
χρυσὰ φορέματά μας καὶ τὰ ἀσημικά
πῶχαις καὶ τζουλουφρίκια καὶ μαρ-
τζιελέκια, μπελεζίκια μὲ διαμαντικά,
φέσια μὲ μαργαριτάρια καὶ ντου-
μπέντια καὶ σκουλαρίκια τὰ πῆρε ἡ
Τζουμπέδες καὶ φουστάνια γκοζιόκαις
ποδιαῖς καὶ ντουλαμάδες διάφορες φο-
Προσκέφαλα, σελτέδες, σεντόνια τὰ

Καὶ τί νοὺς εἶν ἐκεῖνος ποὺ νὰ ἐνθυ-
τί στόμα καὶ τί χεῖλη νὰ τὰ διηγήθῃ;
Ἰωαννίται συμμαζωχθῆτε
καὶ εἰς τὰ Γιάννινα νὰ ἐλθῆτε

στ' ἀρχιμανδρεῖον ἡ γὰ νὰ σταθῇτε
τὸ βιό σας νὰ τὸ ἰδῆτε.
Ἐλάτε γιαννιώται κι' ἀρχοντοπούλαις
δέτε πουκάμισα μὲ ταῖς πούλιας
δέτε τζουμπέδες χρυσὰ φουστάνια
χρυσοὺς τσεθρέδες ἄσπρα τουμάνια
δέτε φουστάνια σελημιέδες
καὶ ντόρτ παρμάκια χρυσοῦς τζου-
μπεδες

ἰδέτε ὅλους καὶ τοὺς τζεθρέδες
ποῦχεται πούλιας καὶ ρουμπέδες
ἰδέτε κάτζμπασια καὶ τζιμπέρια
καὶ μπελεζίκια διὰ τὰ χέρια
δέτε γκοζιόκαις κι' ἀλημπαντέδες
χρυσὰ γελέκα σταλοῦς τζουμπέδες
ἐλάτε ὅλοι νὰ τὰ ἰδῆτε
πῶς τὰ παλοῦσαν οἱ Ἀλβανῖται
πῶς οἱ χαλτοῦποι τὰ ἀγοράζουν
Τοῦρκοι ἔθραϊοι τὰ ἐξαγοράζουν.
Τί λέτε τάχα μετανοεῖτε;
Τὴν περφάνειαν καταφρονεῖτε;
Ἐλπίδα πλέον εἶναι ἡ ἀγία
αὐτῇ ἡ Δέσποινα Παναγία
ἐλάτε ἄθλιοι πικραμένοι
Ἰωαννίται δυστυχισμένοι.
Κι' ἐσεῖς ἀρχόντισσες λυπηθῆτε
κι' ἀρχοντοπούλες μαῦρα ντυθῆτε
στὴν ἐκκλησίαν συμμαζεухθῆτε
τὴν Παναγίαν παρακαλεῖτε
μικροὶ μεγάλοι ἀναστενάξτε
κι' ἀπὸ καρδίαν σας ὅλοι φωνάξτε
ὦ Παναγία, βοήθησε μας
κι' ἀπ' τὴν σκλαδιὰν λευθέρωσέ μας.

Ὅσο γιὰ τὸ τέλος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ
ἰδοὺ πῶς περιγράφεται ἀπὸ τὸ Σεγ-
κούνη.
Κι' ἐπῆγαν ὑποκάτω εἰς τὸν Ἀλῆ πα-
τοῦ ρίπτουν δυὸ ντουφέκια τοῦ κά-
τὸν πῆρ' ἕνα μολύβι ἀπ' ὑποκατωθιὸ
κι' ἐπῆγε καὶ τοῦ βγήκε στὸ πλάτ' ἐ-
Ἀρχισε νὰ βογγᾷ καὶ νὰ ψυχομαχῇ
παιδεύεται ὀλίγον κι' ὕστερα ξεψυχεῖ.
Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

1 Ἀρχιμανδρεῖον εἶναι ἐκκλησία μὲ ἕνα πλῆ-
θος κελλιὰ, τὸ ὁποῖον ἐστάθη ἀπειράκτων διὰ
προσταγῆς τοῦ Χουρσίτ πασᾶ.

«Ὁ ἀγὼν μας εἶναι μέγας καὶ διὰ τοῦτο θὰ εἶναι τραχύς.
Ἀλλ' ἡ σκληρότης τῶν ἀγώνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Μηδικῶν
πολέμων ἕως σήμερον οὐδέποτε ἔκαμψε τοὺς Ἕλληνες. Ὅπως
πάντοτε, λοιπόν, θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ τώρα μέχρις ἐσχάτων, διὰ
νὰ περισώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, τὰς ἐστίαις, τοὺς βωμοὺς
καὶ τὴν τιμὴν μας ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ἕθνος. Καὶ ἡ νίκη θὰ
στέψῃ τελικῶς τὸν μεγάλον καὶ τίμιον ἀγῶνα μας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ Ε.Ο.Ν. ἀξία τῶν προσδοκιῶν του...

Στὶς σελίδες τῆς κινήσεως τῆς Ὁργανώσεως, στὸ πε-
ριοδικό, ἐιδησεογραφικὰ καὶ μὲ μεγάλη συντομία παρατί-
θεται κάθε φορὰ σὲ ἀπλὴ σκιαγραφία ἡ δρᾶσις τῶν
νέων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἡ συμβολὴ των στὸν ἱερό μας
ἀγῶνα. Καὶ ἡ συμβολὴ τους αὐτῇ, διδομένη ἀπὸ τὸν πρῶ-
τον ἐργάτην τῆς Ὁργανώσεως ἕως τὸν μικρότερον Σκα-
πανέα, μὲ τὸν πλέον ἀγνὸν ἐνθουσιασμόν τῆς νεανικῆς
των ψυχῆς, εἶναι θετικὴ τόσο, ὥστε μέσα εἰς τὴν πολε-
μικὴν ἰαχὴν τοῦ Πανελληνίου νὰ ξεχωρίζῃ εἰς σπουδαί-
τητα καὶ νὰ ἀποσπᾷ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τῶν Κρατικῶν
ὕπηρεσιων, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ νέοι μας ἔχουν ἐνταχθῇ,
καὶ τοῦ κοινοῦ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω
τῆς Ἑλλάδος φίλων της.

Ἡ ψυχαγωγία τοῦ μαχομένου καὶ τοῦ τραυματίου. Ἡ
λαμπρά καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς πραγματώσις τῆς Κ.Υ.Α.Μ.
Ἡ συμβολὴ εἰς τὴν Ἀεράμυναν, αἱ ἐξορμήσεις διὰ τὰ
μάλλινα εἶδη τοῦ μετώπου, ἡ ὑπηρεσία εἰς τὴν ἀποστο-
λὴν τῶν δεμάτων τῶν πολεμιστῶν, ἡ συμμετοχὴ εἰς τοὺς
ἐράνους, ἡ δρᾶσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῶν Φαλαγγιτισ-
σῶν εἰς τὴν ὑπαιθρον, ὅπου τὰ χωράφια τῶν στρατευθέν-
των ἐκαλλιεργήθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ
τόσα ἄλλα εἶναι παράσθια διὰ τὴν Ε.Ο.Ν.

Εἶναι πράγματι ὑπηρεσίαι ἀξίαι νὰ τεθοῦν παρὰ-
πλευρὰ πρὸς ἐκεῖνας τῶν μαχομένων τοῦ μετώπου. Μέσα
εἰς τὸ βραχὺ διάστημα ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της ἡ Ἐθνικὴ

Ὁργάνωσις τῆς Νεολαίας ἐπέτυχε πλήρως ἐκεῖνο, διὰ
τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τὴν βαθεῖαν πίστιν Του
ἐσθίριξεν ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα, ἀφοῦ τὴν ἀνεβά-
πτισε μέσα εἰς τὰ Ἐθνικὰ νάματα, καὶ τῆς μετέδωκε τὸν
ἐνθουσιασμόν Του καὶ τὴν πίστιν Του πρὸς τὰ ὕψηλὰ
Ἑλληνικὰ ἰδεώδη, τὴν καθωδήγησε καὶ τὴν παρηκολού-
θησε μὲ τὴν θερμότεραν στοργὴν πατρὸς πρὸς τέκνον,
ἀνδρουμένην μέσα εἰς τὰς πανελληνίους φάλαγγας. Αἱ
φάλαγγες αὐταὶ ὑπῆρξαν ἡ κάμιнос ἡ φλεγόμενη καὶ τὸ
καθαρτήριο πυρ, τὸ ὁποῖον ἀπέπλυνε τὸν ρυπον τῶν δη-
λητηριωδῶν διδασκαλιῶν καὶ προπαγανδῶν καὶ ἐπανε-
φερε τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα καὶ πάλιν εἰς ἑαυτήν.
Ἡ Ε.Ο.Ν. ἔτσι εἰς τὴν μεγάλην ἱστορικὴν στιγμὴν εὐ-
ρέθη πάνοπλος ψυχικῶς καὶ ἔδωκε καὶ δίδει μὲ τὴν πυρ-
πολουμένην ἀπὸ ἐνθουσιασμόν ψυχὴν της, ὅ,τι αἱ νεανι-
καὶ δυνάμεις τῆς ἐπιτρέπουν, εἰς ἐργασίαν, εἰς ἀλληλεγ-
γὴν καὶ εἰς αὐτοθυσίαν.

Μικρὰ ἐργάτις καὶ αὐτῇ τῆς Νίκης, ἐδικαίωσε πλή-
ρως τὰς ἐλπίδας τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει ἀποκο-
ρυφουμένην τὴν προσπάθειάν του καὶ πραγματοποιουμέ-
νην κατὰ τὸν πιὸ γόνιμον τρόπον τὴν πίστιν Του ἐπὶ τὴν
ἀξίαν τῆς νεᾶς γενεᾶς, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ παραδώσῃ τὴν
Ἑλλάδα γεμάτην δάφνες καὶ Δόξαν καὶ Αἴγλην, διὰ νὰ
συνεχίσῃ αὐτὴ ἀξίως τὸ ἔνδοξον ἔργον Του.

Γ. Καφς

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Σ' αὐτὸν τὸν δρόμο τὸν στρωμένο
ἀπὸ δάφνες, ποὺ περπατᾷ σήμερὰ τὸ
Ἕθνος μας μὲ βήματα γοργὰ καὶ
σταθερὰ καὶ μὲ ψυχὴ καὶ σκέψι ὀνω-
μένες ὡς τ' ἀνώτατα σημεῖα τοῦ ἡθι-
κοῦ στερεώματος, σταματοῦμε καὶ
στεκόμαστε, ἀκόμα μιὰ φορὰ, μὲ σε-
βασμὸ κι' εὐλάβεια μπροστὰ σὲ μιὰ
μεγάλῃ κι' ἱερῇ Μορφῇ.

Πάνω στὸν ἴδιο δρόμο, ποὺ διαγρά-
φεται πίσω μας μακρὺς καὶ ἀπέραν-
τος ὡς τὰ βάθη τῶν περασμένων αἰώ-
νων, βλέπουμε κι' ἄλλες δάφνες, ἀν-
τικρύζουμε νὰ ὑψώνωνται κάθε λίγο,
σὰν σήματα τιμημένων καὶ λαμπρῶν
ἐθνικῶν στιγμῶν, κι' ἄλλες μορφές,
ποὺ τίς ἔχει μαρμαρῶσει ἡ εὐγνωμο-
σύνη τοῦ Ἕθνους. Ὑπέροχοι πατριῶ-
τες καὶ στρατηγοί, θαυμάσιοι νομοθέ-
τες κι' ἀναμορφωτές, μεγάλοι σοφοί,
λαμπροὶ δουλευτὲς τοῦ λόγου καὶ τῆς
τέχνης. Τοὺς βλέπουμε μὲ τιμὴ καὶ
θαυμασμό, κι' αὐτοὺς καὶ τὸν δοξα-
σμένο δρόμο ποὺ πέρασαν. Μὰ αὐτὸ
ἴσα-ἴσα τὸ ἀντίκρυσμα μᾶς μεγαλῶ-
νει πιὸ πολὺ τὴν περφάνειαν καὶ τὴν
εὐτυχίαν ποὺ αἰσθανόμαστε σήμερὰ
πατώντας τὸν δικὸν μας δρόμο, προ-
σβλέποντας τὴ δικὴν μας Μορφῇ. Γιατὶ
οἱ δάφνες τοῦ δικοῦ μας δρόμου εἶ-
ναι πιὸ πυκνές, ἡ Μορφὴ ἡ δικὴ μας
πιο δῆρῃ, πιὸ πλατεῖα καὶ πιὸ μεγάλη.

Ἐκεῖ ὁ ὑπέροχος στρατηγὸς ὑπῆρ-
ξε μόνον στρατηγός. Ὁ θαυμάσιος νο-
μοθέτης, μόνον νομοθέτης. Ὁ σοφὸς κι'
ὁ τεχνίτης, μόνον σοφὸς καὶ μόνον τε-
χνίτης. Οἱ λαμπρὲς μορφές τους εἶχαν
ἐνσαρκώσει κυρίως μιὰν ἰδιότητα,
μιὰν ἱκανότητα, μιὰ δύναμι, ποὺ τίς

ἀντλοῦσαν ὅχι ἀπὸ τὴν πεμπουσία
τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου δολόκληρης
τῆς Φυλῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ διασπασμένα
κι' ἀπομονωμένα κομμάτια τῆς ἐθνι-
κῆς ψυχῆς.

Ἐδῶ, ὅλες οἱ φυλετικὲς ἰδιότητες,
ὅλες οἱ τοπικὲς ἱκανότητες καὶ δυνά-
μεις σμίχτηκαν, ἀναζυμώθηκαν κι' ἐ-
νοποιήθηκαν σ' ἕνα ὁμογενὲς καὶ
συνπαγὲς σύνολο, σὲ μιὰ μοναδικὴ
καὶ τέλεια Μορφῇ, ποὺ συγκέντρωσε
καὶ συνταύτισε μέσα της καὶ τὸν πα-
τριώτη καὶ τὸν πολεμιστὴ, καὶ τὸν νο-
μοθέτη καὶ τὸν ἀναμορφωτὴ, καὶ τὸν
σοφὸ καὶ τὸν ἀκαλλιτέχνη. Κι' ἀπὸ τὴν
ὑπέροχον αὐτῇ κοσμογονικῇ ἀναδη-
μιουργίᾳ ἀναπήδησε, σὰν ἀπὸ τὰ πιὸ
καθαρὰ κι' ἱερὰ βάθη τῆς Ἑλληνικῆς
Γῆς, ὁ ἕνας καὶ Μοναδικὸς-ὁ Ἀρ-
χηγός!

Ἡ Φυλὴ, μὲ τὴν ἐξάίσια διαίσθησιν
ποὺ ἔδειξε πάντα στὶς κρίσιμες σι-
γμές τοῦ βίου της, ἔνοιωσε τὴν πα-
ρουσία Του ἀνεγνώρισε σ' Αὐτὸν τὴν
γνήσια ψυχὴ καὶ σκέψιν τῆς ἑαυτῆς
ἐκείνην, ἀλλὰ ἕνα Σύμβολο, ἕνα ἱερὸ κι'
αἰώνιο Σύμβολο ποὺ ἔχει πᾶς στηθὴ
γιὰ πάντα στὸ δρόμο τῆς Ἱστορίας,
τὸ Σύμβολο τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Δυ-
νάμεως τῆς Φυλῆς μας. Μπροστὰ στὸ
Σύμβολο αὐτὸ ἄς καταθέσουμε—ὅπως
θὰ καταθέσουμε πάντα κι' ἐμεῖς κι'
οἱ μέλλουσες γενεές, ὅσο θὰ κρατᾷ
ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ Ἕθνους, αὐτῆς τῆς
Γῆς, αὐτοῦ τοῦ Κόσμου—τὰ πιὸ βα-
θιὰ καὶ πιὸ ἀγνὰ αἰσθήματα εὐγνω-
μοσύνης, σεβασμοῦ κι' ἀφοσιώσεως.

Ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ ἀνασκάφτηκε ὁ-
λόκληρη ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ τρανταγμὸ

τῆς ὀρμητικῆς Του ἐνέργειας. Δέχτη-
κε ὡς τὰ πιὸ ἱερὰ της βάθη τὸν θεῖο
σπὸρόν τοῦ κηρύγματός Του. Ρούφηξε
διψασμένη τὴν δροσίαν τῆς φροντίδος
Του. Ἀνάπνευσε βαθιὰ τὴ ζωογόνα
πνοὴ τῆς δρᾶσεώς Του. Καὶ νὰ! Δά-
φνες ξεπετιοῦνται ἀπὸ μέσα της, καὶ
τὴν τριγυρίζουν, καὶ τὴν στεφανώνουν
δάφνες φρέσκιες, ὀλοζώντανες, ἀμά-
ραντες δάφνες ἐθνικῆς ἐνότητος κι'
ἀλληλεγγύης, δάφνες ἐργασίας, εἰρή-
νης καὶ πολιτισμοῦ, δάφνες ἱεροῦ πο-
λέμου ἔπειτα, πολέμου γιὰ τὴν τιμὴ
καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, γιὰ
τὰ εὐγενικώτερα κι' ὑψηλότερα ἰδα-
νικά τῆς Ἀνθρωπότητος.

Σ' αὐτὸν τὸν δαφνοστρωμένο δρό-
μο, ποὺ δοξασμένο καὶ ὑπερήφανο πο-
ρεύεται τὸ Ἕθνος, ἀκολουθώντας τὰ
βήματα καὶ τὸ παράγγελμα Ἐκείνου,
ἄς σταθερῶμε ἀκόμα μιὰ φορὰ τώρα,
μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ὀνομαστικῆς γιορ-
τῆς Του, μπροστὰ στὴ φωτεινὴ, τὴν
ἱδρὴ καὶ μεγάλη Μορφὴ Του. Δὲν εἰκο-
νίζει ἀπλῶς ἕναν Ἀνθρώπου, ἕνα Ἄν-
δρα, ἀλλὰ ἕνα Σύμβολο, ἕνα ἱερὸ κι'
αἰώνιο Σύμβολο ποὺ ἔχει πᾶς στηθὴ
γιὰ πάντα στὸ δρόμο τῆς Ἱστορίας,
τὸ Σύμβολο τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Δυ-
νάμεως τῆς Φυλῆς μας. Μπροστὰ στὸ
Σύμβολο αὐτὸ ἄς καταθέσουμε—ὅπως
θὰ καταθέσουμε πάντα κι' ἐμεῖς κι'
οἱ μέλλουσες γενεές, ὅσο θὰ κρατᾷ
ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ Ἕθνους, αὐτῆς τῆς
Γῆς, αὐτοῦ τοῦ Κόσμου—τὰ πιὸ βα-
θιὰ καὶ πιὸ ἀγνὰ αἰσθήματα εὐγνω-
μοσύνης, σεβασμοῦ κι' ἀφοσιώσεως.

Μελῆς Νικολαΐδης

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

«... Κι' εγώ φωτιά στο χέρι
πήρα και πέρα τράβηξα κατά της Χιός τὰ μέρη
κι' είπα από κει, δὲ βάστηξα, με χείλη πικραμένα:
Νά! πὼς με λέν' έμέναν».

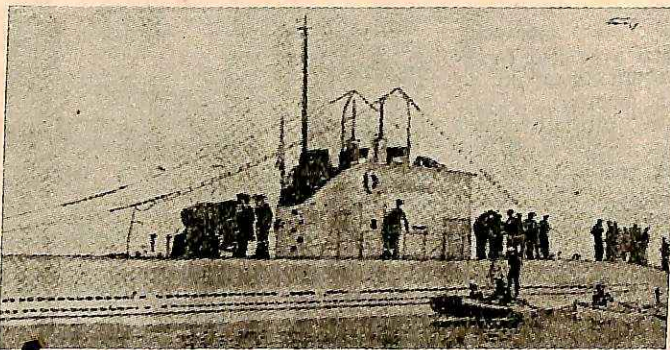
(Απὸ τὸν «Κανάρη» τοῦ Πάλλη).

Ἄναξη καὶ πάλιν ὁ δαυλὸς τοῦ Κανάρη ἡ συνέχεια ἡ ἱστορικὴ τῆς φυλῆς δὲν διακόπτεται τὸ 1821 καὶ τὸ 1940, ἀν χωρίζονται ἀπὸ ἓνα καὶ πλεόν αἰῶνα, συναντῶνται με τὸν ἴδιο παλμὸ καὶ τὸ ἴδιο περιεχόμενο τῆς αἰώνια ἀγωνιζομένης ἐθνικῆς ψυχῆς γιὰ τὸ ὑψηλὸ ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας. Ἐδῶ εἰς τὰ νερά τῆς Χιού, ἐκεῖ εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος ἀναδύονται καὶ θὰ ἀναδύονται συνεχῶς Κανάρηδες καὶ Ἰατρίδηδες πρόμαχοι τῶν μεγάλων τῆς Ἑλλάδος ἰδανικῶν. Τὸ Ἑλληνικὸ ναυτικὸ, εἴτε γαλέρες πρωτόγονες καὶ πυρπολικά λέγεται, εἴτε ὑποβρύχια τῆς τελευταίας τελειοποιήσεως, τὸ τιμὸνι του χειρίζεται ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι ποὺ καταποντίζει τοὺς Πέρσας στὴ Σαλαμίνα, τὴ ναυαρχίδα στὴ Χίο, τὰ Ἰταλικά καράβια στὴν Ἀδριατικὴ.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ «Παπανικολῆ» ὑφύεται σὲ θρίαμβον πρώτου μενέθους, τὸν ὁποῖον ἡ Νεωτέρα Ἱστορία θὰ περιλάβῃ εἰς τὰς δέλτους τῆς «χρυσῆς» γράμμασι». Τὴν κρίσιμον αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν οἱ ἀκρίτες μας εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ἀχρίδος καὶ τὰς κορυφὰς τῶν Ἀκροκεραυνίων ἐκπέμπουν τὰς ἀστράπας τῶν ἐναντίων τοῦ εἰδεχσοτέρου ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς πλεόν ἀναιδοῦς, τὸ κατόρθωμα τοῦ ὑποβρυχίου «Παπανικολῆς» ἐξεμηνένεισεν ἐνισχύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστέλλοντο εἰς τὸν ἐχθρόν καὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ἀδριατικὴ ἀντὶ νὰ εἶναι ἀποκλεισμένη δι' ἡμᾶς, εἶναι δι' αὐτοὺς. Οἱ ἐν Ἀλβανίᾳ Ἰταλοὶ θὰ πεισθῶν με τὸ ἀκουσμα τοῦ νέου ἄθλου μας ὅτι ἀποκόπτονται συνεχῶς ἀπὸ τὴν χώραν των καὶ αὐτὸ

Ὁ Κυβερνήτης τοῦ «Παπανικολῆ» κ. Μίλτων Ἰατρίδης.

Τὸ μεγαλουργῆσαν ὑποβρυχίον μας «Παπανικολῆς».

θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κατάρριψιν τοῦ ἠθικοῦ των, τοῦ τόσον τσακισμένου ἦδη ἀπὸ τὰς συνεχεῖς τῶν ἡττας. Ἐνῶ ἀντιθετὰ ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἡρωϊκῶν μαχητῶν τοῦ μετώπου καὶ τὸ ἦδη ἀκμαϊότατον φρόνημα θὰ τονώθῃ ἐτι περισσότερον καὶ θὰ νοιώσουν οἱ τοῦ μετώπου στρατιῶται μας ὅτι ἐξ ἴσου οἱ ἐν ὅπλοις ἀδελφοὶ των τοῦ Ναυτικοῦ ἴστανται παρὰ τὸ πλευρόν των, ὅπως καὶ οἱ τοῦ Ἀέρος, ἀμιλλώμενοι εἰς ἔργα λαμπρὰ ἡρωϊσμῶν ὡς ἐκεῖνοι.

Ὁ ἔνδοξος πυρπολητὴς Δημήτριος Παπανικολῆς, τοῦ ὁποῖο τοῦ ὑποβρυχίου μας φέρει τὸ ὄνομα, ἐγεννήθη εἰς τὰ Ψαρά τῷ 1790. Κατὰ πρότον ἐπιοάρχησεν εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἐκρηγνὺ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπηρέτησεν ἐπὶ πλοίου τοῦ Ἀποστόλη. Κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Ἐρεσσῶ μετέσχε τῆς κατὰ τὸ τυρκικὸν δίκροτον πυρπολικῆς ἐπιθέσεως. Κατὰ τὴν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Γέροντα ναυμαχίαν, παραδόλως ὁρμῶν κατὰ τῆς ἐχθρικής παρατάξεως μετὰ τῶν ἄλλων πυρπολητῶν ἐνέσπειρε τὸν τρόμον. Ἐλάσε μέρος εἰς πλείους κατὰ θάλασσαν συμπλοκάς καὶ ἀποδοτικὰς ἐπιχειρήσεις, καταπλήσων τοὺς πάντας διὰ τὸ θάρρος του.

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Χάρis εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας τῆς Ε. Ο. Ν. ὅλοι οἱ στρατιῶται μας στὸ μέτωπον ἔλαβον τὸν πρωτοχρονιάτικο μπουναμά τους. Ἀνωτέρω μερικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὰ Συνεργεῖα ποὺ εἰργάζοντο νυχθημερόν εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Ζαπτείου.

Ἡ Μεγαλόχαρη εἶναι μαζί τους!...

Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὸ λέει ὁ θρύλος ποὺ συμπληρώνει τὴν ἀσυμπλήρωτη στίς λεπτομέρειες ἱστορία μας. Μ' ἂν κι' ἔχη φθάσει ὡς ἑμᾶς σὰν θρύλος μόνο, ὅσοι τὸν διηγούνται κι' ὅσοι τὸν ἀκοῦν, τὸν πιστεύουν εὐλικρινά, καὶ σὲ κανένα δὲν μένει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς τὰ πράγματα ἐγίναν ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὰ θέλει ὁ θρύλος. Ὁ θρύλος ποὺ συμπληρώνει τὴν ἀσυμπλήρωτη ἀκόμα, στίς λεπτομέρειες, ἱστορία μας.

Πᾶνε ἀπὸ τότε χρόνια πολλὰ. Αἰῶνες ὁλόκληροι κύλισαν. Αἰῶνες ποὺ ἔσθλησαν στὸ διάβα τους ὀνόματα κι' ἄλλαξαν τὴ μορφή τοῦ τόπου.

Στὸ νησί τῆς Κρήτης οἱ Ἑνετοὶ—τῶν σημερινῶν Ἰταλῶν πρόγονοι ἦσαν—προσπαθοῦσαν με κάθε λογῆς τρόπο νὰ σκλαβώσουν τὸν τόπο. Καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, με τὰ λίγα μέσα ποὺ διέθεταν, προσπαθοῦσαν με κάθε θυσία νὰ διώξουν τὸν ἐχθρό καὶ νὰ διατηρήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους. Οἱ τρεῖς ἀπὸ τίς κυριώτερες πόλεις τοῦ νησιοῦ εἶχαν κι' ὅλας σκλαβώθῃ, μὰ στὰ ψηλά βουνὰ τὸ ἀέρι τῆς ἐλευθερίας ἔπνεε δυνατὸ. Κι' ἐκεῖ ὁ κατακτητὴς, ὅσο κι' ἂν ἄπλωνε τὸ σιδηρόφρακτο καὶ βάρβαρο χέρι του, δὲν μπορούσε νὰ δαμάσῃ ὁλότελα τὴν ἐλευθερὴν ψυχὴ τῆς Κρήτης καὶ νὰ στραγγαλίσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ἔπνιγε με τὰ ἄτμα μέσα του στίς πολιτεῖες καὶ τίς πεδινὲς περιφέρειες.

Σιγὰ—σιγὰ οἱ ὄρεινὲς περιφέρειες εἶχαν γίνῃ τὸ κέντρο τῆς ἐλευθερίας. Ὅλοι ὅσοι δὲν μπορούσαν ν' ἀνεχθοῦν τὸ ζυγὸ, ἐκεῖ κατέφευγαν. Κι' ἀπὸ κει ἐνωχλοῦσαν τὸν κατακτητὴ. Μὰ κι' ὅταν ἡσύχαζαν, ἡ ὑπαρξὶ τους, ὑπαρξὶ ἀνεξάρτητη, ἐνωχλοῦσε τὸν κυρίαρχο. Δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ ὁ δεσπότης, πὼς σ' ἓνα κομμάτι τόπο ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ὕψωναν τὸ κεφάλι περήφανο κατάντικρυ τῆς «Γαληνοτάτης» κοσμοκράτειρας. Καὶ κάθε τόσο πασχίζαν οἱ κατακτηταί, πότε με τὴ βία, πότε με τὸ δόλο—ἄτιμο ὅπλο ποὺ πάντα χρησιμοποίησαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου—πότε με παροχές κι' ἄλλα δολώματα, νὰ ὑποτάξουν τοὺς ἀτίθασους ἐκείνους ἄντρες, ποὺ τὸ κεφάλι τους κι' ἡ ραχοκοκκαλιά τους ἔμεναν ἀκαμπτα μπροστὰ τὴν ὀλικὴ βία τῆς ἰσχυρότερης δύναμης ποὺ γνῶρισε ὁ μεσαίῳνας.

Ἐκεῖ πάνω στ' ἄντερείσματα τῶν Λευκῶν ὀρέων, ἀπὸ χρόνια ὑπῆρχε μιὰ ἀπὸ τίς τέτοιες φωλῆς τῶν ἐλευθέρων Κρητῶν. Ἐνας συνοικισμὸς. Ἐνα χαμένο μέσα στὰ βουνὰ μετοχάκι. Δὲν ἦταν σωστὸ χωριό. Βαντὲ τὸν λέει ἡ παράδοσι. Ἡ ἱστορία τὸν ἔχει ξεχασμένο, λησμονημένον κι' ἡ τοποθεσία καὶ τ' ὄνομά του σήμερα. Σ' αὐτὸ τὸν συνοικισμὸ εἶχαν καταφύγει μερικοὶ ἀπὸ ὅσους γλύτωσαν ἀπὸ κάποιον ἀπὸ τίς πολλὰς ἐπαναστάσεις κατὰ τῆς «Γαληνοτάτης». Ἀμνηστευ-

μένους τοὺς εἶχε ὁ Δόγης. Κι' ἐκεῖνοι προσπαθοῦσαν νὰ φτιάσουν ὅπως—ὅπως τὴν κατεστραμμένη ζωὴ τους, μὴ ξεχνώντας ποτὲ καὶ τὴν δολιότητα τοῦ κατακτητοῦ. Δὲν ξεγνοῦσαν τὸ γάμο στὸν Ἀλικιανό, ποὺ με τόση ὑπουλόγητα ἡ ἐπίσημη Ἑνετία εἶχε ξεπαστρέψῃ ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τῆς, ἕναν ἀπὸ τοὺς δικούς των. Κι' ἦσαν ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι. Ἀποφασισμένοι νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν τους, μὰ ὅχι νὰ ζήσουν σκλάβοι καὶ νὰ ὑποστοῦν μαρτύρια κι' ἐξευτελισμοὺς.

Ὁ χειμῶνας, ἕνας χειμῶνας σκληρὸς, εἶχε ἀπλώσει λευκὸ τὸν μανδύα του σ' ὅλες τίς ψηλὲς κορφές τῆς Μαδάρας. Οἱ ἑορτές τῶν Χριστουγέννων εἶχαν περάσει καὶ πλησίαζε ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων. Οἱ κατακτητὲς ἐτοίμασαν τὸ σχέδιό τους. Θὰ ἔφταναν στὸ χωριὸ κρυφά, τὴν νύκτα, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας τῶν Θεοφανείων καὶ θὰ κατέσφαζαν τοὺς ἡρωϊκοὺς ἄνθρωπους ἐκείνους ποὺ ἀμέριμνοι θὰ βρίσκόντουσαν στὴν ἐκκλησία. Ἐν ἀνάγκη καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία. Δὲν θάταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ βεβήλων τὸ ναὸ οἱ Ἑνετοὶ—πρόγονοι τῶν Ἰταλῶν εἴπαμε ἦσαν.

Ξέγνοιαστες οἱ νοικοκυρὲς ἐτοίμαζαν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν μεγάλην γιορτὴ. Κι' ἄντρες, ξέγνοιαστοι κι' αὐτοί—καιρὸ πολὺ εἶχαν οἱ ἐχθροὶ νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν—δὲν φανταζότανε κανεὶς πὼς κείνη τὴν ἡμέρα θὰ διάλεγαν γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν.

Ἡ μπόμπα ξέσπασε ἀπὸ βραδύς. Ἐνα τσαπανόπουλο ἔφερε τὴν εἰδησι.

Ἐνα τσαπανόπουλο εἶδε πλῆθος Ἑνετῶν.

Καθυστερημένο σὲ μιὰ πλαγιά ποὺ εἶχε πάει γιὰ κυνήγι, εἶχε ἀντιληφθῇ θόρυβος παράξενο μέσα στὴ στενὴ χαράδρα. Ὑποπτεύθηκε καὶ παρακολούθησε. Καὶ ἀντιλήφθηκε πλῆθος Ἑνετῶν ποὺ ἐνοπλοὶ προχωροῦσαν με προφύλαξι κατὰ τοῦ συνοικισμοῦ. Ἀκούσε μάλιστα καθαρά νὰ λένε πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένουν πρῶτα τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησίας, γιὰ σύνθημα.

Ρωτήθηκε καὶ ξαναρωτήθηκε τὸ τσαπανόπουλο.

- Τοὺς εἶδες μωρέ;
- Δὲν εἶμαι στραβός!
- Τοὺς ἄκουσες;
- Οὔτε κουφὸς εἶμαι.
- Ἦσαν πολλοί;
- Πάμπολλοι.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Κάτι κακὸ σχεδίαζαν οἱ Ἑνετοὶ.

—Νὰ φύγουμε, εἶπε κάποιος.

—Ὅχι! Θ' ἀντισταθοῦμε.

—Μὰ εἴμαστε λίγοι.

—Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἡ Μάνα τοῦ Χριστοῦ εἶναι μαζί μας.

Κι' ἐνῶ ἡ καμπάνα θροντοῦσε οἱ χωρικοὶ ἔτοιμοι εἶχαν πιάσει τὰ πόστα ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσαν οἱ ἐχθροὶ.

Ἐνα ἄγριο καὶ πεισματάρικο μακελιὸ ἄρχισε, μόλις οἱ ξέγνοιαστοὶ ἐχθροὶ παρουσιάσθηκαν στὴν εἴσοδο τοῦ συνοικισμοῦ. Ὁ ἀγῶνας ἦταν ἀνισός. Ἐκεῖνοι ἦσαν πολλοί. Οἱ ἀγωνιστὲς τῆς ἐλευθερίας λίγοι. Μὰ μόλις ἄρχισε ἡ μάχη, ὅλοι εἶδαν μιὰ λευκοφόρα νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ βαδίζει ἀτάραχη πρὸς τὴν πλευρὰ τῶν Ἑλλήνων.

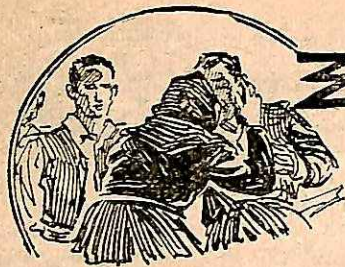
Ἡ Παναγία εἶναι μαζί μας, φώναξαν. Γιούργια καὶ τοὺς φάγαμε.

Καὶ πραγματικὰ τοὺς ἔφαγαν. Ὁταν χάραξε ἡ κρύα αὐγὴ τὰ κουφάρια τῶν Ἑνετῶν ἦσαν ξεπλωμένα στίς χαράδρες. Λίγοι γλύτωσαν. Ὅσοι σκέφθηκαν νὰ φύγουν ἔτρεξαν ν' ἀναγγεῖλουν τὴν συμφορὰ τους στὸν ἄρχηγό τους.

Ἡ Παναγία τοὺς εἶχε τιμωρήσει.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο διηγεῖται ὁ θρύλος. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ. Ἡ ἱστορία δὲν μιλεῖ γι' αὐτό. Μὰ τί ἀνάγκη. Ἐπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνες μιλεῖ μιὰ ἄλλη ἱστορία, ἡ ἱστορία ποὺ γράφεται ἐκεῖ ἀπάνω στὰ κατάλευκα ἀπὸ τὸ χιόνι βουνὰ τῆς Ἀλβανίας. Κι' ἐκεῖ πολεμᾶνε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων ποὺ ὑπῆρξαν κάποτε τῶν Ἑνετῶν σκλάβοι, τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑνετῶν. Κι' αὐτοὶ με δόλο ἤλθαν νὰ μᾶς σκλαβώσουν. Καὶ ὕβρισαν τὴν Παναγία πρὶν προβοῦν στὸ ἔγκλημα τους, ὅπως ἀμέτρητες φορὲς τὴν εἶχαν βρῖσει κι' οἱ πρόγονοί τους. Καὶ μάχεται μαζί με τοὺς στρατιῶτες τῆς Ἑλευθερίας ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ μαζί τους νικᾷ καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε, ὅπως πάντα...

Ι. Β.

Ξαναζούν οι Σπαρτιάτισσες

Ανεπάντεχος ήταν ο έρχομός του αγροτικού ταχυδρόμου εκείνο το Σάββατο στο μικρό απόκεντρο χωριό της Μάνης. Η φωνή της καραμούζας του μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας μάζεψε στη ρούγα τους λίγους γέροντες και τα παιδιά, που βρίσκονταν κεινή την ώρα στο χωριό. Κάποια πολύ σοβαρή είδηση θάφανε σιγούρα ό διανομέας.

Ήταν Σεπτέμβριος του 1912. Όλοι είχαν ακούσει πως μέσα με τη μέρα έτοιμαζόταν ο πόλεμος. Κι' όλοι τρέχοντας να μάθουν τα νέα ξαναθυμήθηκαν αυτή τη διόδοσι.

Πόλεμος, αδελφια, επιστράτευσι! Φώναζε ο κατασκονισμένος και βουτηγμένος στον έρωτα άγγελιαφόρος. Τα παλληκάρια να έτοιμαστούν. Σε σαραντατοχτώ ώρες πρέπει να δώσουν το παρών!

— Δόξα σοι, ο Θεός! Βγήκε απ' όλα τα γεροντικά στήθεια μ' ανακούφιση. Κι' όλοι σταυροκοπήθηκαν δακρυσιμένοι.

— Καπετάν Γιώργη! φώναζε με τρεμουλιαστή φωνή ο υπάλληλος Λιάς. Όπου και να νάναι σε λίγες μέρες θ' ακούσεις μέσα στον τάφο σου, εκεί πάνου στη Μακεδονία μας, να κελιάδα το μανιάτικο ντουφέκι.

Ο καπετάν Γιώργης ήταν γυιός του αδελφού του υπάλληλου Λιά. Λεβέντης λιγερικός, ανθυπολοχαγός του στρατού μας, είχε σκοτωθί έδω κι' έξ χρόνια άρχηγός ανταρτικού σώματος στη Δυτική Μακεδονία.

Όλοι σάν άκούσαν το όνομα του ήρωά τους έμειναν σιωπηλοί, με φανερή συγκίνηση. Ήτανε το καμάρι του χωριού τους. Ή γενιά του δοξασμένη. Ο πατέρας του, καπετάνιος, σκοτώθηκε στα 1897 στην Έπαναστάσι της Κρήτης. Εκεί είχε πολεμήσει κι' ο παππούς του, καπετάνιος κι' εκείνος, στην άλλη μεγάλη Έπαναστάσι, στα 1866. Οι πρόγονοί του, μαζί με τόσους άλλους Μανιάτες, είχαν δώσει ένα σκληρό μάθημα στον Ίμπραήμ στα 1826, στον Πολυδάσδο.

Τα παλληκάρια μας θα κάμουν όρκο στ' όνομά σου! Μουρμούρισαν όλοι σφουγγίζοντας τα δάκρυά τους.

Την άλλη μέρα γλέντι κοινό σ' όλο το χωριό. Τό κάθε σπίτι θάφανε ό,τι είχε την ευχαρίστησι να φάνε και να πιούνε και να χορέψουν και να τραγουδήσουν όλοι μαζί.

Θ' άποχαιρετούσαν έτσι τα δέκαπέντε παλληκάρια, που θα ξεκινούσαν να μετρηθούν με το χάρσο, για να κερδίσουν τη νίκη. Όλοι οι μαλωμένοι θα δίνανε το φιλι της άγάπης εκεί στη ρούγα, μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Κι' όχι δάκρυα! Ούτε γυναικάς μάτι να μη βουρκώσει. Τραγουδία και γέλια μονάχα για τη μεγάλη γιορτή, που ημερώνε. Και την ώρα του άποχαιρετισμού ένα φιλι απ' όλους και ντουφεκιές για τό κατεύδιο.

Και τό γλέντι άρχινισε πριν από τό μεσημέρι. Γλέντι, που θυμίζει άρχαίους δοξασμένους καιρούς, τους Σπαρτιάτες και τις Σπαρτιάτισσες. Μητέρας χέλι δεν τρεμούλιασε. Γυναικάς άναστεναγμός δεν άκούστηκε. Αδελφής πόδι δε σάτισε στο χορό. Τό άντρίκιο γέλιο δεν έσθψε ούτε για μιά στιγμή. Ντροπή

άσυγχώρητη στον άντρα ή τη γυναίκα που θα λιποψύχουσε μιά τέτοιαν ώρα.

Τα φαράγγια άντιλαλήσανε από τα ήρωικά τραγούδια, που ιστορίζουνε φώνες και παλληκάριας και θυσιές της μπουρτοκαπνισμένης χώρας.

— Αν όμως καλοπρόσεχε κανείς, θα ξεχώριζε τρεις γυναίκες ψυχές πικραμένες. Την καπετάνισσα (έτσι άνωμαζόταν απ' όλο τό χωριό ή μάνα του καπετάν Γιώργη) και γυναίκα του καπετάν Βασίλη) και τις δυο καπετανοπούλες, τις κόρες της, τη Βούλα και την Έλένη. Με υπερφάνεια κι' άξιοπρέπεια κατάφεραν να κρύβουν τό σαράκι, που έδρασε στα σωθικά τους. Μά τό χορό και τό τραγούδι με τρόπο τ' άποφύγανε. Κανείς δεν πρόσεξε τον καυμό τους, γιατί κανείς δεν μπορούσε να ύποπτευσή πως θα δειλιάζαν γυναίκες μιάς τέτοιας ήρωικής γενιάς.

Συγγενείς στενοί των τριών θλιμμένων γυναικών φεύγανε για τον πόλεμο. Μά ά πιά στενός απ' όλους, ο δικός τους, ο γυιός κι' αδελφός, ο Δημητράκης. Έλειπε μακριά αυτή την άγία ώρα, που ή Πατρίδα προσκαλούσε όλα τα παιδιά της ν' άγωνιστούνε για τη νίκη της. Έλειπε στην Άλεξανδρία, ύπάλληλος, σ' ένα πλοίο στο συντοπλή, που ήταν και φίλος του πατέρα του, όπου δούλευε για ν' άνακουφίση τό σπύτι του.

Μά όλα αυτά δεν τα συλλογίζετα κανείς από τις τρεις γυναίκες. Θα προτιμούσαν να ήταν σήμερα έδω. Έτοιμες να ξεκινήσουν με τ' άλλα παλληκάρια, κι' άς τους έλειπε και τό ψωμί.

— Μάνα, ο Δημητράκης μας, ξέσπασε χαρούμενα ή Βούλα, κι' έφυγε τρέχοντας.

— Μάνα, σάν τό μάθη, θά τρέξη μιά ώρα άρχήτερα. Σιγοψιθύρισε ή Βούλα, που διάσασε την τρικυμία της ψυχής στο πρόσωπο της μάνας της.

— Άκόμα δε θά τόμαθε, συμπλήρωσε κι' ή Έλένη.

— Σήμερα έπρεπε νάναι έδω! Ήταν ή έξη, αλλά με τρεμουλιαστήν φωνή άπάντησε της καπετάνισσας.

Ο ήλιος πήγαινε να κρυφτή πίσω από τα βουνά του Ταυγέτου. Λίγο ακόμα και θα τέλειωνε τό γλέντι, για να κατευδώσουν τα παλληκάρια. Νύχτα θάφουγαν, γιατί πρωί-πρωί θα υπάρασαν από τό Γύθειο. Κι' ως εκεί είχαν τέσσερες ώρες ποδαρόδρομο.

Οι τρεις γυναίκες άγωνιζόντανε να συγκρατήσουν ως τό τέλος την άγωνία τους. Με τί κουράγιο ν' άποχαιρετήσουν τόσους άλλους κι' ο δικός τους να λείπει μακριά άσφαλισμένος από κάθε κίνδυνο; Ή γενιά τους είχε καμιά πώς πάντα ήταν πρώτη και καλύτερη σε τέτοιες περιστάσεις.

Και νά! Σταματούν οι χοροί και τα τραγούδια. Ή μεγάλη στιγμή φτάνει. Θεέ μου, δόσε κουράγιο στις τρεις γυναίκες καρδιές, που χτυπάνε τόσο δυνατά, λές και θα σπάσουνε.

Σαφνικά τραγουδία άντιλαλήσανε στην άντίπερα ράχη. Όλοι μέινανε άφωνοι. Δυο τρεις άντρίκιες φωνές τραγουδούσαν. Πρόσεξαν λίγο ακόμα. Οι άγνωστοί πλοίασαν στο χωριό.

— Ποιος νάναι τέτοιαν ώρα! Άρχισαν όλοι ν' άναρωτιώνται.

— Μάνα, ο Δημητράκης μας! Ξέσπασε χαρούμενα ή Βούλα, κι' έγινε άφαντη τρέχοντας να τον άπαντήση. Άπό κοντά έτρεξε κι' ή Έλένη. Τις άκολουθήσαν κάμποσα παλληκάρια και κορίτσια.

Ή καπετάνισσα έμεινε άκίνητη κι' άμίλητη, σάν να μη τό πίστευε. Μά σε λίγα λεπτά τον είδε και τό πίστεψε. Τόν έσφιξε στην άγκαλιά της, τον γέμισε φιλία κι' ένα βάρος σά βουνό ξεφυγε από τα στήθεια της.

— Ήλθες λοιπόν, παιδί μου; Εύλογημένη ή ώρα, που σ' έφερε. Ο Μεγαλοδύναμος δεν τό θέλησε να ντροπιστή ή γενιά μας.

Όλοι καλοδεχόνταν τους νεοφερμένους, τό Δημητράκη, τό Λεωνίδα και τόν Κώστα, και τους καμάρωναν, που προφτάσανε άπάνω στην ώρα.

Ή είδη πως ο πόλεμος είναι σιγούρος, είχε άκουστή από μέρες και στην Άλεξανδρία. Κι' όλα τα Έλληνοπούλα,τά αξία να κρατήσουν ντουφέκι, τ' άποφάσισαν να γυρίσουν στην Πατρίδα, έτοιμα ν' άκούσουν την προσταγή της. Μαζί με τους άλλους γύρισε κι' ο Δημητράκης με τους δυο φίλους του. Μεσημέρι ξεμπαρκάρανε στο Γύθειο. Ούτε άνάσας δεν κάθισαν να πάρουνε. Και να τους πρόφτασαν άπάνω στην ώρα.

— Παιδιά, τά πόδια μας άντέχουν να γυρίσωμε συντροφιά! φώναζε ο Δημητράκης.

— Θα σάς πάμε με τα μουλάρια. Είπαν οι γεροντότεροι. Θα είσαστε πολύ κουρασμένοι.

— Όχι, Όχι, διαμαρτυρήκαν κι' οι τρεις.

Κι' αλήθεια καμιά κούρασι δε δειχνανε. Στρώθηκαν στο φαγοπότι, τραγουδούσανε μαζί με τους άλλους δυο-τρια τραγούδια, έσυρε κι' ο καθένας τους τό χορό και να τους! Πρώτοι και καλύτεροι.

Όλοι δε χόρταιναν να τους βλέπουν. Μά πιά πολύ από όλους ή καπετάνισσα.

Και να τους δέκα έφτά λεβέντες στη σειρά, για να δώσουν και να πάρουν τό φιλι του χωρισμού από μικρούς και μεγάλους.

— Έλα, καπετάνισσα! φώναζε ο παπάς. Μ' όλο σου τό δίκιο πρώτη να τους δώσης την ευχή σου.

Όλοίσια και λιγερή μ' όλα τά έξηναπέντε χρόνια της προχωρεί με βήμα σταθερό. Στιμώνει ένα-ένα, άρχίζοντας από τό γυιό της, τον φίλο και του εύχεται με φωνή κρυστάλλινη, λές και τους στέλνει για γαμπρούς.

— Στο καλό και με τη νίκη!

Έπειτα παραμερίζει λίγο, αλλά με τρόπο, που να άντικρύη τις μητέρες, τις γυναίκες και τις αδελφές, που μιά-μιά έρχονται ν' άποχαιρετήσουν τα παλληκάρια.

Τα μάτια της αστράφτουν με μιά δυνατή λάμψη, που φανεράνει μιάν άσπρη προσταγή. Και καρφώνονται στα μάτια της καθεμιάς, που άντικρύζει. Λές και ζητάει να τους μεταδώση τη δική της άπόφασι, καμιά να μη δακρύση.

Και προσπερνάν οι Μανιάτισσες κι' οι Μανιατοπούδες και δούν και παίρνουν τό φιλι του άποχωρισμού, άκλόνητες, άδάκρυτες. Και τους δίνουν για φυλαχτό την ευχή τους με φωνή κρυστάλλινη.

— Στο καλό και με τη νίκη! Γ. ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

5^Η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Μάρκου α' 1-8)

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Άρχη του ευαγγελίου Ίησου Χριστού, Υιού του Θεού.

Ός γέγραπται έν τοις προφήταις: Ιδού εγώ άποστέλλω τον άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει την δόδν σου, έμπροσθέν σου φωνή βοώντος έν τη έρήμω, έτοιμάσατε την δδδν Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού. Έγένετο Ίωάννης βαπτίζων έν τη έρήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεισιν άμαρτιών. Και έξεπορεύετο προς αυτόν πάσα ή Ίουδαία χώρα και οι Έρεσολυμίται, και έσβαπίζοντο πάντες έν τω Ίορδάνη ποταμώ ύπ' αυτό το έξομολογούμενοι τας άμαρτίας αυτών. Ήν δε ο Ίωάννης ένδεδυμένος τρίχας καμήλου και ζώνην δερματινήν περί την δσφύν αυτού, και έσθλων άκριδας και μέλι άγριον. Και έκήρυσσε λέγων: Έρχεται ο Ισχυρότερός μου όπισω μου, ος ούκ εμεί Ικανός κόψας λύσαι τον ιμάντα των ύποδημάτων αυτού. Έγώ μόν έδάπτισα ύμās έν ύδατι, αυτός δε βαπτίσει ύμās έν Πνεύματι Άγίω.

Άπόστολος (Β' προς Τιμόθεον δ' 5-8)

Συ δε, τέκνον Τιμόθεε, νήφε έν πási, κακοπάθησον, έργον ποιήσον ευαγγελιστοϋ, την διακονίαν σου πληροφόρησον. Έγώ γάρ ήδη σπένδομαι, και ο καιρός της έμης άναλύσεως έφέστηκε. Τόν άγώνα τον καλόν ήγωνίσαι, τόν δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα: λοιπόν άπόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, όν άποδώσει μοι ο Κύριος έν εκείνη τη ήμέρᾳ, ο δίκαιος κριτής, ος μόνον δε έμοί, αλλά και πási τοις ήγαπηκόσι την έπιφάνειαν αυτού.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

«Έπεφάνης σήμεραν τη Οικουμένη, και τό φως σου, Κύριε, έσημειώθη έφ' ήμās». Πόσους αιώνες τόν έπερίμενε ή ανθρωπότης! Χιλιάδες χρόνια είχαν περάσει. Βυθισμένος ο κόσμος στο σκότος της ειδωλολατρείας, έποθοϋσε τό φως. Σκεπασμένος κάτω απ' τα βαριά κι' δόλομαυρα σύννεφα της άπογνώσεως, έδιψούσε την άνατολή της Έλπίδος. Βαριά πληγωμένος στην ψυχή, απ' τα χτυπήματα του Σατανά και της άμαρτίας, έκαρτερούσε τόν χορηγό της άληθινής κι' ευτυχισμένης ζωής.

Μιά καινούργια θρησκεία, μιά νέα πίστις, ένα Ευαγγέλιον φωτός και λυτρώσεως, ένας φωτιστής και έλευθερωτής, να ο πόθος ο βαθύς της προχριστιανικής ανθρωπότητας, αλλά μαζι κι' ή άπαραίτητη ανάγκη της.

Κι' αυτά άκριδώς είναι που έφερε στον κόσμο ο Ίησους. Την καινούργια θρησκεία, την άληθινή και άπόλυτη θρησκεία του πνεύματος. Τη νέα πίστι, την πίστι προς τόν Ένα, τόν άληθινό, τόν τριαδικό Θεό. Τό ευαγγέλιον του φωτός. Τη διδασκαλία που έξευγενίζει τόν άνθρωπο και διαφωτίζει τό πνεϋμα και έκπολιτίζει τόν κόσμο.

Είναι τά μεγάλα, τά κοσμοϊστορικά γεγονότα, που ένθυμείται σήμερα ο χριστιανικός κόσμος, στην έορτή των Θεοφανείων. Γιατί την ήμέρα τούτη ο Υιός της Παρθένου, με τη βάπτισί Του στον Ίορδάνη, κάνει την έπίσημη εμφάνισί Του στον κόσμο, σάν Διδάσκαλος και Λυτρωτής και Μεσσίας. Γι' αυτό κι' ο ύμνογράφος της Έκκλησίας μας, ύμνώντας τό χαρμόσυνο τουτο γεγονός, ψάλλει τά λόγια που σημειώσαμε στην άρχή: «Έπεφάνης σήμεραν τη Οικουμένη, και τό φως σου, Κύριε, έσημειώθη έφ' ήμās, έν έπιγνώσει ύμνούντας Σε».

Άλλ' άν ο Λυτρωτής ήρθε στον κόσμο, ο κόσμος όμως δεν τόν έδέχτηκε άκόμη δλόκληρος.

Μεγάλα έθνη μένουν μακριά από τό φως της πίστεως σου. Άλλα πάλι έθνη τόν έγνωρίσαν, τόν έπίστεψαν, αλλά στα τελευταία χρόνια τόν έλησμόνησαν, κι' έβάδισαν δρόμους άντίθετους προς τό θέλημά Του.

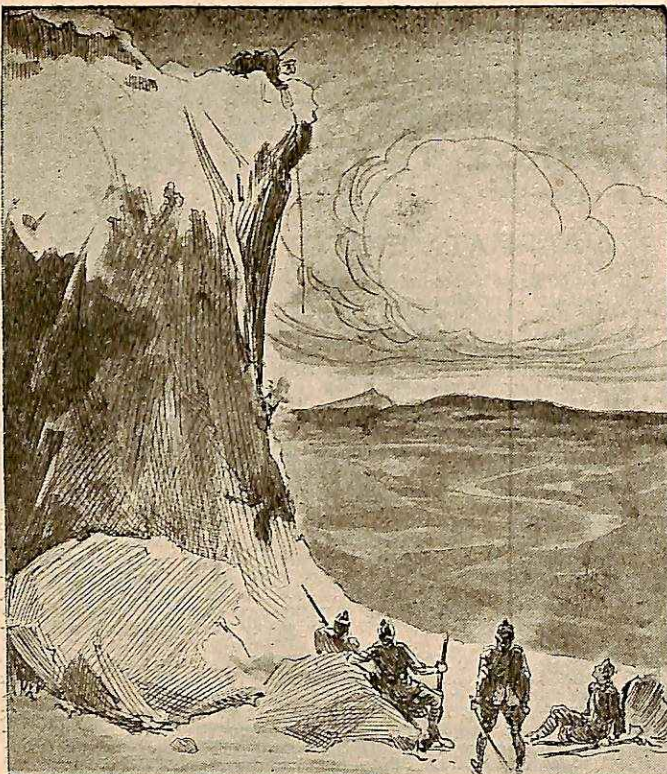
Χρειάζεται λοιπόν να ξαναστρέψη ο κόσμος προς Αυτόν την ψυχή του. Είναι ανάγκη ν' άκουστή και πάλι στα πέρατα της γής τό κήρυγμα του Θεανθρώπου. Να ξανακούση ο κό-

σμος, κι' εκείνοι που τόχαν ξεχάσει, πώς μόνο ή έπιστροφή στον Χριστό κι' ή παραδοχή της υπερτάτης άληθείας που μάς άπεκαύτηεν Αυτός, μπορεί να δώση την σωτηρίαν.

Τό δικό μας Έθνος ευτυχώς δεν είναι από εκείνα που άπεστάτησαν, που άρνήθηκαν τόν Ίησούν. Στις στιγμές μάλιστα του μεγάλου άγώνος, του σημερινού, ή πίστις μας φάνηκε σε μεγαλειώδη έκδηλωσι και με θερμή τόση, που έξέπληξε τόν κόσμο. Την πίστιν ύμους αυτήν, που είναι ένα θείο δώρο προς τόν έλληνικό λαό, πρέπει να την διατηρήσουμε και να την αύξήσουμε σε μεγαλύτερο άκόμη βαθμό. Και πρέπει να την κηρύξουμε παντού, να φανή και ν' άκουστή με έργα και με λόγια ή πίστις μας αυτή. Να την άκούσουν όλοι οι λαοί. Όπως άλλοτε τό Έθνος μας είχε τάδε τόν έαυτό του στην ύπηρεσία του Χριστιανισμού κι' έγινε κήρυκας της πίστεως, έτσι πρέπει να γίνη και σήμερα.

Τι ευτυχία, άν χάρις στον έλληνικό λαό μπορέση κι' ή σημερινή ανθρωπότης να πη: «Τό φως σου, Κύριε, έσημειώθη έφ' ήμās!»

Α. Ι. Γκιάλας

“Ολόκληρη η κορφή εκείνη είχε ντυθεί με άσπληρη ομορφιά. Και το ‘Ιδαν δεν φημιζέται για ιδιαίτερα όμορφο. Γυμνό, φαλακρό, γκρίζο ύψονεται κατακαμένο το καλοκαίρι, άγριο και τραχύ το χειμώνα. Τώρα η κορφή εκείνη, μία από τις πολλές, που σαν ακανόνιστοι κώνοι ανεβαίνουν προς το βόλο ορανό, είχε πάρει κάτι το γιορτινό. “Ηταν σαν μία τραχεία και άσχημη κοπέλλα που ώμορφηνη γιατί φόρεσε κάτι που ταίριαζε στον τόπο της. Κι’ η κορφή εκείνη, η σκληρή και άπονη, ντυμένη τώρα στο χιόνι άποχτούσε κάτι το μαλακό. Χωρίς αυτό φαινονταν σαν’ μία πελώρια πέτρινη άξίνα της προϊστορικής εποχής που άπειλούσε κάθε στιγμή να σκίσει το φόρεμα τ’ ορανού.”

Πριν από κάμποσους μήνες, τ’ σως νάναι και χρόνος, στήθηκε εκεί άπάνω με πολύ μόχθο και κόπο και άπειρο χρήμα ένα Ιταλικό φυλάκιο. Οι δημουργοί του όταν το τελείωσαν, το καμάρωσαν θεωρώντας το για άνίκητο. Κι’ αυτό γιατί από την άλλη μεριά έχασκε “ο γκρεμνός του θανάτου” όπως το έλεγαν στη γλώσσα τους. Απότομα σαν με μαχαίρι κομμένη κατέβαινε η κορφή προς την ελληνική πλευρά. Χάνονταν μέσα σε μία χαράδρα, που στο βάθος της βούτιζε βαριά και μουντά ένα όρμητικό παρακλάδι του Δεβόλη. Στα χίλια έφτακόσια μέτρα πέτρας και γρανίτη κάπου κάπου ξεμύτιζε ανάμεσα στις στενές σχισμές κάποιο πρινάρι ή ένα άγριο κοτσίνι. Έκει ούτε και τ’ άγριο-κάτσικα μπορούσαν να στερώνουν πόδι. Γιατί ένα μικρό παραπάτημα θα τα κύλαγε στο φαράγγι και θάτανε νεκρά πριν ακόμα φτάσουν κάτω.

Έκει άπάνω λοιπόν ζούσαν ήσυχοι κι’ άμέμφοι οι πενήντα “Ιταλοί που είχαν όρκοισή να φυλάγουν την κορφή έτοιμοι με τα βαριά κανόνια τους να τσακίσουν κάθε προσπάθεια εισβολής στον κάμπο της Κορυτσάς. Οι άστοφαλές εκεί του ‘Ιδαν και της Μάροβας ήταν αρματομένες σαν τους άστακούς. Και τι δεν είχαν και οι “Ιταλοί εκεί άπάνω; Τις είχαν σχήσει και παραγγείλει με πυροβολεία και πυ-

λυβολεία, με σπουδαίες μόνιμες όχυρώσεις. Χιόνιζε, χιόνιζε στις κορφές. Και στις χαράδρες και στον κάμπο έπεφτε αδιάκοπη βροχή. Μακριά πηδώντας από κορφή σε κορφή άντισταλοι των κανονιών σμίγανε με τις βροντές, που σαν θυμωμένες για τον ανταγωνισμό μούγκριζαν στών φαράγγιων τις στενωσιές. Μέσα στο ασφαλισμένο από την όρμη της φύσης και των ανθρώπων φυλάκιο μακριά κάπνιζαν μερικοί “Αλβίνοι το μυρωδάτο σιγαρέτο τους. Έκει άπάνω ως τα τώρα δεν τους έλειψε τίποτε. Τους έστειλαν μόλις άρχισε ο πόλεμος πάνω σ’ αυτή την κορφή με μπόλικά τρόφιμα και πυρομαχικά, με ραδιόφωνα και μπριγιάντες και κανείς δεν τους ενόχλησε τώρα και δυο βδομάδες.

Τα χοντρά ξύλα καίγανε σ’ ένα είδος τζάκι φωτίζοντας μαλακά τους ταϊμεντινούς τοίχους. Θάλεγε κανείς ότι οι άνδρες έκει ανέθηκαν χιονοδρόμοι όρειώτες με τα σκι τους στην κορφή και περνούσαν τη νύχτα μέσα στο βουνό καταφύγιο περιμένοντας να περάσει ή χιονοθύελλα για να τελειώσουν την έκδρομή τους. Τέσσερες πέντε στρατιώτες συζητούσαν κοντά στη φωτιά.

Βαρέθηκαν να περιμένω δώ πάνω. Μας είπανε πως σε δέκα μέρες το πολύ θα είμαστε στην “Αθήνα, πως θα σεργιανίζαμε κάτω από τις στήλες του Παρθενώνα και θα γλυκοκοιτάξαμε τις Καρυάτιδες. ... Έλεγε με παράπονο ο Βόλπιος Τσετίνι, το χαϊδμένο παιδί της παρίας.

— Φαίνεται πως δεν σου άρέσει το σκι. Πως γράφτηκες όμως τότε στο τάγμα το δικό μας; Παράξενο κύλας. “Εσύ από τη γλυκειά λίμνη του Κόμο με γραφτής στους “Αλβίνοι. Πως; Πως; — Πρώτα πρώτα, φίλε μου, γιατί μου είπανε πως οι “Αλβίνοι θα περάσουν τ’ “Αλβανικά βουνά κι’ αυτοί θάναι πρώτοι που θα μπουνε στην “Αθήνα. Βλέπεις έχω έναν έρωτα εκεί κάτω. ... Γέλασαν οι άλλοι δυνατά. Παρ’ όλιγο ο Βόλπιος να θυμώσει και να τσακίσει το κα-

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

νάτι με το κρασί, που στέκονταν άδειο πάνω στο χοντρό ξύλινο τραπέζι. “Ετσι συνήθως έδινε τόπο στο θυμό του ο νεαρός Βέλπιος. Πρόφθασε όμως ο Μάριο Μάιντα τσαγκάρης από τη Σικελία κι’ άρπαξε το κανάτι. “Η γροθιά κατέθηκε στο τραπέζι και μόνο το χέρι του θυμωμένου “Αλβίνοι ένοιωσε την όρμη του.

— Δεν πιστεύετε έσεις τσακάλια του δρυμού, πως μπορεί να ξεκίνα ένας “Αλβίνοι από μακριά μόνο και μόνο για να βρή αυτό που ζητά ή καρδιά του. ...

— Έπειτα πρέπει να το ξέρετε. ... ή γενιά των Τσετίνι ήτανε από ανέκαθεν δύσκολη στα γούστα της. ... έκλεκτική σε μεγάλο βαθμό. ...

“Εβγολε με μία χειρονομία σοβαρή από την τσέπη του μία χρυσή ταμπακίερα! Την άνοιξε και την πλησίασε στην αναλαμπή της φωτιάς.

— Για ρίξε μία ματιά εδώ. ... μία μονάχα. ...

“Εσκυψαν τα τέσσερα κεφάλια πάνω από το μικρό εκείνο κομψότεχημα.

— Μία κόρο, αυτή είναι μία πολύ όμορφη σινιόρα ξεφώνισε ο Μάριο.

Κι’ έσπρωχναν ο ένας τον άλλον για να ρουφήσουν τη ζουγραφιά, που ήτανε με ζωηρά χρώματα γαργαμένη στο σκέπασμα της σιγαροθήκης. Μία γεμάτη άσέλγεια ζωγραφιά.

Θριαμβευτικά τώρα γιατί κίνησε τόσο το ενδιαφέρον των συντρόφων του ο Βόλπιος έλεγε:

— “Ο ταγματάρχης μας λέει ότι όλες οι “Αθηνάιες έτσι ώρες είναι και πως καθέναν μας θα μπουρή σαν νικήτρια να διαλέξει το λάφυρό του. Νά, γι’ αυτό γράφω “Αλβίνοι. ...

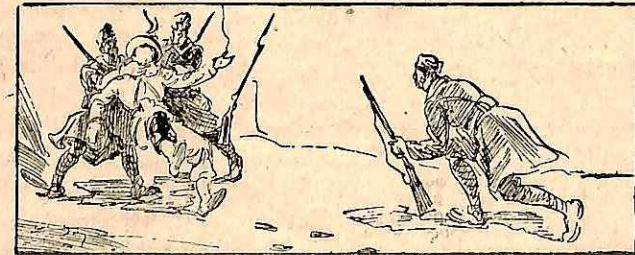
— Ούρα. ... εβίδα “Αλβίνοι. ... ξεφώνισαν με κόκκινα πρόσωπα και οι πέντε. Στην “Αθήνα. ... Στην “Αθήνα. ...

Περπατούσαν μία νύχτα και μία μέρα σε κατσαράχα και βουνοσχισμές. “Ο γυλιός τους βάραινε και κάθε τόσο στέκονταν για να τον τινάξουν από το βάρος του χιονιού. Πήγαιναν και οι πέντε σιωπηλοί σαν συγκεντρωμένοι στον έσωτερικό τους κόσμο. Βαδίζαν σοβαροί μέσα στο χοροπήδημα του χιονιού σαν άσπρα φαντάσματα. Λες κι’ είχανε ξαφνικά ξεχωρίσει από τους άκινητους βράχους, που ήσυχάζαν με τα παράξενα λευκά τους σχήματα και περπατάγαν βράχια κι’ αυτοί χιονισμένα μέσα στην πετρώδη πλαγιά. Θυμωμένοι από τη γύρω λευκότητα γύρισε στους άλλους ο “εποιητής της παρέας, όπως έλεγαν το νέο παιδί από την Πρέβεζα.

— Έτσι μας βοηθάνε και τα άψυχα. Ντύθηκαν τ’ άσπρα τους και μας προστατεύουν. Μας συνοδεύουν και μας κρύβουν. Μάτι δεν μπορεί να μας ξεχωρίση από δαύτα.

— Και σίγουρα πως σε καθένα απ’ αυτά κρύβεται μία ψυχή τών δικών μας.

Γιατί εδώ άγωνίστηκαν πριν από είκοσι όχτώ χρόνια άκριβώς

τον ίδιο καιρό, το Δεκέμβρη του χίλια έναεκατόοκτώδεκα, ή τρίτη, ή πέμπτη και ή έκτη μεραρχία με τον στρατηγό Δαμιανό, που κατατοσάκισαν τον Τζαβίτ πασά με τις δέκα πέντε χιλιάδες του, ανέφερε ιστορικά ο δάσκαλος.

Οι άλλοι τρεις πλησίασαν ν’ ακούσουν την κουβέντα.

— Μά τι κρινώ κι’ εγώ; Και σήμερα θα πάμε μπρός. Είπε ο Τάσος από το Ζαγόρι, ο Τάσος ο βοσκός και τώρα δεκαένας του πεζικού επί άνδραγαθία.

— Δεν πάμε ντε μονάχοι μας. Τηράτε χιλιάδες και χιλιάδες γύρω μας. “Οσοι χύσαν το αίμα τους τότες.

— Άλτ! ανάσους, σήμανε ο λοχαγός Μαρής, που είχε αναλάβει από χθές αυτή τη δύσκολη επιχείρηση.

Χθές πρωί ξεχώρισαν από τον προχωρημένο τους λόχο με μία διαταγή του ταγματάρχη να προσηυθύνουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία να άσφρηξηθούν στο ύψωμα εκείνο του ‘Ιδαν και να φέρουν πληροφορίες για την κατάστασή του και τη δύναμή του. Για να φτάση όμως κανείς στο ύψωμα εκείνο των χιλίων έφτακόσιων μέτρων έπρεπε να είναι πιο κατόικι από τα κατσίκια.

“Ομως ο Τάσος ο βοσκός από το Ζαγόρι παρουσιάστηκε άμειως στην κληρί του ταγματάρχη που ζητούσε έθελοντες γι’ αυτό το τόλμημα. “Ηταν τόσο βέβαιος για τα πόδια του.

Κάθισαν κι’ οι πέντε μαζεμένοι σε μία άπνευμη γούθα και κάπνιζαν από ένα Παπαστράτο, όπως έλεγε ο Τάσος, που τους πρόσφερε ο λοχαγός. Τριγύρω θάτανε άπόλυτη ήσυχία όταν δεν την τάραιαν από κάπου μακριά οι υπόκοιες των κανονιών βροντές.

“Ο λοχαγός γύρισε για μία στιγμή προς τα άπάνω το κεφάλι του κι’ άνατρίγισε. “Απρόσπιτη στέκονταν ή κορφή μπροστά τους. Σαν νάθελε να τους πέσει πάνω στα κεφάλια. Πως θα μπορούσαν λοιπόν αυτοί οι πέντε να μάθουν τι γίνεται εκεί πάνω; Σαν κάστρο άπρόσπιτο φαινονταν ο χιονισμένος τοίχος.

“Ο Τάσος ο τσοπάνος σαν να μάντευε τη σκέψη του λοχαγού του:

— Έτσι φαίνεται και ή κορφή, μη δεν είναι κυρ λοχαγέ. Μη χολιάς κάτι θα γίνη. ...

— Ναι, φίλε μου, πρέπει και να γίνη. Πρέπει ν’ άνοιξουμε το δρόμο από την άλλη μεριά. Πρέπει ν’ άσφρηξουμε τα πυροβολεία τους εκεί άπάνω, είτε σιγά ο λοχαγός. Κι’ έπειτα πρόσθεσε άργά σαν συλλαβιστά: “Η θα το πετύχουμε ή δεν θα γυρίσουμε.

“Η θα το πετύχουμε ή δεν θα γυρίσουμε, άπάντησαν μονοφωνής και οι άλλοι τέσσερες σαν νάπαιναν τόν πο σπουδαίο στη ζωή τους όρο.

Το πρόσωπο του λοχαγού φωτίστηκε. “Ηξερε πως άδηγούσε όχι μόνο τέσσερες αλλά εκατόν φορές τέσσερες ψυχές. Τόσο ή (Συνέχεια στη σελίδα 384)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Οι καινούργιες ένδοξες σελίδες που γράφουν ο στρατός μας, ο στόλος μας και ή άεροπορία μας, μας ξαναφέρνουν ζωηρούς στη μνήμη άλλους ένδοξους καιρούς. Μας ξαναζωντανεύουν τους άγώνες που έκαμε ένωμένος πάλιν ο “Ελληνισμός προ 27 χρόνων κάτω από την άρχιστρατηγία του Βασιλέως Κωνσταντίνου. Μας ξαναφέρνουν ολοζώντανες έπικές εικόνες, εικόνες νικών και θριάμβων. “Ο Βασιλιάς έκεινος ο θρυλικός ήταν επί κεφαλής του έθνους και στο πλάι του ο σημερινός μας Βασιλιάς Γεώργιος έπαιρνε το πρώτο ένδοξο βάπτισμα του πυρός!

“Επικοί χρόνοι άξέχαστοι! “Ωστόσο οι σημερινοί μας άγώνες φαίνεται πως τους ξεπερνάνε εκείνους τουλάχιστον εις κατερία. Γεγονός είναι πως κι’ εκείνοι όπως κι’ οι τωρινοί είχαν τον ίδιο σκοπό, την τιμή και την έλευθερία.

Σε χαρτιά κιτριμισμένα, μά και στα βάθια της μνήμης μας, ζούν οι έπικοί εκείνοι καιροί. Και ξανάρχεται τώρα στη μνήμη μας και στην έπικαιρότητα μία ολοζώντανη πολεμική άφηγητή ενός φίλου μας άνθυπασπιστή. “Ο δεύτερος βαλκανικός πόλεμος είχε τελειώσει. Οι τραυματίες των τελευταίων μαχών του έξακολουθούσαν νάρχωνται στην “Αθήνα. “Ανάμεσα σ’ αυτούς ήταν και ο φίλος άνθυπασπιστής. “Εφυγε έπιλοχίας. Κι’ έγύριζε μ’ ένα γυάλινο περισώτερο και μ’ ένα παράσημο: μία σοβαρή πληγή στο άριστερό χέρι.

— Πως πάει ή πληγή σας; τον ρώτησαμε.

— Είχα το άτύχημα να χτυπηθώ με σφαίρα ντούμ - ντούμ. ... Μου έσπασε τα κόκκαλα του άριστερου χεριού και τα δάχτυλά μου είναι τελείως άναίσθητα.

Τον παρακαλέσαμε να μας διηγηθή πως έτραυματίσθη. Και μας είπε:

— Νομίζω πως είμαι ο τελευταίος τραυματίας των πολέμων μας. “Ετραυματίσθηκα την τελευταία στιγμή της τελευταίας συμπλοκής του πολέμου, την ήμερα που γίνηκε ή έκεχειρία. “Ημουν στο σώμα του Κοντογούρη. Πολεμώντας ήρωικά ο άθάνατος αυτός λοχαγός μας σκοτώθηκε κει πάνω στη Τζουμαγιά. “Αλλ’ ή έπιθεσίς μας έξακολούθησεν άγρια. “Η σύγκρουσις ήταν άληθινά λυσσώδης. Οι άξιωματικοί μας σκοτώνονταν ένας ένας. ... Φαντασθήτε ότι στο τέλος έφτασα να διοικώ όλόκληρο το λόχο μου, έγώ ένας άνθυπασπιστής! ... “Εξαφνα όμως τρώγω κι’ έγώ αυτή τη σφαίρα στο χέρι τη στιγμή άκριβώς που διακόπτετο αυτή ή τελευταία συγκρούσις του πολέμου. ...

— Μά πως έσκοτώθησαν τόσο πολλοί άξιωματικοί; έρωτήσαμε.

— “Επήγαιναν έμπρός πάντα και γι’ αυτό έσκοτώνοντο. Μά εύτυχώς τώρα στο τέλος του πολέμου δεν είχαν γαλόνια. ... Πριν με τα γαλόνια δίναν στόχο στον έχθρο. Τώρα όμως όλοι τάθγαλαν. “Ολοι είχαν γίνει άνθυπασπιστά. Το ίδιο έγώ που είμαι

‘Η Κ.Υ.Α.Μ. σās ζητά
κάλτσες. Προπάντων
κάλτσες! Πλέκετε
κάλτσες και μόνον
κάλτσες!

“Ερωτήσαμε κατόπιν τον τραυματίαν άνθυπασπιστήν που είδε τελευταία φορά τον Στρατηλάτη Βασιλέα.

— “Ηρθε και μας είδε τραυματισμένους, μας είπε. Μετά την τελευταία συμπλοκή, άφου γίνηκεν ή έκεχειρία, όταν μας μετέφεραν από το Λιθούνοβο, ήρθε να μας ιδή. Μας έχαιρέτησεν όλους έναν - έναν. Και μας έρωτησε για τα τραύματά μας και για την κατάστασί μας. Μ’ έρωτησε κι’ έμε:

— Που έτραυματίσθη;

Και μιλεί ο Βασιλεύς γρήγορα - γρήγορα, αλλά καθαρά και έπιβλητικά.

Του είπα τότε ότι έχω τραυματισθ ή κατά την τελευταία συμπλοκή στο άριστερό χέρι.

— Είναι διαμπερές το τραύμα; μ’ έρωτησε κατόπιν.

— Μάλιστα. Μεγαλειότατε, και με σφαίρα ντούμ - ντούμ - άπήνησα.

Και ο Βασιλεύς μ’ ένδιαφέρον, με άγάπη, έκοιτάζε καλά το τραύμα μου και μου είπε:

— Να πάτε άμέσως να κοιτάξετε την πληγή σας. Μην την άφήνετε.

Και σαν μας άφηνε μας έκαμεν άκόμα μία τελευταία σύστασι με δυνατή φωνή:

— Παιδιά, να κοιταχτήτε! Σας χρειάζομαστε ακόμα!

— Σας χρειάζομαστε ακόμα!

“Η φωνή αυτή του Βασιλέα - Στρατηλάτη άντηεί ακόμα. ... Οι παλαιοί τραυματίαι των άλλων πολέμων θυμούνται ζωηρά την παραγγελία του Κωνσταντίνου.

— Σας χρειάζομαστε ακόμα!

Και ακόμα και πάντα ή Πατρίδα μας χρειάζεται. Χρειάζεται την ύγεια μας, τη δύναμή μας, τα νειάτα μας. “Ολα όφείλουμε να τάχουμε έτοιμα για την Πατρίδα. ...

Και ιδού σήμερα που ή “Ελλάδα μας μας έχρειάσθη πάλιν. Και ιδού ότι γεμάτοι δύναμη έτρεξαν όλοι στο κάλεσμά της. Και ιδού που γράφει νέες ήρωικές και άθάνατες σελίδες στην ιστορία μας.

— Που έτραυματίσθη;

Φ. Γιοφύλλης

46.

(Συνέχεια)

— Στην αρχή, θυμάσαι, δεν ήθελε νά τον προσκυνούν μήτε οι Πέρσες. "Υστερα είπε: οι Πέρσες ως με προσκυνούν, μά δχι οι Έλληνες. Καί τώρα θέλει κι' εμείς οι Έλληνες νά πέφτουμε καί νά φιλάμε τά πόδια του. "Οχι! "Οχι! Μιά ζωή έχω, ως τή χάσω" μά θά σκοτωθῶ γιά τήν ἐλευθερία.

— Τί έχεις στο νού σου, Έρμόλαε; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Στέφανος καί κοίταξε τὸ φίλο του κατὰματα.

— Τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ Έρμόλαος καί σηκώθηκε νά φύγῃ.

— Πού πᾶς;

— Έχω δουλειά.

— Μήπως πηγαίνεις νά βρῆς τὸν Καλλιθένη;

— Δὲν εἶμαι λεύτερος; εἶπε μὲ πείσμα ὁ Έρμόλαος.

Κι' ἔφυγε βιαστικά χωρὶς νά σφίξῃ τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

Κε φ. 63.

Νύχτα, ὁ Καλλιθένης κάθεται στὸ μικρὸ σπιτάκι πού εἶχε κάνει κατοχή καί γράφει. Ὁ παλιὸς σπιτονοικοκύρης πάει κι' ἔρχεται καί τὸν ὑπηρετεῖ. "Έχει ἀνάπη τὸ τζάκι καί ἐτοιμάζει τὸ βραδινὸ φαί τοῦ ἀφεντικοῦ του. Ὁ μικρὸς κήπος μυρίζει τριαντάφυλλα καί γιασεύι' ἕνα συντριβάνι στή μέση μουρμουρίζει καί ρίχνει ψηλά τὸ νερό. Καί σ' ἕνα κλουβάκι μιά καρδερλίνα ἔχει πιά κουραστῇ νά κελαδᾷ ὅλη μέρα καί τώρα κοιμάται.

Ὁ Καλλιθένης γράφει: "Εἶναι θυμωμένος. "Ὡς τώρα τί ἐγκώμια εἶχε γράψῃ γιά τὸν Ἀλέξανδρο. Ξεφυλλίζει τὸ χειρόγραφό του, διαβάει: "Περνοῦμε τὴν Παιφυλίαν: στὸ διάβα του τὰ κύματα τῆς θάλασσας πέφτουν καί τὸν προσκυνοῦν. Πιὸ πέρα, στὰ Γαυγάμηλα: "Καί τότε ὕψωσε ὁ Ἀλέξανδρος τὸ χέρι στὸν οὐρανὸ κι' εἶπε: "Ἄν εἶμαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὥς μοῦ δοθῇ ἡ νίκη, νά δοξασθῇ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων!"

Ὁ Καλλιθένης κλείνει μὲ ὀργή τὸ χειρόγραφο.

«Ὅριστε, Ὅριστε, μουρμούρισε, τί ἔγραφα γι' αὐτόν. Έγὼ πού δὲ φοβοῦμαι κανένα καί λέω πάντα τὴν ἀλήθεια, ἀράδιαζα αὐτὲς τίς ρητορικὲς ὑπερβολὲς γιὰ τὴν παρρησία πὼς ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν πρόσωπο ἱερό! Θαρροῦσα πὼς τὸν ἔστειλαν οἱ θεοὶ ἐδῶ νά νά διαδοῖς τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδας. Μά τώρα...»

Τι στιγμή ἐκείνη ἡ πόρτα χτύπησε σιγά, τρεῖς φορές.

— Ποιὸς εἶναι; φώναξε ὁ Καλλιθένης.

— "Ένας ἐλεύθερος ἄνθρωπος! ἀποκρίθηκε μιά νεανική φωνή.

Τέτοιο ἦταν τὸ σύνθημα. Ὁ Καλλιθένης ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

"Ένας νέος, τυλιγμένος σοιχτὰ στὸ μανδύα του μπήκε. Τὸ πρόσωπό του μόλις διακρίνουνταν.

— Εσὺ 'σαι, Χαρικλῆ; ρώτησε ὁ φιλόσοφος.

— Έγώ, δάσκαλε.

— Κι' ὁ Έρμόλαος;

— Έρχεται.

— Κάθισε, εἶπε ὁ Καλλιθένης. Ἀπόψε πρέπει νά πάρουμε μιά σοβαρὴ ἀπόφασι.

— Σὲ ἀκούω, δάσκαλε, εἶπε ὁ νέος μὲ σεβασμό. Πέταξε τὸ μανδύα του καί κάθισε σ' ἕνα σκαμνί.

— Ὁ σπιτονοικοκύρης μου, μπήκε μέσα, κοίταξε τὸ νέο καλὰ καλὰ κι' ὕστερα ἔσκυψε καί τὸν προσκύνει:

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρώτησε ὁ νέος.

— Ὁ Καλλιθένης γέλασε.

Ὁ σπιτονοικοκύρης μου, ἀποκρίθηκε. "Ένας ἀγαθὸς ἀνθρωπάκος. Τὸν λένε Βόγα. Εἶναι λίγο κουτὸς ὁ κακόμοιρος, ὅμως μπόρεσα καί τὸν ἐμάθα λίγα ἑλληνικά καί τώρα μοῦ κάνει τὸν ὑπηρετῇ. Μὴν τὸν ἀγριοκοιτάξεις, Χαρικλῆ. Έγὼ ἐμπιστοῦνῃ.

— Καλλίτερα ὥς μιλοῦμε μὲ σιγανὴ φωνή, εἶπε ὁ Χαρικλῆς. Ποιὸ εἶναι τὸ ἐνδοξότερο πού μπορῶ νά κάμω, δάσκαλέ μου;

— Νά σκοτώσῃς τὸν ἐνδοξότερο, ἀποκρίθηκε μ' ἐπίσημη φωνή ὁ Καλλιθένης.

Ἡ πόρτα χτύπησε πάλι τρεῖς φορές. Ἀκούστηκε μιά φωνή.

— Ἐλεύθερος ἄνθρωπος!

— Ὁ Έρμόλαος! εἶπε ὁ Χαρικλῆς κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Μά ὁ Βόγας εἶχε προφθάσει κι' ἀνοίγε τὴν πόρτα.

— Καλησπέρα, Βόγα! εἶπε ὁ Έρμόλαος.

Ὁ Καλλιθένης γράφει...

Ὁ Βόγας αἰμίλητος ἔσκυψε ὡς τὸ χῶμα καί προσκύνει τὸν Έρμόλαο.

— Ἀργήσες, εἶπε ὁ Χαρικλῆς στὸ φίλο του.

— Ἦμουν μὲ τὸ φίλο μου τὸ Στέφανο, ἀποκρίθηκε ὁ Έρμόλαος.

Μπήκαν μέσα, ὁ Καλλιθένης ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, χαμήλωσε τὸ λυχνάρι.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Καλλιθένης τὸν Έρμόλαο, αὔριο;

— Ναι, ἀποκρίθηκε μὲ σιγανὴ φωνή ὁ Έρμόλαος, αὔριο.

Στράφηκε στὸ Χαρικλῆ.

— Εἶσαι ἔτοιμος Χαρικλῆ; τοῦ εἶπε.

— Έτοιμος!

Ὁ Καλλιθένης ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν δυὸ νέων:

— Ὁ Ἀρμόδιος κι' ὁ Ἀριστογείτων, εἶπε, οἱ δυὸ φίλοι σκότωσαν τὸν τύραννο τῆς Ἀθήνας. Κι' εἶδατε τὰ δυὸ μεγάλα ἀγάλματά τους πού βρίσκονται στὰ Σοῦσα: τάχα ἀρπάξει ὁ Ξέρξης καί τὰ φέρε νά στολίσῃ τὴν πρωτεύουσά του. Καί τώρα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὰ βρήκαμε. Καλὸ σημάδι!

Σήκωσε τὴ φωνή του. Ὁ τόνος ἦταν ἐπίσημος σὰ νά προφητεύει.

— Μιά μέρα, γρήγορα, δυὸ νέα χάλκινα ἀγάλματα θά ὑψωθοῦν στή μεγάλη πλατεῖα τῆς Σαμαρκάνδης. Δυὸ ἄλλοι φίλοι μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι. Δυὸ ἄλλοι ἥρωες πού λευτέρωσαν ἀπὸ τὸν τύραννο ὅχι πιά μονάχα τὴν Ἀθήνα, παρὰ ὅλα κай τὴν Οἰκουμένη. Κι' οἱ νέες γενεὲς θά σκύβουν καί θά διαβάσουν κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ ἀγάλματα τὰ ὀνόματά: Έρμόλαος, Χαρικλῆς.

Οἱ δυὸ νέοι ἀκούγαν συγκινημένοι. Ὁ Χαρικλῆς ἀγκάλιασε τὴ μέση τοῦ φίλου του Έρμόλαου.

— Ἀς πεθάνουμε, ψιθύρισε, ὥς πεθάνουμε γιά τὴν ἐλευθερία!

Ὁ Καλλιθένης σφούγγιξε ἕνα δάκρυ του: γέμισε τρία ποτήρια κρασί, ἤπιαν.

— Βλέπετε τὸ χειρόγραφο τοῦτο; εἶπε δείχνοντας τὴν ἱστορία πού ἔγραφε. Ἐδῶ, ἐδῶ θά σὰς κάμω ἐγὼ δθάνους.

Ἐδῶ θά περιγράψω τὴν ἀποψινὴ σκηνή, πὼς ἤρθατε σπῆτι μου. Ὁλα, ὅλα θά τὰ πῶ μὲ μεγάλη ποιητικὴ φαντασία. Κι' ἔπειτα τὴν αὐριανὴ σκηνή τῆς τιμωρίας, τοῦ φόνου. Θά περιγράψω πὼς ἀρχισε ἡ θύσια, πὼς στεκόσουν ἐσὺ, Έρμόλαε, καί κρατοῦσες τὸ κριάρι ὅ ἐμελλε νά σφαγῇ κι' ἔλαμπε τὸ πρόσωπό σου κι' ἔπαιζαν τὰ σνοῦρά σου μαλλιά στὸν ἄνεμο. Κι' ἔπειτα θά περιγράψω πὼς βγήκε ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ τύραννος, κριάρι κι' αὐτὸς μὲ δυὸ κέρατα στρουφιχτά στὸ μέτωπό του: καί πῶς τοῦ ὁ Χαρικλῆς καί τοῦ κρατοῦσε τὸ θυμιάτρι καί τὸν θυμιάζε...

(Ἀκολουθεῖ!)

Ο ΤΣΟΛΙΑΣ

Εἰς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν λέγεται εὐζωνος. Τὸ γοργὸ εὐζωνάκι μὲ τὴν φουστανέλλα, τὴ φουντα, τὸ φέσι καί τὸ τσαροῦχι. Μιά φουντα στὸ φέσι καί ἄλλη στὸ τσαροῦχι. Ὁ κόσμος προτιμᾷ τὴν λέξι τσολιάς. Εἶναι ὅμως τσολιάδες οἱ ὄρειοι γενικῶς φουστανελλοφόροι, πού ὡς δουλειές τους ἔχουν νά βόσκουν πρόβατα καί γίδια: ἰδίως γίδια. Οἱ ὄρειοι πληθυσμοὶ φοροῦν φουστανελλά καί δνομάζονται βουνήσιοι, ἢ βλάχοι ἢ καραγκούνηδες ἢ τσολιάδες.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὸ 1821 ἤλευθερώθῃ ἡ Ἑλλάς, ὠργανώθῃ ὁ ἑλληνικὸς στρατός, κατὰ εὐρωπαϊκὸν τρόπον. Ἐγίνε τακτικὸς στρατός, καί τὴν φουστανελλά πού ἐφοροῦσαν οἱ πολέμιστές τοῦ 1821 τὴν ἀντικατέστησε τὸ παντελόνι. Χάριν τιμῆς ὅμως καί γιά νά εὐρίσκουν δουλειὰ καί οἱ ράπται ἐγχωρίαν ἐνδυμασιῶν καί οἱ τσαροῦχοποιοὶ καί αὐτοὶ πού κατασκευάζουν κάπτες, καί γιὰ τὴν πολλοὶ ἐθεώρουν μασκάρεμα τὸ παντελόνι, πού τὸ ἔλεγον «φράγκικο», καθιερώθῃ ἕνα μέρος τοῦ στρατοῦ μας νά φορᾷ φουστανελλά.

Οἱ φουστανελλοφόροι στρατιῶται ἐδιαλέγοντο ἀπὸ τὰ ὄρεινὰ μέρη τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Ἦσαν Ρουμελιῶται, ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιον, ἀπὸ τὸ Ξηρομέρι, ἀπὸ τὸ Καρπενησί, ἀπὸ τὴν Λαμία. Νέοι μαθημένοι εἰς τὴν σκληραγωγίαν, εἰς τὴν ὀρεῖσιν, εἰς τὸ κρύο, εἰς τὴν πείνα. Ταχύτατοι εἰς τὰ πόδια. Δὲν ἐσήκωναν πολὺ φορτίον στρατιωτικόν. Ἦσαν προωρισμένοι γιά τὰς ὀρεῖνὰς ἐπιθέσεις πού θέλουν εὐκίνησιαν καί μεγάλῃ ἀντοχήν. Οἱ ἄλλοι στρατιῶται δνομάσθησαν πεζοὶ ἢ φαντάροι. Αὐτοὶ ἦσαν καταλλήλοτεροι γιά τοὺς κάμπους. Οἱ εὐζωνοὶ ἐν καιρῷ ἐπιθέσεως ἔφεραν πολὺ ὀλιγώτερο φορτίον ἀπὸ τοὺς πεζοὺς.

Ἦσαν καί εἰς τὸ ναυτικόν οἱ βρακοφόροι. Οἱ νηϊώται καί οἱ παράλιοι ἐφοροῦσαν βρακιά. Οἱ ναυτικοὶ ἦσαν βρακοφόροι. Καί τὸ πολεμικόν μας ναυτικὸ ἀποτελέσθη ἀπὸ βρακοφόρους. Ἀργήσαν καί αὐτοὶ νά βάλουν παντελόνια. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ναῦται τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐφό-

ρουσαν κοντὰ βρακιά. Σιγά-σιγά καί ὅσο ἐπερνοῦσαν ὁ καιρὸς ἀντικαθίστατο ἡ ναυτικὴ βράκα μὲ τὸ γαλάζιο πανταλόνι, πού ἀποτελεῖ μέχρι σήμερον τὴν στολὴν τῶν ναυτῶν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ.

Ἀς γυρίσωμεν ὅμως εἰς τὸν τσολιά πού τὸ ὄνομά του σήμερον εἶναι εἰς τὰ στόματα ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τὰ ὄρεινὰ αὐτὰ παιδιὰ γράφουν νέας σελίδας δόξης εἰς τὰ βουνὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου καί τῆς Ἀλβανίας. Τὸ τσαροῦχι ἔγινε σύμβολον ἑθνικόν. Ἡ φουστανελλά ἀνεμίξῃ σάν σημαία. Ἡ

φουντα τοῦ φεσιῦ καθὼς κινεῖται ἡλεκτρίζει τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολεμοῦν μὲ τὴν ἰδια καρδιά. Ἀλλὰ ὁ τσολιάς θεωρεῖται ἕνα σύμβολον. Ὅταν λέγωμεν τσολιάς, ἐννοοῦμεν πλέον τὸν ἑλληνικὸν στρατόν. Θεωροῦμεν τὸν φουστανελλοφόρον στρατιώτην ὡς ἀντιπροσωπεύοντα κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἕλληνα. Εἶναι ὁ Ἕλληνας στρατιώτης σεμνός, ὀλιγαρκής, ἀνθεκτικός, φιλότιμος, εὐφύεστατος, ἐνθουσιώδης. Ἐχει πρωτοβουλίαν καί ἀγαθότητα. Εἶναι εὐγενὴς καί ἄτρωτος καί ἱπποτικώτατος, φέρεται πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους κατὰ

τρόπον ἀδελφικόν. Πρέπει νά ἐννοήσωμεν ὅτι καλλίτερο ψυχικὸ ὄλικο ἀπὸ τὸν Ἕλληνα δὲν ὑπάρχει. Εἰς τὸν σημερινὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς φυλῆς αἰ ἀρεταὶ τῶν Ἑλλήνων ἐφάνησαν ὑπέρταται. Ἐγυρίσαμεν πίσω εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, καί εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 1821. Ὅλα αὐτὰ σήμερον τὰ ἀντιπροσωπεύει μιά λέξις. Ἡ λέξις «τσολιάς». Εἶναι ὥς φαίνεται παλαιότητα ἡ λέξις, ὅχι τῆς τελευταίας ἐποχῆς. Ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει εἰς τὴν «Ἰλιάδα» τοὺς Σελλούς. Ἀνιπτόποδες, χαμαεῖναι, ξυπόλῃτοι καί κοιμώμενοι εἰς τὴν γῆν χωρὶς στρώμα, θεωροῦνται οἱ Σελλοὶ ὡς οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων. Οἱ ἱστορικοὶ καί οἱ γλωσσολόγοι λέγουσιν ὅτι οἱ Σελλοὶ, πού ἔχουν τὸ ὄνομά τους καί Ἑλλοί, καί οἱ Ἕλληνες εἶναι ἡ ἰδία φυλή. Ὅτι ἀπὸ τοὺς Σελλοὺς ἢ Ἑλλοὺς περιήλθον οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες. Ἐμειναν οἱ Σελλοὶ γύρω ἀπὸ τὸ ματεῖον τῆς Δωδώνης τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἠπείρου. Σιγά-σιγά ἀπὸ ἐκεῖ ἐξηπλώθη ὁ Ἑλληνισμὸς πολιτικῶς εἰς μεγάλην ἑκτασιν καί ἐκυρίαρχησεν ἐκπολιτιστικῶς εἰς τὸ κόσμον. Γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες εἶναι ἐκπολιτιστικὴ φυλή καί ὄχι φυλὴ κατακτητική.

Ἡ ομοιότης καί ἡ συγγένεια τῶν ὀνομάτων Σελλός καί Τσολιάς δὲν πρέπει νά θεωρηθῇ ὅτι εἶναι τυχαία.

Ἀγωνίζονται οἱ τσολιάδες καί οἱ Σελλοί, δηλαδὴ οἱ Ἕλληνες, ὑπὲρ βωμῶν καί ἐστιῶν. Ὑπέρτατος αὐτὸς ὁ ἀγῶν. Οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶναι σημερινοὶ μας ἐχθροί. Ἀπὸ χιλιᾶδων ἐτῶν οἱ Ἰταλοὶ μίαν προσπάθειαν καί ἕνα ἀπαίσιον δειρὸ ἐῖχαν. Νά καταστρέψουν τὸν Ἑλληνισμό. Ἐνα πρόγραμμα εἶχαν πάντα. Νά συντρίβουν καί νά καταστρέψουν καί νά ἐξαφανίσουν τὸν Ἑλληνισμό. Ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸ τσαροῦχι, ὁ τσολιάς, πού εἶναι ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων Σελλῶν, ἀμύνεται κατὰ τοῦ δολίου καί ἀνάνδρου ἐπιδρομέως. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι ἱερὰ ἰδέα πού δὲν μπορεῖ νά καταστραφῇ ἀπὸ τὸν ὕπουλον Ἰταλὸ. Τὰ ἀνώτερα ἰδανικά θά νικήσουν τοὺς ταπεινοὺς καί ἀρπαγὰς καί δειλοὺς.

Κ. Φαλτάιτς

ΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

11918 φορές μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῆς Γῆς. Ὡς γνωστόν, ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς ἴσουςται πρὸς 510 ἑκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Ὁ δγκος τοῦ Ἥλιου εἶναι 1.301.000 φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ὅγκον τῆς Γῆς. Ὡς γνωστόν, ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς ἴσουςται πρὸς 510 ἑκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Ὁ Ἥλιος συγκρινόμενος μὲ τὴν Γῆν, τῆς ὁποίας ἡ διάμετρος κατὰ μέσον ὄρον εἶναι 12734 μέτρα, τὸ δὲ βάρος τῆς ἐξ ἑκατὸς ἑκατομμύρια τόνους, παρουσιάζεται ἀφαντάστως μεγάλος.

Ἀς πάρωμεν ὥς μονάδα τὴν Γῆν: Ἡ ἀκτίς τοῦ Ἥλιου ἴσουςται πρὸς 109 γήινους ἀκτίνας.

Εἶναι μικρὰ καί τοῦτο διότι ὁσὸς ἐυρίσκειται εἰς ἀερίῳ κατεστάσει ἐπ' ὅσον ἡ μὲν ἐπιφάνεια τοῦ ἔχει θερμοκρασίαν 6.000 βαθμῶν Κελσίου, τὸ δὲ κέντρον τοῦ περὶ τὰ 30 ἑκατομμύρια βαθμοῦς.

Ἡ βαρύτης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἥλιου εἶναι 28 φορές μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνην πού ἔχει ἡ Γῆ. Ὡστε ἂν ἡμεῖς ἤμπαρμεν νά μεταβῶμεν εἰς τὸν Ἥλιον καί νά διατηρηθῶμεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, θά εἴμεθα 28 φορές βαρύτεροι ἀπ' ὅτι εἴμεθα ἐπ' αὐτῇ τῇ Γῇ. Ἀλλ' εἰς τὴν περιπτῶσιν αὐτὴν γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, ἂν θά ἦτο δυνατόν νά

ζῶσαμεν, ἔστω καί ἂν ἡ θερμοκρασία δὲν ἦτο τόσο ὕψηλ.

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀρνητική. Διότι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον πού ἡ βαρύτης εἶναι 28 φορές μεγαλύτερη, δὲν θά ἤμπορούσαμεν νά κινηθῶμεν, ἐπ' ὅσον θά ἦτο ἀδύνατον ἡ εἰσπνοὴ μας δύναμις νά ὑπερικήσῃ τὴν βαρύτητα. Θά εἴμεθα ἀσφαλὲς προσκεκολλημένοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πατόδος τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος καί θά ἀπεθνήσκομεν ἀπὸ τὴν ἐκπνοήν.

Τώρα, ἂν βεληώσαμεν νά μεταβῶμεν καί τὰς διαστάσεις τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, προσθέτομεν ὅτι οἱ ἀπλανεῖς ἀστεροὶ ἔχουν διαστάσεις ἀναλόγους πρὸς ἐκείνας πού ἔχει ὁ Ἥλιος. Μόνον πού πολλοὶ ἀπὸ αὐτῶν εἶναι πολὺ πικνότεροι τοῦ Ἥλιου καί κατὰ συνέπεια ἔχουν μεγαλύτεραν βαρύτητα. Ἀρκεῖ νά εἰπωμεν ὅτι ἕνα κυβικὸν ἐκποστὸν ὅλης ἐξ αὐτοῦ ζυγίζει ἕναν τόννον!

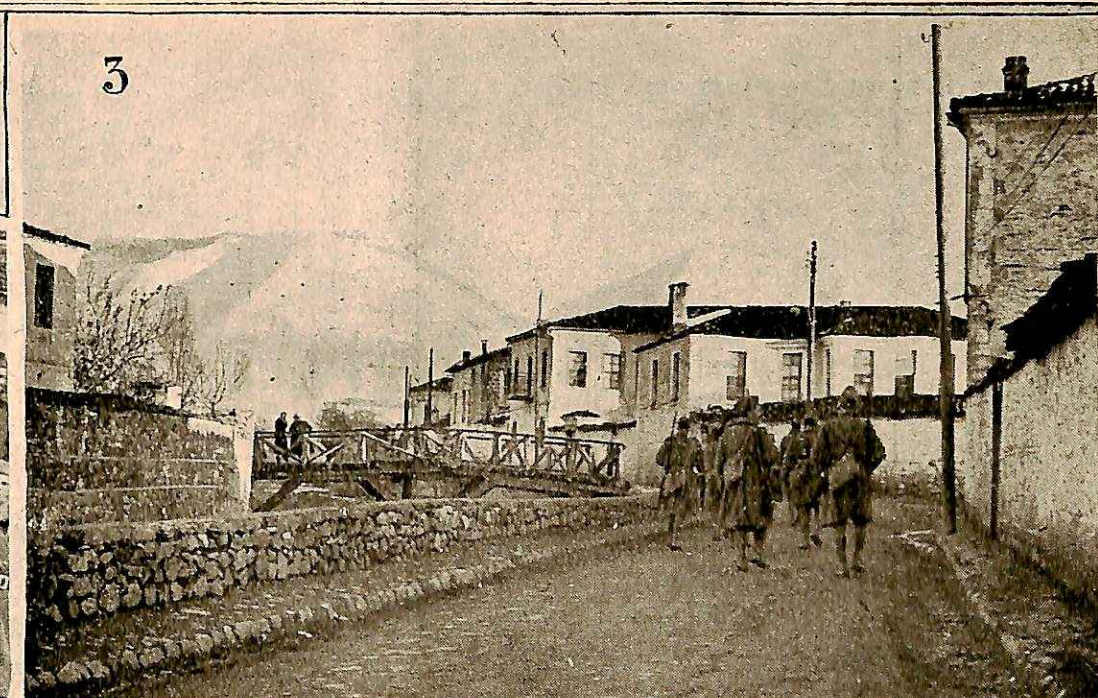
ΣΕΙΡΙΟΣ

1

2

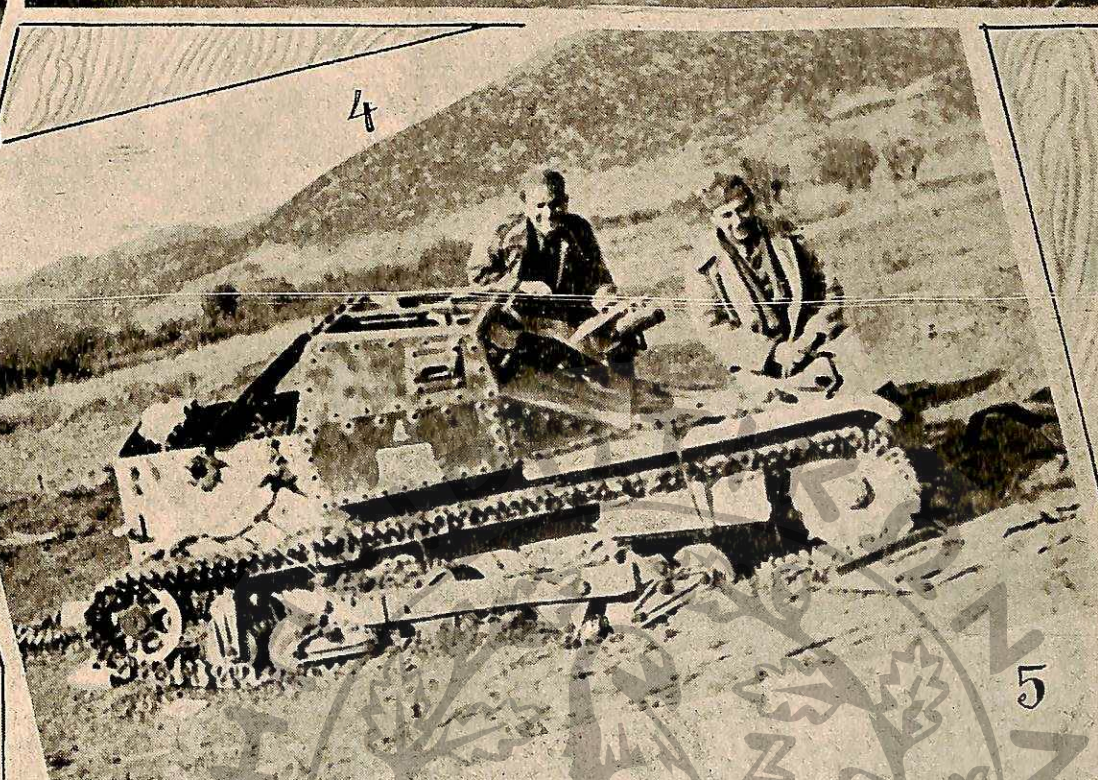
3

7

6

4

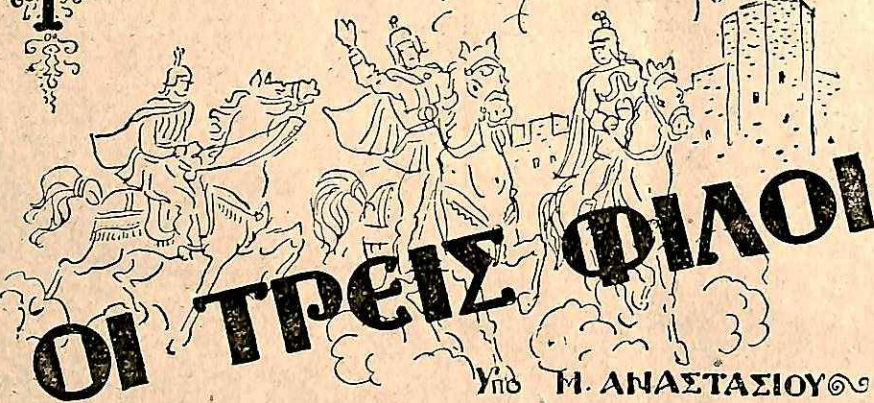

8

5

1) Έλληνες στρατιώται συνοδεύουν τραυματία 'Ιταλό αιχμάλωτο εις τὸ νοσοκομεῖον τῆς Κορυτσᾶς. 2) Τὰ φαν-
ταράκια μας ποζάρουν ἔξω ἀπὸ τὸ οἶκημα τῆς Βασιλι-
κῆς Χωροφυλακῆς ἐνὸς τῶν καταληφθέντων χωρίων. 3)
"Αποψις μιᾶς τοποθεσίας τῆς Κορυτσᾶς. 4) Δύο ἀπὸ
τοὺς ἥρωας πολεμιστάς μας σὲ ἐξουδετερωθέν ἰταλικὸν
ἄρμα. 5) Ὁμάς πολεμιστῶν μας κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀνα-
παύσεως. 6) Πέντε στρατιώται μας ἐπάνω σὲ καταλη-
φθὲν ἰταλικὸ μαγειρεῖο ἐκστρατείας. 7) Μετὰ τὸ τέλος
τῆς μάχης οἱ «ἀητοὶ τῆς Πίνδου» τρώγουν μὲ ἐξαιρετικὴ
ὄρεξι τὸ συσσίτιόν τους. 8) Μία ἐφοδιοπομπή σ' ἓνα δρόμο
ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ Ἀρνυρόκαστρο.

42.

(Συνέχεια)

— Λίγο νερό... "Αν είχαμε λίγο νερό...

— Για να βρίσκονται ζώα στο νησί, σημαίνει πως κάπου θα βρίσκεται καμιά πηγή...

— Εκτός αν πίνουν από κείνο που στερνιάζει στις κουφάλες των βράχων άμα βρέχει.

Βάλθηκαν ν' αναζητούνε την πηγή ή τη λακκούβα σκέφθηκαν άλλωστε πως και το πιο κατάλληλο μέρος για να στήσουν καρτέρι στ' αγριόγινδα θα-
ταν εκεί...

Κατέβηκαν σε μία χαράδρα όπου βρήκαν και δροσούλα και ίσκιο... και κεί σε μία γωνιά είδαν ν' ασπρί-
ζη κάτι σα σωρός από πέτρες...

— Δίχως άλλο ανθρώπου χέρι της έχει μαζέψει... παρατήρησε ο Γρη-
γόρης. "Ας πάμε να δούμε από κον-
τά... Μήπως το νησί άραγε είναι κα-
τοικημένο...

Πλησίασαν περισσότερο...
— Είναι τοίχος λοιπόν αυτό που α-
σπρίζει... είπε ο Δημήτρης.

— Και ο τοίχος θάναυ καμιάς κα-
λύθας κι' η καλύθα θάχη βέβαια και
τόν αφέντη της ή τους αφέντες της...
και πρέπει να ξέρωμε ποιοι είναι και
ποιές διαθέσεις έχουν, πριν πάμε να
τους πούμε την καλημέρα μας, πρόσ-
θεσε ο Γρηγόρης.

Είχαν ακούσει πως πολλοί κουρσά-
ροι που δούλευαν για λογαριασμό
τους, είχανε τα καταφύγια τους σε κά-
τι τέτοια ξερονήσια απόμερα, όπου
φέρνανε τους σκλάβους των, ως ότου
τους μετακομίζουν στο μεγάλο σκλα-
βοπάζαρο του Χάντακα, ή φυλάγανε
τους θησαυρούς των εκεί, για να τους
προφυλάξουν από τους τίμιους συνα-
δέλφους των. Ήταν λοιπόν πολύ πι-
θανόν να βρίσκονται μπροστά σ' ένα
τέτοιο καταφύγιο και να ήρθαν σε
στιγμή που ο ιδιοκτήτης ήτανε μέσα,
ή περιδιάβαζε κάπου στο νησί... ή
είδε το βυζαντινό καρτέρι που άραζε
κι' έστησε καρτέρι.

— Ως τόσο τίποτα υποπτο δε φαινό-
ταν γύρω.

Ξαφνικά ένας ίσκιος σηκώθηκε στην
άλλη άκρη της χαράδρας εκεί κατά
τους βράχους της άκρογιαλιάς.

— Ο Μιχαήλ' είπε σιγανά ο Γρη-
γόρης.

— Πάνε χαμένες όλες οι προφυλά-
ξεις μας.

Να τον φωνάξουν δεν ήταν φρόνιμο.
Περίμεναν λοιπόν να δουν τι θα συμ-
βη σε περίπτωση που η καλύθα είχε
και τον κάτοικό της, έτοιμοι ως τόσο,
αν παρ'αστή ανάγκη, να τρέξουν να
βοηθήσουν το φίλο τους.

Ο Μιχαήλ ολότελα ξένοιαστος τρα-
βά κατά κεί. Τά χοντρά του παπού-
σια γλιστρούσαν πάνω στις πέτρες.

— Δές τον, είπε ο Δημήτρης. Πάντα
ο ίδιος... Θαρρεί πως βρίσκεται στα
κτήματα της Χρυσοθήρας.

Ο Γρηγόρης δεν απάντησε... "Ο-
λη του η προσοχή ήταν εκεί κάτω...

Στο μεταξύ ο Μιχαήλ είχε φτάσει
στην καλύθα και χάθηκε πίσω από
τον άσπρο τοίχο.

— Εμπρός τώρα πιά δεν έχει κανέ-
να νόημα να καθώμαστε εδώ πέρα...

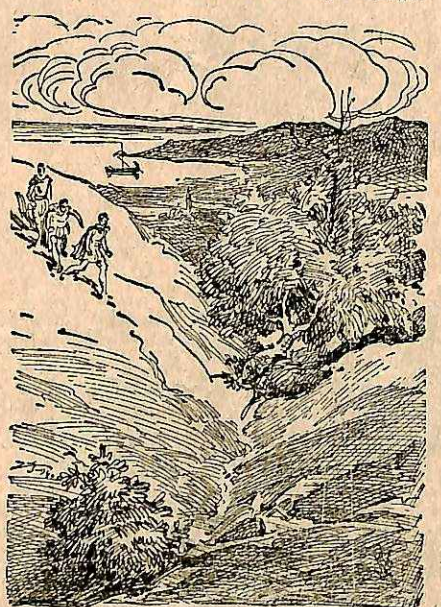
Ετρεξαν να τον συναντήσουν...

— Αμα πλησίασαν ξαφνιάστηκαν...

Μονάχα πέτρες σωριασμένες τη μία
πάνω στην άλλη βήκαν, έτσι που να
κάνουν ένα πρόχωμα ενάντια στον α-
νεμο και τη βροχή... Πίσω άνοιγε το
στόμα μιας μεγάλης σπηλιάς.

— Βοσκοί θα μένουν στο νησί, ή θα
έμεναν πριν, είπε ο Δημήτρης. Κι' εδώ
πέρα χωρίς άλλο μάντιζαν τα πρό-
βατά τους.

— Ως τόσο ο Μιχαήλ θα είχε προχω-
...

Κατέβηκαν σε μία χαράδρα.

ρήσει μέσα, γιατί δε φαινόταν πουθε-
νά... Τον φώναξαν. Οι φωνές τους
αντιλάλσαν σά σε πηγάδι...

Βγήκε και τους έγενε να τον άκο-
λουθήσουν. Από τον τρόπο του κατά-
λαβαν πως έτρεχε κάτι έκτακτο.

Το έδαφος ήταν κατηφορικό. Όσο
πήγαιναν το σκοτάδι πύκνωνε και κα-
θώς τα μάτια τους ήταν από το δυνατό
φως, δεν έβλεπαν τίποτα... Σιγά σι-
γά όμως συνήθισαν... Βρέθηκαν σ'
ένα μεγάλο άνοιγμα στα σπλάχνα
του βράχου, άψηλό πολύ και έτσι που
να σχηματίζει μια τετράγωνη σάλα άρι-
στη για να χωρέσει άνετα ως πενήντα
άνθρωπους.

Ένα μεγάλο τζάκι στο βάθος με
πολλά στάχτη και μισοκαμένους δαυ-
λούς άπ'άνω. Και ολόγυρα εδώ κι' έ-
κει ντιβάνια χαμηλά από κυπαρισσό-
ξυλο που μοσκομύριζε τον αέρα της
σπηλιάς... Τά ντιβάνια ήταν στρω-
μένα με χαλιά, το ίδιο και το πάτωμα.

Δεν έσήκωνε δεύτερη γνώμη. Δίχως
άλλο βρίσκονταν στο καταφύγιο κανε-
νός κουρσάρου. Έπρεπε να ψάξουν
κάθε γωνιά με προσοχή. Ποιός ξέρει
τί μπορούσε να βγη από μια τέτοια
έξεταση. Σκέφθηκαν να πάνε στο μέ-
ρος που ήταν άραγμένο το καράβι
για να πάρουν αναμμένα διαδιά και
να γυρίσουν πίσω.

Η σκέψη φάνηκε σωστή και την έ-
βαλαν άμέσως σ' έներγεια.

Πηγαίνοντας κουβένταζαν...
— Θαρρώ πως πρέπει να την κρατή-
σουμε μυστική αυτή την ιστορία' είπε
ο Μιχαήλ.

— Δεν είναι άπιθανο ν'αναι κρυμμέ-
νος εδώ και κανένας θησαυρός. Αυτό
θέλεις να πης; ρώτησε ο Δημήτρης.

— Ο μεγαλύτερος θησαυρός για
μάς θάταν να βρούμε τίποτα πληροφο-
ρίες σχετικά με την άποστολή μας'
παρατήρησε ο Γρηγόρης.

Το τσούρμιο του καραβιού είχε βγη
στην ξηρά, έξω από μερικούς που μέ-
νανε στη θέση τους. Άναψαν φωτιά
στα βράχια με θάμνους και έτοιμά-
ζανε το μεσημεριανό τους φαγητό.

— Βλέπω γυρίσατε με άδειαν χέ-
ρια... τους φώναξε ο καραδοκώρης
μόλις τους είδε. Και κάπως γρήγορα.
Μή τυχόν είδατε κάτι υποπτο από κεί-
νη τη μεριά;

Ο Γρηγόρης του διηγήθηκε τά κα-
θέκαστα.

— Ούτε λέξη σε κανένα... Πολύ σω-
στά σκεφθήκατε. Δεν είναι άπιθανο να
είναι κρυμμένα κούραρα στη σπηλιά.
Συμφωνώ... Μά τουτίοι εδώ πέρα δεν
πρέπει να το μυριστούν. Το χρήμα ξε-
λογιάζει τον άνθρωπο και ξυπνάει μέ-
σα στην καρδιά του τον πειρασμό, που
λουφάζει. Μπορεί να μη σκανταλι-
στούν όλοι, μά δέκα, είκοσι... Και
κάθου γύρευε ύστερα. Το κακό θα
τραβήξει και τους άλλους, κι' αν γίνη
κάτι τέτοιο, κανείς πιά δε θάνα βέ-
βαιος πως θα κάμουν το χρέος τους.
Πάρτε λοιπόν διαδιά και πηγαίνετε
μόνοι σας... Έγώ θα μείνω κοντά
στο καράβι μου... "Ως τόσο ό,τι και
να συμβη μην ξεχνάτε πως κατά το
βραδάκι, μόλις μουχρώση, θα κάμου-
με πανιά...

"Αχ νάχα ένα τέτοιο άνεμο, προσ-
θέτει ύστερα, θάκιον αύριο ξημερώ-
ματα στην Κρήτη.

(Ακολουθεί)

Πώς αντίκρύζουν τα Έλληνόπουλα τις μεγάλες ιστορικές μας στιγμές

Σελίδες από το ημερολό-
γιο του μαθητού Μιχαλάκη
Στρούζα

Ο Ποιητής

5ον

— Άγαπητό μου παιδί. Η μι-
κρούλα μας ή Μίκα, έδώ και λί-
γο, με την απλή παιδιαστική λο-
γική της, είπε μερικά πράματα
πολύ αληθινά. Ο πόλεμος δε μ'
άρεσει και μένα, όπως δεν άρε-
σει σε κανέναν άνθρωπο στον
κόσμο αυτό που ζούμε. Είναι ένα
σκληρό και άπ'άνθρωπο πράμα.
Έγώ ο ίδιος που σου μιλάω, το
ξέρεις δα πως έπολεμσα όπε-
ρασπίζοντας την πατρίδα ολό-
κληρη χρόνια, το ένα πίσω στ'
άλλο. Έτσι, έχω δοκιμάσει τη
γλύκα του καί έρω καλά τι φρι-
χό πράμα είναι ο πόλεμος. Ο-
μως παιδάκι μου, ο πόλεμος που
μάς αναγκάζουν αυτή τη στιγ-
μή να κάνουμε οι νέοι έθνοί
μας, οι άτιμοι και άναντροί 'Ι-
ταλοί δολοφόνοι του Μουσολίνι,
είναι ο ιερώτερος πόλεμος που
στάθηκε ποτέ στον κόσμο. Είναι
ένας πόλεμος λευτεριάς και τι-
μής. Ένας μεγάλος και ιερός
άγώνας ενάντια στην άρραχτική
βία των αλλοεθνών 'Ιταλών που
άπειλει τις ελευθερίες όλων των
μικρών και μεγάλων πολιτισμέ-
νων λαών του κόσμου. Είναι ά-
κόμα ένας πόλεμος πέρα για πέ-
ρα 'Ελληνικός. Είναι ένας πόλε-
μος για πρώτη φορά ίσως τόσο
πολύ άνταξίος των μεγάλων προ-
γόνων μας, μετά το Εικουένα.
Γιατί αυτή τη φορά, όπως και
τότε, οι 'Έλληνες πηγαίνουν να
πολεμήσουν όχι μοναχοί για τη
δική τους τη λευτεριά, αλλά για
τη λευτεριά σάν ιδέα που δημι-
ουργεί ό,τι καλλίτερο υπάρχει
στον κόσμο: τον πολιτισμό, τη
δικαιοσύνη και την ανθρωπιά.

Ο πατέρας σταμάτησε στο ση-
μείο αυτό. Όλοι τον κοιτούσαμε
με λαχτάρα στα μάτια. Ποτέ δεν
είχα φανταστή πως είχα ένα τό-
σο σπουδαίο πατέρα! Το ήμερο
πρόσωπό του μου φάνηκε ν' α-
χτινοβολά μέσα στο λιγιστό
φως της τραπεζαρίας μας. Γύρι-
σε κι' έβριξε σ' όλους μια σο-
βαρή βιαστική και τρυφερή μα-
τιά. Ύστερα, μέσα στη γενική
σιγή που δεν την έταράξε άλλο
από το παίξιμο του πηρουσιού
της Μίκας άπάνω στο χαλαρί
της, ο πατέρας χαϊδεύοντας το
ποτήρι του με το κρασί, έσυνέ-
χισε:

— Γι' αυτό παιδί μου, πρέπει
να πολεμήσεις μ' όλη σου την
καρδιά. Όπως ή Μίκα έτσι και
γώ και ή μάνα σου και όλοι μας,
δε θέλουμε να σκοταθής. Όμως,
έκείνο που πρέπει να θέλουμε ό-
λοι μας, πάνω απ' όλα, είναι να
πολεμήσεις γενναία, τίμια, παλ-
ηκαρίσια. Σ' αυτό δα σε βοηθή-
ση ή σκέψη πως πολεμάς πάλι
για μάς. Για τη μάνα, για τον
πατέρα σου, για τ' αδέρφια σου,
για τη Μίκα, για τη ζωή και
την τιμή του σπιτιού μας, για
τη λευτεριά της γης σου μάς
έθρεψε, για τη λευτεριά όλου
του κόσμου. Οι κόποι μου, ή
σκληρή βιοπάλη, ο ιδρώτας που
έχυσα τόσα χρόνια, για ν' άνα-
στήσω αυτό το σπίτι, για να με-
γαλώσω, ν' αναθρέψω, να σπου-

δάσω έσένα, τα μικρά σου α-
δέρφια, για να μπορούμε όλοι
μαζί, αυτή τη στιγμή, να τρώ-
με ένα τίμιο κομμάτι ψωμί, α-
υτά όλα πρέπει να ζεσταίνουν την
καρδιά σου και να φλογίζουν το
κορμί σου κάθε φορά που θα
πρέπει να χτυπήσεις τον άτιμο έ-
χθρό της λευτεριάς μας. Μην κά-
νεις ποτέ πίσω. Μην παραδώσεις
ποτέ ούτε μια σπιθαμή ελληνικό
χώμα στον έχθρό μας. Προτίμησε
παιδί μου να πέσης άπάνω σ'
αυτό το χρώμα, αν δεν μπορείς
να κάνεις αλλιώς...

— Παιδάκι μου! φώναξε ξα-
φνικά ή μητέρα, φουχτιάζοντας
το χέρι του Γιώργου, στα δικά
της. Και, άμείως, με μια μεγα-
λη προσπάθεια να ξαναβρη το
χαμόγελό της: Ο πατέρας σου
πρέπει ναχή δικιο, παιδί μου, έ-
πρόσθεσε... Φτάνει να προσέ-
χης... να προσέχης πολύ... να
μη ρυθκινδυνεύεις άσκοπα... σά
να πούμε... Ο Θεός κι' ή Πα-
νυχία ναίνι πάντα μαζί σου, παι-
δάκι μου... Αυτό ήθελα να πώ.

— Γυναίκα, πρέπει να σφιέου-
με την καρδιά μας, είπε τότε ο
πατέρας. Μην ξεχνάς πως όλα
τα 'Ελληνόπουλα θα πολεμήσου-
νε σ' αυτό τον πόλεμο και πως
δεν είσαι οι μοναχοί ή μονή μη-
τέρα που έχει γυλό στρατιώτη
αυτή τη στιγμή.

Ύστερα γυρίζοντας σε μάς:
— Πρέπει να μην ξεχνάμε άκό-
μα όλοι μας, πως σ' αυτό τον
πόλεμο δεν πολεμάμε μοναχοί στο
μέτωπο. Όλοι, μικροί και με-

γάλοι, θα πολεμήσουμε από δω,
κατά τον τρόπο του ο καθένας.
Η 'Ελλάδα μας παλεύει μ' έναν
έχθρο πολύ δυνατότερο, κι' έχει
ανάγκη από την προσπάθεια ό-
λων των παιδιών της. Τα άερο-
πλάνα τα είδατε το πρωί και ά-
κούσατε τον κρότο των κανονιών.
Από στιγμή σε στιγμή μπορεί
να ξαναβρουν. Χρειάζεται, πριν
άπ' όλα, να μη φοβώμαστε, να
μην λιγοψυχήσουμε αλλά να δει-
ξουμε και μείς, μικροί και με-
γάλοι, πως άψηφάμε τον κίνδυνο
όπως και τα παλληκάρια μας στο
μέτωπο. Πρέπει ακόμα, κύριε Δη-
μητράκη, να κάνουμε οικονομία
και να μην κάνουμε βώλους από
ψωμί άπάνω στο τραπέζι, όπως
κάνεις αυτή τη στιγμή έσύ...

Ο Δημητράκης που άκουγε ά-
πορημένος τον πατέρα, ξα-
φνιασθηκε μ' αυτό το εύθυμο γύ-
ρισμα της κουβέντας, κατακοκκί-
νισε για το πείραγμα και σκέ-
πασε μ' άνοιχτες τις παλάμες
τους βώλους που έπλαθε με το
ψωμί όση ώρα μιλούσε ο μπαμ-
πάς.

— Ίσως να στερηθώμε πολ-
λά, έξακολούθησε πάλι, τώρα
σοβαρά, ο πατέρας. Θα στερη-
θώμε ίσως πολλά από κείνα που
δεν τα είχαμε και άσθονα στις
καλές ήμέρες, αφού δεν είμα-
στε πλούσιοι κι' αφού τώρα, με
τον πόλεμο και με την έπιστρα-
τευσι του Γιώργου, ή ζωή μάς
γίνη περισσότερο δύσκολη απ'
ό,τι ήτανε πριν. Όμως, παιδά-
κι μου, άς κάνουμε ύπομνη κι' άς
έχουμε θάρρος. Ο πόλεμος α-
υτός δεν μπορεί παρά να έχη κα-
λό τέλος για όλους τους άναρ-
τους. Φτάνει να νικήσουμε...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

»Ημείς, φαινόμενοι άξιοι της προπατορικής
άρτης και του παρόντος αιώνα, έμεθα ευέ-
λπιδες να επιτύχουμε την υπερασπισίον αυτών
καρδιών. Πολλοί εκ τούτων φιλελεύθεροι, θέ-
λουν έλθει διά να συναγωνισθώ με ήμας. Κι-
νθήτε, ο φίλοι, και θέλετε ίδη μίαν κραταιά
δύναμιν να υπερασπισθώ τα δικά μας! Έλε-
τε ίδη και έξ αυτών των εχθρών μας πολλούς,
οιτίνας, παρακινούμενοι από την δικαίαν μας
αίτιαν, να στρέψωσι τα νώτα προς τον έχθρον
και να ένωθώσι με ήμας. Άς παρηγοιασώ-
με ελκικρινές φρόνημα ή Πατρίς θέλει τους έν-
κολωθή. Ποίος λοιπόν έμποδίζει τους άνθ-
ρούς σας βραχίονας; Ο άναυδός έχθρός μας
είναι άσθενής και αδύνατος; οι στρατηγοί μας
έμπειροι, και όλοι οι όμογενείς γέμουσιν έμ-
θουσιασμό. Ένωθήτε, λοιπόν, ο άνδρείοι και
μεγαλόψυχοι 'Έλληνες! Άς σχηματισθώσι φα-
λαγγές έθνικαί' άς έμφανισθώσι πατριωτικά
λεγεώνες, και θέλετε ίδη τους παλαιούς έκε-
ίους κολοσσούς του δεσποτισμού να πείσωσιν έξ
ιδίων άπέναντι των θριαμβευτικών σημαίων
μας. Είς την φωνή της σάλπιγγός μας όλα
τα παράλια του 'Ιονίου και Αιγαίου πελάγους
έβλουν άντηχήσει' τα ελληνικά πλοία, τα ό-
πλα εν καιρώ ειρήνης ήξευραν να έμπροσθα-
ται και να πολεμώσι, θέλουσι σπείρει εις όλους
τους λιμένας του τυράννου με το πύρ και την
μύχαιραν την φρίκην και τον θάνατον.

»Ποία ελληνική ψυχή θέλει άδιαφορήσει εις
την πρόσκλησιν της πατρίδος; Είς την Ρώμην,
έναν του Καίσαρος φίλος, σείων την αιματώ-
μην χλαμύδα του τυράννου, έγείρει τον λαόν.
Τι θέλετε κάμει σεις, ο 'Ελληνες, προς τους
όποιους ή πατρίς γυμνή μιν δεικνύει τάς πλη-
γάς της, με διακεκομμένην δε φωνήν έπικαλεί-
ται την βοήθειαν των τέκνων της; Η θεία πρό-
νοια, ο φίλοι συμπατριώται, εὐσταλαχνισθείσα
πλέον τάς δυστυχίας μας, ηρόδκησεν οὕτω τά
πράγματα, ώστε με μικρόν κόπον θέλομεν άπο-
λαύσει με την έλευθερίαν πᾶσαν εὐδαιμονίαν.

»Αν λοιπόν από αξιόμειπτον άδελτηριαν άδια-
φορήσωμεν, ο τυράννος, γινόμενος άγριώτερος,
θέλει πολλαπλασιάσει τά δεινά μας, και θέ-
λομεν κατανησεί διά παντός το δυστυχέστερον
πάντων των έθνών. Στρέψατε τους όφθαλμούς
σας, ο συμπατριώται, και ίδετε την έλευσιν
μας κατάστασιν! 'Ιδετε έδώ τους ναούς κα-
ταπαυμένους, έκει τά τέκνα μας άρπασόμενα
διά χρυσήν άναίσθησιν της άσέλγους φιλη-
δονίας των βαρβάρων τυράνων μας, τους οί-
κους μας γεγυμναμένους, τους άγρούς μας λεη-
λατημένους και ήμας αυτούς έλευνεία άνδρά-
ποδα!

»Είναί καιρός να άποινάσθωμεν τον άφορη-
τον τούτον ζυγόν, να έλευθερώσωμεν την Πα-
τρίδα, να κρημίσωμεν από τά νύχτη την ήμι-
σέληνον, διά να ώφωσωμεν το σημείον, δι' οὗ
πάντοτε νικώμεν, λέγον τον Σταυρόν, και ού-
τω να έκδικήσωμεν την Πατρίδα και την όρθό-
δοξον ήμῶν πίστιν από την άσεβή των άσεβών
καταφρόνησιν.

»Μεταξύ ήμῶν όδυνέστερος είναι όστις άν-
δρειότερος υπερασπισθώ τά δικά της Πατρί-
δος και άφελαιότερος την δουλοεσθ. Το 'Ε-
θνος, συναρπαιζόμενον, θέλει έκλέξει τους Δη-
μογέροντάς του, και εις την ύψιστον ταπην
βουλήν θέλουσιν υπέκειν όλοι μας άπ' άρχής.

»Ας κινήσωμεν λοιπόν με εν κοινόν φρόνη-
μα! Ας πλοούσι ός καταβάλλοσι μέρος της
ιδίας περιουσίας' οι ίεροί ποιμένες άς έμψυ-
χώσωσι τον λαόν με το ίδιον των παράδειγμα,
και οι πεπαιδευμένοι άς συμβουλεύσωσι τά ό-
πλα ούδ' εν ξέναις Αύλας ύπαυρούσιντες
στρατιωτικοί και πολιτικοί όμογενείς, άποδι-
δόντες τάς εύχαριστίας, εις ήν έκαστος ύπουρ-
γεί δύναμιν, άς όρμήσωμεν όλοι εις το άνοιγ-
όμενον φόρον, και, ός γενναίοι, άς ένοπλισθώ-
μεν όλοι άνευ άναβολής καιρού με το άκατα-
μάχητον όπλον της άνδρείας, και ύπόσχομαι έν-
τός ολίγου την νίκην και μετ' αυτήν πᾶν άγα-

θόν. Ποίοι μισοποιοι και χαυνοί δοῦλοι τοιούτον
να άντιπαρταχθώσιν άπέναντι λαού πολυμύ-
τος όπέρ της ιδίας ανεξαρτησίας; Μάρτυρες οι
ήρωικοί άγῶνες των προπατόρων μας' μάρτυς
ή 'Ισαβία, ήτις πρώτη και μόνη κατετρόπωσε
τάς άητήτους φάλαγγας ενός τυράννου.

»Με την ένωσιν, ο συμπόλιται, με το προς
την Ιεράν θρησκείαν σέβας, με την προς τους
νόμους και τους στρατηγούς ύποταγήν, με την
εὐτολίμιαν και σταθερότητα, ή νίκη μας είναι
βεβαία και άναπόφευκτη. Αυτή θέλει στεφα-
νώσει με δάφνας άειθαλείς τους ήρωικούς άγῶ-
νάς μας' αυτή με χαρακτηριστάς άνεξάλεπτους
θέλει χαράξει τά δνόματα όμῶν εις τον ναόν
της άθανάσιας διά το παράδειγμα των έπερ-
χομένων γενεών. Η Πατρίς θέλει άνταμείβη
τά εὐπειθή και γνήσια της τέκνα με τά βρα-
βεία της δόξης και της τιμής' τά δε άπειθή
και καφεύοντα εις την τωρινήν της πρόσκλησιν
θέλει άποκηρύξει ως νόθα και άσιαντα σπέρμα-
τα, και θέλει παραδώσει τά δνόματά των ός
άλλων προδοτών, εις τον άναθεματισμόν και κα-
τάραν των μεταγενεστέρων.

»Ας καλέσωμεν λοιπόν εν νέον, ο άνδρείοι
και μεγαλόψυχοι 'Έλληνες, την έλευθερίαν εις
την κλασσικήν γήν της 'Ελλάδος! Άς συγκρο-
τήσωμεν μάχην μεταξύ του Μαραθῶνος και τῶν
Θερμοπυλών! Άς πολεμήσωμεν εις τους τά-
φους των πατέρων μας, οι όποιοί, διά να μας
αφήρωσιν έλευθερούς, έπολέμησαν και άπέθα-
νον έκει! Το αίμα των τυράνων είναι δεκτόν
εις την σκίαν του 'Επαμεινώνδου Θηβαίου και
του 'Αθηναίου Θρασυβούλου, οίτινες κατετρό-
πωσαν τους τριάκοντα τυράννους' εις εκείνας
του 'Αριστοτέλους και 'Αριστογέιτονος, οι όποιοί
συνέτριψαν τον Πεισιπρατικό ζυγόν' εις εκεί-
νην του Τιμολεόντος, όστις άποκατέστη την έ-
λευθερίαν εις την Κόρινθον και τάς Συρακού-
σας' μάλιστα εις εκείνας του Μιλτιάδου και
Θεμιστοκλέους, του Λεωνίδου και των τριακο-
σίων, οίτινες κατέκοψαν τούς άναρχή-
τους στρατούς των βαρβάρων Περσών, των ό-
ποιων τους βαρβαρώτερος και άνοήτοτερος
άπογόνους πρόκειται εις ήμας σήμερον με πολ-
λά μικρόν κόπον να έξαρπάσωμεν έξ όλο-
κληρου.

»Είς τά όπλα, λοιπόν, φίλοι, ή Πατρίς μάς
προσκαλεί!

»Την 24 Φεβρουαρίου 1821.

»Είς το Γενικόν Στρατόπεδον του 'Ιαίου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

(Σταχυολογήματα περιγραφών από το Μέτωπο του Ιδικού μας και Ξένου Τύπου)

Το τόλμημα ενός χωρικού.

“Ένας χωρικός από τη Λάϊστα είδε πρώτος αυτός τους. Ίταλους να προχωρούν μέσα από τις χαράδρες νύχτα για να φθάσουν και να περάσουν τη μεγάλη γέφυρα που βρίσκεται έξω από το χωριό. “Αν οι έχθροι περνούσαν την γέφυρα, θα ήταν αδύνατο πια να κρατηθούν. Η ώρα ήταν μεσάνυχτα.

Ο χωρικός τρέχει στο χωριό, ανοίγει την αποθήκη του, φορτώνει έννεα τενεκέδες βενζίνη που είχε μέσα πάνω σε δυο άλογα, τὰ δένει τὸ ένα πίσω από τ' άλλο στο δικό του καλπάζοντας φθάνει στη γέφυρα. Κοιτάζει. Μακριά ακούει τὰ βήματα του έχθρου που έπλησίαζε. “Α-θέατος, γιατί τὸν σκέπαζε το πηχτό σκοτάδι της βροχερής νύχτας, ανοίγει τούς τενεκέδες και περιχύνει με βενζίνη όλη τη μεγάλη ξύλινη γέφυρα, υποχωρεί μερικά βήματα, ανάβει ένα ξύλο ποτισμένο στη μία άκρη με εύφλεκτο υγρό και τὸ πετά πάνω στη γέφυρα.

Φλόγες πανύψηλες φώτισαν την ίδια στιγμή όλη την γύρω περιοχή και ο τολμηρός Ίππειώτης μέσα στις άγριες αναλαμπές των φλογών της φωτιάς είδε απέναντι τὰ πρόσωπα των έχθρων που πλησίαζαν. Τὰ είδε φοβισμένα, άνήσυχα.

Τὸ μεγάλο τόλμημα του Ίππειώτη πατριώτη είχε σταματήσει τούς Ίταλους μπρός στην πυρπολημένη γέφυρα της Λαίστας. Λίγες ώρες αργότερα έφθασαν τὰ ελληνικά στρατεύματα για νὰ σταματήσουν όριστικά εκεί τὸν έχθρο και σε λίγο για νὰ τὸν διώξουν.

“Τέτοιος λαός δεν νικάται”.

Με την πρώτη είδησι για την έχθρική εισβολή, οί Ίππειώτες, ώθούμενοι από τὸν άσβεστο πατριωτισμό πὸν πάντοτε ήταν τὸ πιο ισχυρό συναίσθημα, τὸ πιο ισχυρό κίνητρο της ζωής τους, έκήρυξαν μόνοι τους πανστρατιά. “Έπεσρατεύθηκαν τὰ παιδιά πέντε χρόνων και άνω, οί γυναίκες όλες, οί γέροντες.

Και η πανστρατιά αυτή στήριξε και βοήθησε την άμυνα του στρατού μας, κατὰ τρόπο αποτελεσματικό,

ώστε, όπως βεβαιώνεται και από έπισήμους εκθέσεις, όταν οί πρώτοι Ιταλοί αϊχμάλωτοι περνώντας από τη γέφυρα του Κοκκόρου, είδαν παιδιά ξυπόλητα, κορίτσια, παπάδες, νὰ φτάνουν με τὰ χέρια τους τη χαλασμένη αυτή γέφυρα, σταμάτησαν έκστατικοί και είπαν:

— Τέτοιο λαό, ποτέ δεν θα μπορούσαμε νὰ τὸν νικήσουμε!

Στη κατασκευή της γέφυρας του Κοκκόρου, υπό καθημερινό αεροπορικό βομβαρδισμό, εργάσθηκαν ακόμη και παιδιάκια πέντε χρόνων, πὸν μετέφεραν μέσα στις ποδιές τους χαλίκι. Και η ζωτική αυτή για την προέλασι του στρατού μας γέφυρα, μήκους 12 και πλάτους 4 μέτρων, έγινε μέσα σε 18 ώρες!

Και οί γυναίκες από κοντά.

Ο στρατός μας σκαρφώλασε στὸ φοβερό βουνό “Γκαμήλα”, πὸν είναι χιονισμένο ακόμη και τὸν Αύγουστο. Μόλις τόμαθαν οί γυναίκες τὸν γύρω χωριῶν, φορτώθηκαν βελόντες και από δυο σακκία η κάθε μία και νύχτα τὰ ανέβασαν ως την κορυφή του βουνού και τὰ μοίρασαν στους φαντάρους μας. Τὸ άλλο πρωί πήραν όλα τὰ βρώμικα έσώρουχα τὸν στρατιωτὸν μας, κατέθηκαν στὰ χωριά τους, τὰ έπλυναν, τὰ στέγνωσαν, τὰ μπάλωσαν

“Όταν προχωρούν οί φαντάροι μας.

“...Πρέπει νὰ δὴ κανείς τὸς φαντάρους μας νὰ προχωρούν σκυμμένοι, έρποντες, χωρισμένοι ὁ ένας από τὸν άλλον, επάνω στην πλαγιά την χιονισμένη, για νὰ νοιώσει βαθιά στην ψυχή του την δυνατή συγκίνησι τὸν ηρωϊσμό, πὸν είναι ένα μεθύσι ψυχικό και μιά ανάτασις τὸν πνευματικὸς πρὸς τη θεϊκή παντοδυναμία. “Έχει γεμίσει ὁ τόπος από φανταράκια. Προχωρούν γιατί ηγγικεν η ώρα της έφορμήςεως. Δυστυχῶς δεν μπορούμε νὰ εἰμαστε μαζί τους. “Αποτελούμε τὰ μετόπισθεν, εἰμαστε σὸ παρατηρητήριο, μακριά από τὸ ανακάτεμα τὸν λογῶν με τις σάρκες, μακριά από την κόλασι τὸν πτερυγοφόρων δειδών τὸν δῆμον, σὲ απόστασι από τις μικρές κοκκινωπές χειροβομβίδες πὸν σπάνε σάν μάτσο γιλιδῶν βαρελῶν στὰ πόδια τὸν πολεμιστῶν, μακριά από τὸ σφουριχτό τσιτσιρισμα τὸν ταχυβόλων όπλων. Τὰ βλέπουμε όμως τὰ φανταράκια πὸν έρπουν επάνω στὸ χιόνι της πλαγιάς, και ὅλο ανέβαινον, ὅλο προχωροῦν ανάμεσα σ' αυτή την κόλασι της φωτιάς.

Και έαφνου μιά βοή πλημμυρίζει τ' αὐτιά μας και την ψυχή μας, μιά λαχὴ πὸν συγκλονίζει τὸ ὅλο τὸ οὐρανό, και τὰ φανταράκια μας έφορμούν κατεπάνω στὰ όχυρώματα, στὰ συρματοπλέγματα, στίς ατελείωτες σειρές τὸν χαρακωμάτων, στίς φωλιές τὸν δῆμον και τὸν μυδραλλιοβόλων.

“Υπάρχουν λοιπὸν και στιγμές πὸν σταματᾷ η καρδιά του ανθρώπου χωρίς νὰ φύγη η ζωή. “Η δική μας έχει σταματήσει επάνω στην υπέρτατη στιγμή της άναμονής.

Και νὰ πὸν επάνω στὸ βουνό, τὸ χαλί και τὸ λαμπερό άστράλι της ελληνικής ξιφολόγης ύψώνονται νικηφόρα, και είναι ὡσαν αἶνος πρὸς τὸν Κύριον πὸν εὐλόγησε τὴ νίκη μας...”.

Δρόμος σὲ τρεῖς μέρες!

Οί Ίταλοί, υποχωροῦντες, κατέστρεψαν τὸ δρόμο Ζαγορίου πρὸς τὸ Καπέσοβο σὲ μήκος 6 χιλιομέτρων. Οί Ίππειώτισσες και τὰ παιδιά τους τὸν έπεσκέυσαν σὲ τρεῖς ημέρες!

Τιτανικά έργα.

Τὰ έργα τους είναι τιτανικά. “Ανεβάζουν τὰ κανόνια, ὅπως οί καλόγεροι τὰ περίφημα εβρίζονα στὰ Μετέωρα” οδηγούν φάλαγγες μουκαριῶν τις νύχτες, από μονοπάτια, στὰ χείλη άβυσσῶν για νὰ γκρεμιστοῦν πολλές φορές μαζί τους και νὰ γλυτώσουν σάν από θαῦμα η νὰ χαθούν για πάντα” σκαρφαλώνουν σὲ γκρεμούς κάτω από τὰ νυκτερινά — τὰ περίφημα πυρὰ όχλησεως” και τὸ πρωί αρχίζουν την αἰώνια, την ατελείωτη μάχη, από ύψόμετρο σὲ ύψόμετρο, για νὰ φέρουν τὴ νίκη ως τις ψηλότερες κορφές.

Τι μὰς έπερίμενε

“Εάν η έλκμιος νεότης δεν έδοκίμαζε τὸν ψυχικὸν πὸν έδοκίμασε κραδασμόν, ακούουσα την έκκλησι τὸν “Ελλάδος εἰς την έπισημότεραν στιγμὴν της ιστορίας της” εάν οί μαχηταί δεν έμεναν εκεί πὸν έσπευσαν άσθμαίμοντες νὰ φθάσουν “στοῖς κείνων ρήμυσι πεθόμενου”, δεν θὰ ὤπληχεν η “Ελλάδα μας. Μιά άνάμνησις “Ελλάδος θὰ ὤπληχεν. “Ο άρχων της Ρώμης θὰ ἦτο ὁ άρχων τὸν “Αθηνῶν και αἱ “Αθῆναι φόρου ὕποτελεις εἰς την Ρώμην. “Ο ήλιος θὰ εφώτιζε μίαν σκλάβαν “Ελλάδα και τὰ μαρτύρια τὸν Δωδεκανησιῶν θὰ ἦσαν τὸν πανελληνίῶν μαρτύρια. “Η “Ακρόπολις θὰ ὤριστατο την άτίμωσιν πὸν δεν έρανάσθη ποτέ — την άτίμωσιν νὰ φωταγωγηταί πρὸς τι μὴν του κατακτητοῦ και την σημάιν μας ποτέ δεν θὰ έθώπευαν αἱ ελληνικά αἶμα. Τὸν εθνικὸν μας ὕμνον μόνον μέσα μας νὰ τὸν ψυθιρίζωμεν θὰ εἴχομεν τὸ δικαίωμα. Μιά ατελείωτος Μεγάλη Παρασκευή θὰ ἦτο η ζωή μας, με τὸν “Ελληνισμόν “Εσταυρωμένον και με τὸν “Επιτάφιον Θρήνον ως μόνον έσπασμα του λυγμοῦ μας. “Η “Ελλάς εν τάφω. Χείρες βέηλοι θὰ κατεβίβαν από τὰ βάθρα τὸν λυσικίμως και οἰμαζούσας τὰς Καρυάτιδας και τὸν “Ερμῆν, και τὸν “Ερῆον τὸν “Αντικυθῆρων, δια νὰ κοσμήσουν την Ρώμην ως θριάμβου τρόπαια...”

Τὸ ναυτικὸν μας.

Οί “Αγγλοι, κατ’ έξοχὴν ναυτικοί λαός, είναι οί άρμόδιότεροι νὰ κρίνουν κατ’ αξίαν την δράσιν ενός πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Αἱ έθνολογίαι των εκδηλώσεις ὕπὲρ του “Ελληνικοῦ Στόλου έχουν, συνεπῶς, ιδιαίτερον σημασίαν και αποτελοῦν τὸν κολλήτερον έπαινον δια τὰς ὤπηρεσίας πὸν προσφέρει σήμερον τὸ ελληνι-

κὸν πολεμικὸν ναυτικόν. Αἱ τολμηραί πράξεις τὸν δυο εισδύσεων του εἰς την “Αδριατικήν, η έπιτυχής προστασία τὸν ελληνικὸν παραλίαν και τὸν θαλασσίων μεταφορῶν είναι κατορθώματα αντάξια της παραδόσεώς του. “Η άνδρεία και η τόλμη άνέδειξαν πάντοτε τὸ ελληνικὸν ναυτικόν, και σήμερον αἱ ἰδία άρεταί προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν τὸν “Αγγλων.

“Η κατάληψις της Χειμάρρας.

“Από τούς “Αγίους Σαράντα και ἰδίως από Μπόρος μέχρι Χειμάρρας ὁ δρόμος είναι γεμάτος από πτώματα “Ιταλῶν και ζῶων, πολυβόλα, μυδραλλιοβόλα και ὅλοι μοι είναι εγκαταλελειμμένα εἰς τὸς δρόμους. Μὲ τὸ εγκαταλειφθέν ὕλικόν δύναμεθα νὰ έξοπλισωμεν τρεῖς μεραρχίας. “Η προσηπάθεια τὸν “Ιταλῶν δια νὰ ματαιώσουν την προέλασιν πρὸς Χειμάρραν έφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ κτίσουν τοίχους ἐπὶ της ὁδοῦ. “Ο στρατός μας όμως προτιμᾷ τὰ κατὰ βραχέα. “Ούτε κινηματογραφική ταίνια ημπορεῖ νὰ άποδώση την γιγαντομαχίαν πὸν προηγήθη της καταλείψεως της Χειμάρρας. Τὰ άπόκρημα και δύσβατα ὄρη με τριπλὰς σειράς συρματοπλεγμάτων, η συμμετοχή του στόλου και της αεροπορίας δεν εκλόνισαν τούς άνδρας μας, οἱτινες συνέχισαν άκόθως τὸν άγῶνα τὸν, ἐνῶ πεινῆντα αεροπλάνα πολυβολοῦντα και ρίπτοντα κατ’ αὐτὸν βόμβας και χειροβομβίδας άκόμη έπέτων εἰς ὕψος πενήντα μέτρων από πάνω των. Πρόπει νὰ τὸ επαναλάβωμεν. Δεν ὑπάρχει εἰς την σύγχρονον ελληνικήν ιστορίαν προηγούμενον τόσης άντοχής, τόσοῦ ηρωϊσμοῦ, τόσης προθυμίας εἰς θυσίαν. “Η συμπεριφορά τὸν άνδρῶν μας πρὸς τούς αἰχμαλώτους “Ιταλοῦς τραυματίας μαρτυρεῖ τὸν άνώτερον πολιτισμόν. Στρατιῶτες μας ἐπὶ ὀκτῶ ὥρας μετέφεραν ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου “Ιταλὸν τραυματιαν. “Ιταλὸς ὕπολοχαγὸς τραυματισθείς εἰς την κοιλίαν και εγκαταλειφθείς ὑπὸ τὸν άνδρῶν του, όταν είδε “Ελλήνα τραυματιοφόρο νὰ τὸν πλησιάζη τὸν ἡσπασθη δακρύων και τὸν έδωσε φωτογραφίαν μετ’ αἵματός του. “Η άπάντησις εἰς την τοιαύτην συμπεριφορὰν μας είναι αἱ βαρβαρότητες αἱ διαπραττόμεναι ὑπὸ τὸν “Ιταλῶν.

Η ΣΕΛΙΣ

Νέο κορίτσι

Νέο κορίτσι

“Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Μέσα στίς κλαγγές τὸν ὀπλων και στὸν νικητηρίων τούς χαρμόσυνους ἀλαλαγμούς ὅς σταθοῦμε πέντε λεπτά ἡσυχας και σιωπῆλες. “Ας συγκεντρωθοῦμε για λίγο κι’ ὅς ζητήσουμε την πηγή και την άφετηρία της χαρᾶς μας. Γιατί η χαρά μας αυτή δεν μοιάζει με τις άλλες, τις προηγούμενες ατομικές χαρές μας. Είναι μεγαλειώδης η ὕψη της. Τὸ σημῶνι της τραβιέται από πολὺ μακριά και τὸ φάδι της είναι τὸ χρυσὸ της πατρίδος μας μέλλον. Είναι μια χαρά πὸν ἔχει μέσα της τὴ δύναμι της αἰωνιότητος και τὸ πλάτος της άπεραντοσύνης. Είναι μιά αγγαλλίασι, πὸν δεν την χαίρεται κάθε άτομο χωριστά. Είναι μια χαρά πὸν τη χαίρεται ὁ λαός σύσσωμος και σύψυχος. Τὸν παίρνει στὰ χέρια της και τὸν ανεβάζει στὸν ἔβδομο οὐρανό. Τοῦ χαρίζει τὸ πρῶμα μέσα από τὸ ὁποῖο θωρεῖ τὸν εαυτό του ὅπως στ’ ἀληθινά είναι χωρίς χρίσμα και παραποῖσι. Τώρα μέσα στη θυσία μας, στη νίκη μας και στη χαρά μας γνωρίσαμε τέλεια τὸν εαυτό μας.

Μὰ ποιὸς μὰς κίνησε για ὅλα αυτά;

“Η προσφορά της Μεγαλόχαρης

Δεν είναι μόνο συγκινητική η προσφορά τὸν αἵματος και της ζωῆς πὸν κάνουν τόσο πρόθυμα και τόσο αὐθόρμητα τὰ παιδιά μας και τὰ ἀδελφά μας πάνω στὰ βουνά της “Αλδανίας. Τὸ ἴδιο συγκινητικό είναι η προσφορά τὸν ανθρώπων τὸν μετόπισθεν διότι ὅσοι και ἂν ἀποτελήται. “Ενα ζευγάρι κάλτσες και 1 εκατομμύριο δραχμῆς δεν είναι βέβαια τὸ ἴδιο στὸν άντικειμενικὸ του ρεαλιστικο σκοπό. “Όμως στην πηγή και στην άφετηρία αὐτές οί δυο προσφορές στέκουν η μιά πλάι στην άλλη. Γιατί η βούλησι και η λαχάρα πὸν τὰ πραγματοποιεῖ εἰναι η ἴδια. Μιά φτωχιά γυναικοῦλα και μιά πλούσια κυρία προσφέροντας η πρώτη ένα ζευγάρι κάλτσες και η δεύτερη τὰ κοσμημάτα της αξίας ενός εκατομμυρίου στέκουν αὐτή την έποχή η μιά πλάι στην άλλη, γιατὶ ξεκινούν από τὸ ἴδιο σημείο και γιατὶ τὸν ἴδιο σκοπό.

“Επρεπε νᾶρθῃ μιά τέτοια γεμάτη μεγαλὴ έποχή για νὰ βγάλῃ σὲ φῶς τις άρετές πὸν φώλιασαν κοιμισμένες μέσα στην ελληνική ψυχή. Καί μιλάμε σήμερα μόνο γι’ αυτή. Γιατί στίς εκδηλώσεις στάθηκε σ’ ὅτι ἐπὶ πεδὸ κι’ ἂν σκεπτοῦμε μεγαλειώδης, άνεξάρτητα από κοινωνική τάξι, πνεῦμα και μόρφωσι. Κι’ έγινε η ελληνική ψυχή μιά μεγάλη, γιγαντιαία προσφορά. Δόθηκε χωρίς περιορισμούς, χωρίς ὄρια,

Τ’ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Ποιὸς μὰς χάρισε τὴ δύναμι για τὴ θυσία, τὴ νίκη, τὴ χαρά; Πέντε λεπτά ὅς συγκεντρωθοῦμε, ἀγαπημένες μου φίλες, κι’ ὅς ρωτήσουμε τὸν εαυτό μας. Μεγαλώσαμε μέσα σὲ μιά μονότονη ζωή, χωρίς μεγάλες χαρές πὸν κάνουν την καρδιά νὰ χοροπηδᾷ μέσα στὸ στήθος. Και τώρα από δυο μῆνες μιά άλυσιδα από συγκινήσεις κι’ από τρανές χαρές μὰς πλημμυρίζει. Μονομιᾶς έγινε τόσο πλούσια η ζωή μας και η ψυχὴ μας πλατυφτέρουνη ζητεῖ ν’ ἀγκαλιάσῃ τὰ οὐράνια. Προσφέρουμε τὸ Είναι μας για τὴ χαρά αυτή, γιατί είναι κάτι πὸν σπάνια βρίσκεται στη ζωή του ανθρώπου. Ποιὸς μὰς έμαθε νὰ προσφέρουμε, ἑμάς πὸν τόσο διαστάζαμε πρίν; “Ενα ὄνομα βλασταίνει στην καρδιά μας κι’ ὁ άχός του ανεβαίνει ως τὰ χείλη μας. “Ενα ὄνομα πὸν δεν θὰ σθήσῃ ποτές άνάμεσα μὰς γιατί ἑμεῖς μητέρες και γιαγιάδες θὰ τὸ μεταδίνουμε στὰ παιδιά μας και στ’ ἀγγόνια μας. Θὰ τὸ χαράζουμε με διαμαντόπετρα μέσα στην πλάκα της ψυχῆς των. Κι’ αὐτὰ γεμάτα από τὸν άχό του θὰ τὸ μεταδίνουν στίς μετέπειτα γενιές για νὰ ζῇ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν άπαντα.

Γιατί στ’ ὄνομά Του θὰ νοιώθουν οί μελλούμενες γενεές την καρδιά τους νὰ χτυπᾷ από αγγαλλίασι και τὸ

κεφάλι τους νὰ ὀρθώνεται ψηλά από περηφάνεια.

Μὰ τί νὰ ποῦμε ἑμεῖς πὸν ζήσαμε την έποχή Του, πὸν ἀλαλάξαμε μαζί Του στίς κοινές νίκες, στίς μεγάλες δόξες, στίς πελώριες χαρές; Πρέπει νὰ μαστε εὐτυχισμένες πὸν εἴχαμε τύχην νὰ Τὸν δοῦμε.

Πέρασαν κι’ άλλα χρόνια πὸν γιορτάσαμε τὴ γιορτὴ Του. Μὰ ὁ έφετεινός είναι ὁ μοναδικὸς σταθμός του ὕψους της Δόξας Του. Στ’ αὐτὸν δοκιμάστηκε σάν σὲ λυδία λίθο η άπεραντοσύνη της “Αξίας Του. Τί εὐχὴ νὰ τοῦ δώσουμε ἑμεῖς οί μικρές κόρες Του; Τί δῶρα νὰ τοῦ προσφέρουμε ἑμεῖς οί φτωχοῦλες μπροστά στὸν πλοῦτο πὸν ἐσώψυχού του;

“Υψώνουμε τὰ χέρια πρὸς τὸν “Υψιστο κι’ ανοίγουμε τις καρδιές μας διάπλατα παρακαλώντας: “Όπως έφέτος Τὸν πήρε η Δόξα από τὸ χέρι οδηγώντας τον, έτσι κάθε χρονιά ὅς Τὸν ανεβάζῃ από σκαλί σὲ σκαλί. “Η δόξα του “Εθνους μας είναι συνηφασμένη με τὸ ὄνομάτος Του τὴ δόξα και τίποτα πιά δεν θὰ μὴν ὀρέσῃ νὰ ξεχωρίσῃ αὐτὰ τὰ δυο, ὅτε ἄνθρωπος, ὅτε χρόνος. Δῶρο ἑμεῖς ταπεινὸ τοῦ κάνουμε την Πίστι μας την άκλόνητη στὸν “Ανθρωπο και στὸ “Έργο του.

Σ. Καρ.

Κάλτσες!... Κάλτσες!...

Γι’ αὐτὸ κανείς από μὰς δεν παραξενεύεται πιά, όταν φιλάργυροι πρίν άνοιξαν τὰ τὰ πούγγι τους και προσφέρουν: “Όταν κοπέλλες πὸν χρόνια κλειδωναν στίς μυροβάτες τους κασέλλες φορτώνουν σὲ μουλιάρια την προικα τους και την χαρίζουν. “Όταν φιλάρεσκες κυρίες χαρίζουν τὰ κοσμημάτα τους, τες και 1 εκατομμύριο δραχμῆς δεν είναι βέβαια τὸ ἴδιο στὸν άντικειμενικὸ του ρεαλιστικο σκοπό. “Όμως στην πηγή και στην άφετηρία αὐτές οί δυο προσφορές στέκουν η μιά πλάι στην άλλη. Γιατί η βούλησι και η λαχάρα πὸν τὰ πραγματοποιεῖ εἰναι η ἴδια. Μιά φτωχιά γυναικοῦλα και μιά πλούσια κυρία προσφέροντας η πρώτη ένα ζευγάρι κάλτσες και η δεύτερη τὰ κοσμημάτα της αξίας ενός εκατομμυρίου στέκουν αὐτή την έποχή η μιά πλάι στην άλλη, γιατὶ ξεκινούν από τὸ ἴδιο σημείο και γιατὶ τὸν ἴδιο σκοπό.

Μὰ δεν σταματοῦμε ὡς ἐδῶ! Είναι ἀλήθεια ἱερὸς ὁ άγῶνας ἀφού στὸν έρανο πιά αὐτὸν δεν συμμετέχουν μόνο ἄνθρωποι ἀλλὰ και Θεοί. Γιατί τί άλλο είναι η συγκινητική προσφορά τὸν στολιδίων της Μεγαλόχαρης της Τήνου; “Ενα δῶρο θεϊκό.

Προσέφεραν τὰ στολιδία της, χρυσασικά κι’ ασμηκά για τὸν άγῶνα. Χωρίς άλλο τὸ γλυκό της πρόσωπο έγινε πὸν γλυκό όταν γινότανε η θεία αυτή προσφορά! Και της Παναγιάς τὴ γλυκύτητα αὐτὴ βρίσκεται και πὸν πρόσωπο κάθε κοριτοῦ πὸν χάρισε την προικα του και τὴ δουλειά του για τὸν μεγάλο άγῶνα.

Μὰ ὁ αγωνιζόμενος δύναμεις του “Εθνους μὰς δεν ἔχουν ν’ αφήκουν τὴ Μεγάλη Μητέρα ἀσολιστή και εξαγόρασσαν τὰ άναθήματα και τὰ στολιδία με 5 εκατομ. δραχμῶν.

Θὰ ἦτανε τραγικὸ νὰ βρίσκεται ὁ στρατιώτης μὰς εκεί επάνω μέσα στὸ χεῖμῶνα χωρίς μάλλινες κάλτσες η με τρύπιες πὸν νὰ τοῦ πληγώνῃ τὴ σπέρνα η ἀρθῶλα. “Ακόμα θὰ ἦτανε πὸν τυραννικό νὰ προσπαθοῦσε ὁ ἴδιος σὲ μιά στιγμή ἀνάπαυλα νὰ ράψῃ την κάλτσά του με σπάγγο. Και τὸ ένα και τὸ άλλο δεν πρέπει νὰ τὸ ἐπιτρέψουμε ἑμεῖς οί γυναίκες. Τὸ παλληκάρι μὰς χρειάζεται πόδια γερά και ζεστά. “Εται μοναχά θὰ μὴν ὀρεσῇ νὰ πετάῃ μαζί με τὴ Νίκη. Γι’ αὐτὸ μὴ παύετε καθόλου νὰ πλέκετε. Κάθε κάλτσα είναι ένα πόδι γρήγορο και νικηφόρο ἐνάντια στὸν έχθρο. “Όσοι δεν πλέξατε ὡς σήμερα αρχίσετε από αὐτὴ τὴ στιγμή.

Πάρετε 5 βελόνες 7 νούμερο. Πέραστε σὲ κάθε μιά από τις τέσσερες 8-9 ζευγάρια θηλιές. Πλέκετε με την πέμπτη 4-5 δαχτυλά λάστιχο, και έπειτα 10 δαχτυλά σκέτο με τρία στενέματα κατὰ διαστήματα στη γάμπα. Στίς δυο πῶς βελόνες βάζετε κατόπιν άνοί-

“Εται και μεθαύριο, όταν θὰ γυρίσουν πάνω στίς τελειωτικές νίκες τὰ πτερά, θὰ δώσουν την εὐκαιρία και την εἰρήνη για νὰ ενασφαικίσουν πάλι οί “Ελληνίδες κοπέλλες τὰ προικιά τους πὸν χάρισαν για τὸν άγῶνα. Θὰ μὰς κάνουν δυνατό νὰ άσκηθῇ σὲ πάλι την εὐμερία μας με νέες δυνατότητες και με καινοῦργιο δημιουργικὸ πνεῦμα.

Σ. ΚΑΡ.

γάματα (δυο σκέτες σειρές, ένα άνοιγμα έτσι πὸν οί πῶς βελόνες της φτέρνας νὰ γίνουν 12 ζεύγη η κάθε μιά! “Εκεί με τις δυο βελόνες θὰ πλέξετε 3½ δαχτυλά τὴ φτέρνα και θὰ την κλείσετε. Με τις δυο βελόνες θὰ πιαστοῦν πάλι 8-9 ζεύγη από τὸ πλάι της φτέρνας και με τις 4 τῶρα πιά πλέκετε τὸ πόδι, 6½-7 δαχτυλά. Για νὰ κλείσετε τὴ μύτη αρχίσετε τὰ στενέματα στὰ πλάγια στὸ τέλος

και στην αρχή στίς δυο βελόνες απέναντι και κλείνετε με στενέματα σὲ κάθε δυο σειρές. “Αν δυσκολεύεσθε ρωτήστε κάθε κυρούλα. Θὰ σας δηγήσῃ με πολλὴ εὐχαρίστησι. Τὰ παιδιά μας περιμένουν εκεί άπάνω νέες κάλτσες για νὰ πετάξουν τις τρύπιες.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΙΝΟΥΝΤΕ

Μαγική εικών άνευ εικόνας

— Μας μίλησε πολλή ώρα και υάς έδειξε με τὰ ξάστερα λόγια του ποιά είναι τὰ καθήκοντα κάθε Έλλη-
νος.

— Και ποιός σάς μίλησε;
— Μά... αφού σάς είπα!
Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΣ

Τρίγωνον

1η σειρά: Έλλη-
νικόν πέλαγος.
2α σειρά: Είναι
δ' Όλυμπος, δ'
Υμηττός κ.λπ.
(γεν. πλ.), 3η
σειρά: Κάτι καινούργιο, 4
σειρά: Ό κατοικος μιας
Άρχαίας χώρας, 5η σειρά:
Τό υπάρχον, 6η σειρά:
Σύμφωνον.

Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Πόλις
10237 = Άρχ. πόλις
327 = Θεά
23096 = Θεός
67046 = Νήσος
0984 = Φρούτο
5146 = Συγγενής
7396 = Θεός
ΡΟΥΤΣΩΝΗΣ

Άκροστιχίς

Τὰ άρχικά τών κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων άποτελούν
ένα άπό τούς δώδεκα μή-
νας.

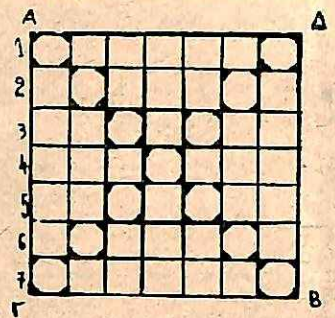
1) Κράτος τών Βαλκα-
νίων, 2) Άρχηγός της Φι-
λικής Έταιρείας, 3) Μυ-
στήριον, 4) Άρχαίος Έλ-
λην ποιητής, 5) Έλληνική
ήρωική νήσος, 6) Σοφός
της Έλλάδος, 7) Έλληνικό
βουνό, 8) Υπομονητικόν
ζών, 9) Νήσος του Αι-
γαίου.

Δ. ΣΑΚΕΜΑΡΙΟΥ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΟΥ
Σταυρόλεξον: Όριζον-
τίως: 1 Ίωάννης, 2 άρα-
Α.Ε.—πόρτα, 3 γής—εαρινή, 4
γιά, 5 μέν—Α.Σ.Ο., 6 Ρέα, 7
τάσος—στήθι, 8 ώς—Συρία—Ε.
Ο.Ν., 9 νέος—Άσπασία. Καθέ-
τως: 1 μαθημάτων, 2 πέ—άος, 3
Ίάσονος, 4 άος, 5 σός, 6 ναί, 7
νέα—Σία, 8 τας, 9 σπιθαμή, 10
δν—Σία, 11 Γρηγόριος, 12 ΗΤ—
σις, 13—Σατανάς. Η π ρό σ θ ε-
νις: Άντιστρέφεται ή 1η ή 3η
σειρά ή 5η σειρά (ή τελευταία πα-
ρουσιάζει και αντιστροφόμενη τον
ίδιον άριθμόν). Στοιχείο δ-
φισ: Κρόνος, άνος, φόνος. Τρί-
γωνον: Ίάσον, Άσία, Σία.
Υάων: Ν. Β έλος: Τήνος, Αόλος,
Ίέρα, Βόλος, Σίμων. Οι σταυ-
ροί καθέτος: Τυρός, Μεσοστι-
χίς: Ήσας (Κρήτη, Μπό-
τσαρης, Δράμα, δόλος, Παγα-
κάς). Αίνιγμα: Τά άγι-
α, ή θάλασσα, τὰ ψάρια.

Δικτυωτόν

Σέ κάθε ένα άπό τὰ τε-
τραγωνίδια του σχεδίου θά
τοποθετηθί ένα γράμμα.
Αί ζητούμεναι λέξεις είναι
έννέα, έκ τών όποίων αί έ-

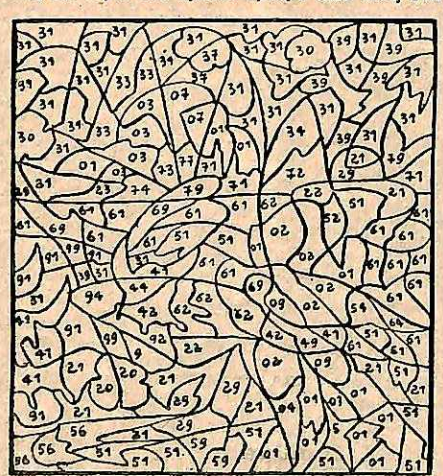
πτά όριζοντίως και αί δύο
διαγωνίως. Η σημασία τών
λέξεων είναι αί έξης:

1) Άκροθαλασσία, 2)
Νήσος στενώς συνδεμένη
με μίαν άπό τας ένδοξότε-
ρους σελίδας της Έλληνι-
κής Ιστορίας, 3) Κράτος
της Εύρώπης ύφιστάμενον
μέχρι πρό τιнос, 4) Είναι ό
Δούναβις, ό Εύρώτας, ό
Ρήνος κλπ, 5) Κράτος της
Κεντρικής Άμερικής με ό-
μώνυμον διώρυγα, 6) Αύτη
έβόηθησε τον Ίάσονα προς
άπόκτησιν του χρυσομάλ-
λου δέρατος (γεν.), 7) Πο-
λίτης του άρχαίου Ρωμαί-
κού κράτους.

Άν εύρεθούν αί όριζον-
τίως ζητούμεναι λέξεις θά
σχηματισθούν διαγωνίως

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στρώσατε ένα διαφανές χαρτί έπάνω στο
σχέδιο και έχον-
τας ύπ' όψιν τον πρώτο άριθμό άπό τούς δύο

Και στις δύο περιπτώσεις δέν θά τραδήξετε στο διαφανές
χαρτί τις διάφορες γραμμές του σχεδίου.

δύο άκόμη λέξεις με την έ-
ξης σημασίαν:

Α—Β: Είναι ένας έκ τών
καλλιτέρων συγχρόνων Έλ-
λήνων ποιητών.

Γ—Δ: Η έκατέρωθεν
του Ρήνου περιοχή.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λεξιγριφος

Τ' άλφαθήτου γράμμα
με θεά ένώνω.
Νήσον έν τώ άμα
λύτα σου σκαρώνω.

Α. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

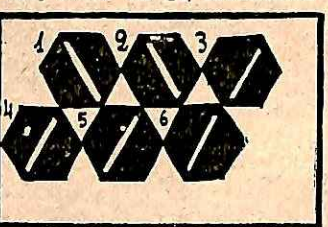
Τετράγωνον

**** = Λίμνη.
**** = Ήρως.
**** = Ίερ. τόπος (πλ.).
**** = Ήπειρος.
Και καθέτως τὰ ίδια.

Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

Άστρον

Μετακομίσατε δυό πλα-
κάκια άπό τό σχέδιο, ού-
τως ώστε τὰ έξ πλακάκια

νά μπαίνουν σ' ένα κύκλο,
άφήνοντας στο κέντρο ένα
κενό, που θά έχη τό σχήμα
έξάκτινος άστρου.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΠΕΝΤΕ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΑΝΔΡΕΣ...

— Κύριοι σάς προτείνω νά ση-
καθούμε και νά παραχωρήσουμε
τις θέσεις μας στην κυρία.

Είς τό σχολείον

Κατά την ώραν της πα-
ραδόσεως ένας άπό τούς
μαθητάς μουγκρίζει.

Διδάσκαλος (με θυ-
μόν): Ποιός είν' αυτός που
γεννήθηκε στο παχνί;

Ένας μαθητής: Ό
Χριστός κύριε καθηγητά!

Μεταξύ τερατολόγων

Πρώτος: Όταν ήμου-
να λοιπόν στην Νέα Ύόρ-
κη είδα ένα λεμόνι που εί-
χε περίμετρο πάνω άπό έ-
να μέτρο.

Δεύτερος: Άμέ που
νάβλεψα και τό λεμόνι που-
κοψά άπό την λεμονιά μου;
Δέν πρόφθασα νά τό χαρώ
ό φουκαράς, γιατί τό πού-
λησα στον Πικάρ γιά νά του
χρησιμεύση ως μοντέλλο
του όγκου της σφαίρας του
αεροστάτου του!!!

Μεταξύ καταδίκων

Πρώτος: Δέν μπορεί
νά καταλάβω γιατί μάς
κρατούν μέσα τόσα χρόνια
τώρα!

Δεύτερος: Μας βοί-
σκουν φαίνεται συμπαθητι-
κούς!!

Είς τό έστιατόριον

Πελάτης (σκουπιζον-
τας τό στόμα του με την
πετσέτα—προς γκαρσόνι):
Είμαι κατευχारीστημένος
λοιπόν σήμερα άπό τον νό-
στιμο λαγό που έφαγα.

Γκαρσόν: Δέν ήταν
λαγός κύριε, ήταν, άν θυμά-
στε, έκείνη ή φωριασμένη
γάτα του καταστήματος!!

Διασκεδάζοντας

ΕΝΘΥΜΙΑ

Είπ' ό γαΐδαρος...

Ό Κύριος και ή Κυρία
φεύγουν γιά ταξίδι.

Μπήκαν στον σιδηρόδρο-
μο και την στιγμή που ξε-
κίνησε:

— Διάβολε, φωνάζει ό
κύριος, έχασα άπάνω στο
γραφείο μου ένα γράμμα
με σημαντικά έγγραφα που
έπρεπε νά ταχυδρομίσω.
Στην πρώτη στάσι του
τραίνου θά τηλεγραφήσω
στην υπηρέτρια νά τό ρί-
ξη σ' ένα γραμματοκιώ-
τιο.

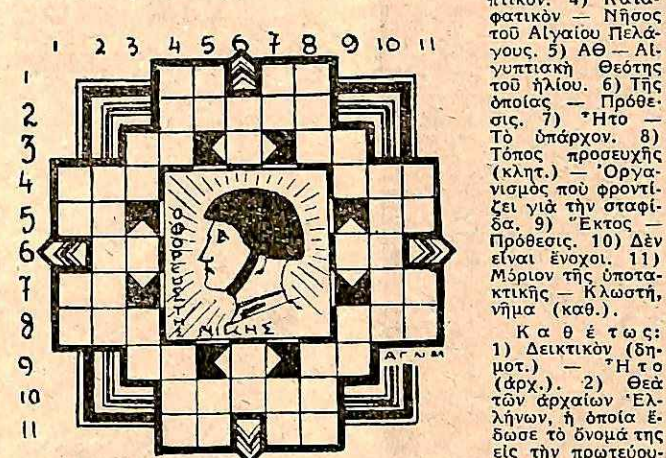
— Πάντοτε ό ίδιος θά
είσαι, λέει ή κυρία,
άφηρημένος και άπερίσκε-
πτος.

Ύστερα άπό δυό ώρες
στον πρώτο σταθμό:

— Άκουσε άγαπητέ μου,
λέει ή κυρία, τώρα που θά
τηλεγραφήσω στην υπηρέ-
τρια, γράψε της επί τη εύ-
καιρία νά κλείση την βρύ-
ση του μπάνιου!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Όριζοντίως: 1) Άριθμητικόν — Δικά σου, 2) Ό άδελφός
του Μωυσέως, 3) Σύμφωνον του γαλλικού αλφαβήτου — Προτε-
πτικόν, 4) Κατα-
φαικόν — Νήσος
του Αιγαίου Πελά-
γους, 5) ΑΘ — Αι-
γυπτιακή Θεότης
του ήλιου, 6) Της
όποιος — Πρόθε-
σις, 7) Ήτο —
Τό όπάρχον, 8)
Τόπος πρόσευχης
(κλητ.) — Όργα-
νισμός που φροντί-
ζει γιά την σταφι-
δα, 9) Έκτος —
Πρόθεσις, 10) Δέν
είναι ένοχοι, 11)
Μόριον της ύποτα-
κτικής — Κλωστή,
νήμα (καθ.).

Καθ' έ τως:
1) Δεικτικόν (δη-
μοτ.) — Ήτο
(άρχ.), 2) Θεά
των άρχαίων Έλ-
λήνων, ή όποία έ-
δωσε τό όνομα της
εις την πρωτεύου-
σάν μας, 3) Έάν
(άρχ.) — Είς
(άρχ.), 4) Μία άπό τας 4 εποχάς του έτους —
5) Η πρώτη λέξις του 11 όριζοντίως — Μόριον του μέλλοντος, 6)
Νότα Ευρωπαϊκής μουσικής — άρθρον (δοτ.), 7) Έπίθετον περι-
φήμου Άγγλου συγγραφέως — Άρθρον (πληθ.), 8) Πρόθεσις δι-
σύλλαβος — Πρόθεσις, 9) Νότα Ευρωπαϊκής μουσικής — Υποθετικόν,
10) Δίδεται άπό τούς στρατιώτας ό,τι θά ύποστηρίξουν με άφοσίω-
σιν την πατρίδα των, 11) Δικά σου — Όχι (γαλλιστί).

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Αίνιγμα

Τό θωρό δέν με θωρεί
του μιλώ δέν μου μιλεί
κι' όταν τό καλοκοιτάξω
μ' άποκρίνεται σωστά.

Τί είναι;

Χ. ΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τετράγωνον

**** 1η σειρά: Βγάζε
**** τό ήφαιστειον, 2)
**** σειρά: Χαρτί της
**** τράπουλας, 3η σει-
ρά: Οίλιακόν ζών, 4η σει-
ρά: Μία τών Ήπειρων.

Και καθέτως τὰ ίδια.

Χ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

Ποιός θά μάς πη...

Ποιός μπορεί νά μάς πη
ποιό ρήμα είναι έκείνο που
είναι σύνθετο με όλες τις
προθέσεις, έκτός της προ-
θέσεως άντί;

Α. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ήταν ένας πατέρας κι' είχε τρία
παιδιά. Και κίνησαν τὰ παιδιά νά
πάνε στο ταξίδι.

— Άφού πάτε στο ταξίδι, τούς λέ-
ει ό πατέρας τους, άν άνταμώνετε
κάνα τσοπάνο με ρούσα γένεια, νά
μήν τον κάνετε περέα: θά σάς γελά-
ση και θά σάς πάρη τὰ λεπτά.

Και τὰ παιδιά πήγαν στο ταξίδι.
Κι' άφού κάνανε πολλά χρήματα,
γύρισαν πάλι νά πάνε στο σπίτι τους.

Στό δρόμο βρίσκουν τον τσοπάνο
τό ρουσσογένη και πιάνουν κουθέν-
τες μαζί του. Γυρίζει ό μικρότερος
και λέει στο μεγαλύτερο:

— Δέ θυμάσαι τὰ λόγια του πατέ-
ρα μας; Σήκω νά φύγουμε, νά πάμε
στο σπίτι.

— Όχι, του λέει ό τσοπάνος, έμεις
έχουμε σύστημα, όποιος θά 'πη πε-
ρισσότερα ψέματα, αυτός θά κερδι-
ση τὰ χρήματα των άλλων.

— Άίντε! του λένε τὰ παιδιά.

— Όχι, τούς φωνάζει ό μικρότε-
ρος, δέ θυμάσαι τὰ λόγια του πατέ-
ρα μας; Νά μη πούμε ψέματα: θά
μάς τὰ πάρη τὰ λεπτά!

Κι' άρχισε ό τσοπάνος νά λήη πρω-
τος:

— Είχαμε σαράντα μελίσσια. Μία
μέρα μου λέει ό πατέρας μου: «Νά
πάμε νά ιδούμε τὰ μελίσσια!» Πά-
με νά ιδούμε τὰ μελίσσια κι' έλειπε
μιά μελίσσια. «Πατέρα, του λέω, λεί-
πει μιά μελίσσια». «Ποιά μελίσσια

λείπει;» (είχανε όνόματα οι μελίσ-
σες). Και βγήκα σ' ένα βουνό ν'
άγναντέψω νά βρω τη μελίσσια, κι'
άγνάντεψα τό πέλαγος. Είδα εκεί
ένα νησί. «Πώς νά κάνω νά πάω μέ-
σα εκεί στο πέλαγος;» (κι' ήταν ή
μελίσσια μέσα στο νησί). Ψάχνω στην
τσέπη μου και βρίσκω μιά καρύδα.

Άνοιγω την καρύδα, τρώω τό φα-
γί της, παίρνω τό τσόφλι της και
μπαίνω μέσα και πάω στο νησί. Στο
νησί βρίσκω τη μελίσσια κι' είχε πο-
λύ μέλι. Σκέφτομαι «που νά βά-
λω τό μέλι!». Παίρνω κι' εγώ δυό
βουδαλοτόμαρα και τὰ γιομίζω μέ-
λι, και τὰ βάζω στην καρύδα και
πάω στο σπίτι. Άίντε! πέστε κι' έ-
σεις τώρα παιδιά.

Άρχισε τό πρώτο παιδί:

— Έμεις είχαμε πρόβατα: τ' άρ-
μέγαμε τὰ πρόβατα και φτειαχναμε
τουρί κι' όποιος περνούσε άπό τη στά-
νη, του δίναμε κι' έτρωγε.

— Ού, ού, του λέει ό τσοπάνος άπ'
αυτά είχα κι' εγώ.

Κι' άρχισε ό άλλος, ό μεσαίος:

Είχαμε άμπέλια και κάναμε στα-
φύλια: και πίνανε κρασί, ρακί: κι'
όποιος έρχόνταν, του δίναμε ρακί.

— Ού, άπ' αυτά καυμένα, είχα κι'
εγώ άπ' αυτά. Άίντε, είπε ό τσοπά-
νος στο μικρότερο παιδί, πές κι' έ-
σύ τώρα. Κι' άρχισε νά λήη ό μι-
κρότερος:

— Όταν γεννήθηκε ό παππούς
μου, ήμουν δώδεκα χρονών παιδί,
και δέν είχαμε ψαλίδι νά του κό-
ψουμε τον άφαλό: Πήρα κι' εγώ τό
ζώο, τό καθάλλικεψα, και πάω νά
βρω τό ψαλίδι γιά νά του κόψουμε
τον άφαλό. Στο δρόμο έκοψα ένα
πεπόνι, κι' έπесе ένας σπόρος του
στ' αυτί του ζώου, και φύτρωσε, και
πήγε ίσια έπάνω στον ούρανο. Σκα-
λώνω κι' εγώ στην πεπονιά, και ίσια
έπάνω τον άνήφορο, και πήγα στο
θεό. «Τί ζητάς εδώ;» μου λέει ό θε-
ός. «Ψαλίδι, νά κόψω τον άφαλό του
παππού μου». Κάνει έτσι τό ζώο,
και κόβεται ή πεπονιά, κι' έπесе χά-
μα κατά γής. — «Πώς νά κατέβω τώ-
ρα πίσω εγώ;» — «Απλώνω στην τσέ-
πη μου και βρίσκω ένα κουδάρι. Τό
άπόλυσα μονό, δέν έφθανε κάτω τό
άπόλυσα διπλό, έσωσε και περισσε-
ψε: δέσε και κομπόδεσε, έσωσε και
περίσσεψε». Εφθασα λοιπόν κάτω,
και πήγαινα στο δρόμο πέρα. Εκεί
βρίσκω μιά άλεπού κι' έτρωγε ένα
άρνι. Παίρνω κι' εγώ λιθάρια και τη
χτυπούσα, μα δέν ένοιωθε ντίπ τὰ
λιθάρια που πέφταν στο κορμί της.
Τότες άρπάζω κι' εγώ τη γκλίτσα,
μιά της δίνω, τη βαράω, και λάκκι-
σε πέρα. Και μου πέταξε ένα γράμ-
μα ή άλεπού.

— Τί έλεγε τό γράμμα μέσα; του
λέει ό τσοπάνος.

— Νά φύγη ό τσοπάνος, νά πάρη
την γυναίκα του και τὰ πρόβατά του.

Κι' έφυγε ό τσοπάνος και πήραν
τὰ παιδιά τὰ χρήματα όλα.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ

Τα δώρα που μ'ας στελλουν εκείνοι..

Από το μέτωπο πήρα ένα σωρό γράμματα αυτές τις ημέρες. Τα περισσότερα είναι από στρατιώτες παιδιά της Ε.Ο.Ν., μά και αρκετά από άλλους ήρωικούς πολεμιστές. Σε όλα αυτά τα γράμματα με παρακαλούν να ευχαριστήσω όλους τους συναγωνιστές και συναγωνίστριες, μά ιδιαίτερα τους Σκαπανείς και τις Σκαπάνισσες που με τόσο ένθουςιασμό έδωκαν τα παιγνίδια τους και τα γλυκά τους στα παιδιά τους που μ'ας αφήσαν εδώ για να κάμουν εκείνοι το μεγάλο έργο που άκονη συνεχίζουν. Εκεί πάνω σαν άστοπούλια πετούν από κορφή σε κορφή, από ράχη σε ράχη και από ρεματιά σε ρεματιά κυνηγάνε αλύπητα τους Ιταλούς και παίρνουν χωριά και πολιτείες. Ελληνικές που ήταν σκλάβες ως τώρα δίδοντας τους την ελευθερία τους.

Ένας από τους γενναίους μας αυτούς μου γράφει: «Πες τους ότι για την προστασία και το ένδιαφέρον που δείχνουν οι μικροί Σκαπανείς μας, ή Έλλάδα, ή καλή μητέρα όλων, θα τους εύλογη καθώς εύλογη κι' όλους έμάς που πολεμάμε. Έμεις από δω πάνω δεν μπορούμε να τους στείλουμε δώρα σαν εκείνα που αυτοί έδωκαν στα παιδιά μας. Τα δικά μας δώρα τα στείλαμε στο Βασίλειο, στον Αρχηγό μας και σε όλους τους Έλληνες. Και αυτά είναι μια σειρά από θριάμβους και από ήρωϊσμούς που λέγονται Κορυστά, Αργυροκαστρο, Μοσχόπολις, Πρεμετή, Αγ. Σαράντα, Χειμάρρα και ακόμη θα προστεθούν κι' άλλα ονόματα, κι' άλλοι ήρωϊσμοί κι' άλλα κατορθώματα ως που να σας φέρουμε μια Έλλάδα γεμάτη Δάφνες και Δόξα, αυτήν που θα παραλάβετε σεις οι μικροί, να την κάμετε πιο Μεγάλη, πιο Ωραία, πιο Δυνατή...».

Ετσι τελειώνει ένα από τα πολλά γράμματα που πήρα.

Στο προσεχές θα σας γράψω την απάντησι που έκανα εκ μέρους όλων μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Καθημερινές σκηνές

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχθές σε κάποιο Νοσοκομείο που θεραπεύονται τραυματίαι μας, ένας μικρός Όμιλος από Σκαπανείς και Σκαπάνισσες φορτωμένος με τσιγάρα, γλυκά, φρούτα, εφημερίδες και

βιβλία ζήτησε την άδεια από την Προϊσταμένη αδελφή Νοσοκόμο να τα μοιράσει σε κάποιο θάλαμο.

Η Προϊσταμένη αδελφή, αφού τους συνεχάρη τους ώδηγησε στο θάλαμο κι' άρχισαν να μοιράζουν κατά σειρά τα δώρα τους.

Σε ένα κρεβάτι ήταν πλαγιασμένος ένας τραυματίας σκεπασμένος ως το λαιμό με τις κουβέρτες. Ο μικρός Σκαπανέας που τον έπλησίασε τον έκαθημέρισε και απλώνοντας το χέρι του έδιδε το πακέτο με τα δώρα.

Σας έφερα ένα μικρό δέμα με ολίγα δώρα και σας παρακαλώ να τα πάρετε.

— Εύχαριστώ, παιδί μου, είπα ο τραυματίας, μά δεν μπορώ να τα πάσω.

— Γιατί; έρωτησε ο Σκαπανέας.

— Γιατί, παιδί μου, δεν έχω χέρια...

— Και τί έγιναν τα χέρια σας; έρωτησε κατάπληκτος ο Σκαπανέας.

— Τα έδωκα στην Πατρίδα, είπα μηδύνοντας ο τραυματίας.

Ο Σκαπανέας δακρυσμένος, έπλησίασε και τον φίλησε και μαζί ακούμπησε το δέμα στο διπλανό τραπέζι.

— Τι μπορεί άλλο να κάμω για σάς; τον έρωτησε πάλι ο Σκαπανέας.

— Εκείνο που θέλω, είπα γελώντας πάλι ο τραυματίας, είναι να γίνης και σ' ένας αξίος στρατιώτης της Έλλάδος που κι' αυτήν αξίζει όχι μονάχα τα χέρια μας να δίδουμε αλλά και ολοκληρωτή την ζωή μας.

— Να είστε βέβαιος ότι θα γίνω, είπα υπερήφανα ο Σκαπανέας και έπροχώρησε να μοιράσει τα υπόλοιπα δώρα του.

Κ.

Οι Σκαπανείς και αι Σκαπάνισσαι όλης της Έλλάδος ανέπεψαν τις θερμότερες δεήσεις δια την υγείαν και ευημερίαν του καλού Πατέρα όλων των παιδιών της Έλλάδος, του Αρχηγού, με την ευκαιρίαν της προχθεσινής ονομαστικής εορτής του.

Την ώρα που μιλούσε ο κύριος Νομάρχης, ο κύρ Μπούλης τον κοιτούσε με επίμονη και προσπαθούσε να βαθύνει μέσα στην ψυχή του. Αυτό το επίμονο κοίταγμα του άστυνομικού έκαμε το Νομάρχη ν' ανατριχιάσει.

— Άλλα δεν μπορούσα, έξακολούθησε, να φύγω πριν περάσω να σ' άποχαιρετήσω και να σου εύχηθώ καλή επιτυχία. Πρέπει, αλήθεια, ύστερα από τη φήμη που έχεις να τονέ τσακώσης από το λαιμό τον άρχηγό αυτής της συμμορίας.

— Θα το πληρώσω άκριβά. Θαρρείς πως θα μου ξεφύγῃ;

— Το φοβούμαι.

— Κάνετε λάθος, κύριε Νομάρχα, γιατί ο ένοχος...

— Τον ξέρετε;

— Κάτι περισσότερο. Τον κρατώ.

Και λέγοντας αυτά ο κύρ Μπούλης χτύπησε με το πόδι του άπάνω στον ώμο του Νομάρχη, που έκαμε ένα δυνατό τίναγμα προς τα πίσω.

Γέλασε δυνατά. — Θεέ μου, έξακολούθησε, ότι λέω πως τον κρατώ... είναι τρόπος της ομιλίας.

Φάνηκε πως δεν έδωσε καμμία προσοχή στον τρόπο που τον προέβησε... Ο κύρ Νομάρχης πήρε βαθιά βαθιά την ανάσα του.

— Λοιπόν, έχετε γειά, κύριε, είπα, και το νοῦ σας... μην πάρετε στραβό δρόμο.

— Θ' ακολουθήσω τη συμβουλή σας. Καλή αντίκρισι κύριε Νομάρχα...

Όταν έμεινε μόνος ο κύρ Μπούλης στάθηκε λίγη ώρα και συλλογίστηκε.

— Διάβωλε, έκανε. Ήμουν βέβαιος πως ήταν ο ίδιος ο Νομάρχης της Γουρουνόπολης που έκανε αυ-

Σκαπανέων μας

ΤΟ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΑΚΙ

Κάθε χρονιά ή κυρά Μαρουσά από την πόρτα. Φορούσε μαύρη τρίχνη κατσούλα, παπούτσια από παλιό δέρμα, σαν μεγάλα τσαρούχια, και μία μπέρτα στην πλάτη. Στο πρόσωπο ήταν πονηρούτοκο και άσχημο.

Μόλις φανερώθηκε στην πόρτα, ή κυρά Μαρουσά σταυροκοπήθηκε.

— Όξω από δω, ψιθύρισε με

κι, μικρό και σερπετό, πρόβαλε από την πόρτα. Φορούσε μαύρη τρίχνη κατσούλα, παπούτσια από παλιό δέρμα, σαν μεγάλα τσαρούχια, και μία μπέρτα στην πλάτη. Στο πρόσωπο ήταν πονηρούτοκο και άσχημο.

Μόλις φανερώθηκε στην πόρτα, ή κυρά Μαρουσά σταυροκοπήθηκε.

— Όξω από δω, ψιθύρισε με

«Ένα καλλικαντζαράκι μικρό πρόβαλε στην πόρτα...»

κομμένη φωνή και άρχισε να λήθ από «πιστεύω».

Τα μικρά παιδιά τρόμαξαν και μονάχα ή μεγάλη άγγονα της κυρά Μαρουσά, ή τετραπέρατη Ρήνα, κίτταζε πονηρά λέγοντας:

— Μπα, σε καλό σου γιαγιά, τί τρομάξεις έτσι; Δόστου κάνω δυο τηγανίτες να φύγῃ.

Η γιαγιά έξακολουθούσε να κάνει σταυρούς. Η φωνή της Ρήνας έφτανε στ' αυτιά της σαν από μακριά. Η μόνη λέξι που ξεχώρισε ήταν ή λέξι «τηγανίτες».

Σά να συλλογίστηκε τότε το ίδιο πράγμα, άρπαξε από την πιατέλα δυο τηγανίτες και τις πέταξε με όρμη κατά πρόσωπο του μικρού καλλικαντζαράκι.

Απλώσε τότε το καλλικαντζαράκι το γαντοφορεμένο του χέρι — τί παράξενη λεπτομέρεια — να πάρη τις τηγανίτες.

Μά ή φόρα της κυρά Μαρουσάς ήτανε τόση που δεν πρόλαβε να τους πιάσει και οι τηγανίτες πέσανε στο μέτωπο και στην κατσούλα του. Γίγνηκε τότε κάτι πολύ παράξενο.

Η κατσούλα γύρισε πίσω και από κάτω πρόβαλε μία άκατάστατη ξανθιά μπουκλα.

Μία ιδέα άστραψε τότε στο μυαλό της γιαγιάς. Έρριξε μία ματιά στο τραπέζι και μέτρησε τ' άγγονια της. Ήτανε δεκατέσσερα.

Ετρεψε τότε κι' άρπαξε το καλλικαντζαράκι από την κατσούλα, την τράβηξε και μαζί μ' αυτήν τράβηξε και μία μάσκα ιασκαρά.

Και πρόβαλε τότε, ξεκαρδισμένο στα γέλια, το έγγονό της, ο Παναγής.

— Και του χρόνου γιαγιά! είπα.

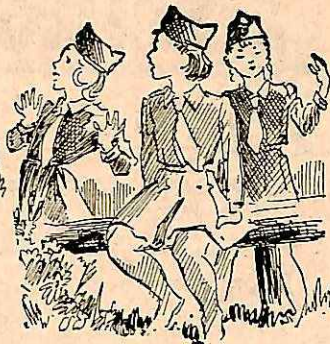
Και του χρόνου, παληόπαιδο, που βάλθηκες να με τρομάξεις χρονιάρα μέρα. Είπα κι' εγώ μαθεές, πως γίνεται να βρεθῇ καλλικαντζαρός μέσα στο σπίτι, που μπήκε το «Έν Ίορδάνη».

Εγώ άκόμα τώρα σ'άς έστιαξα τις τηγανίτες, παιδιά μου!...

Στο μεταξύ όλα τα παιδιά είχαν άρχισει να γελούν με την καρδιά τους και φώναζαν:

— Και του χρόνου γιαγιά, και του χρόνου γιαγιά!

— Έλάτε, έλάτε, ήσυχα. Φα-

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Πως να δέση το γλυκό!

Η μαμά της Λιλίκας είναι στην κουζίνα και ψήνει γλυκό και ή Λιλίκα έρχεται και την παρακαλεί να βγούν περίπατο.

— Τώρα, παιδάκι μου, της λέγει ή μαμά. Μία στιγμή να δέσω πρώτα το γλυκό κι' ύστερα θα έρθω άμέσως για να βγοῦμε.

Σε λίγο ή Λιλίκα παρουσιάζεται στην κουζίνα μ'ένα μακρύ σπάγγο.

— Νά, μαμάκα μου, λέει, σου έφερα σπάγγο για να δέσης το γλυκό και να με βγάλης περίπατο!

τε τώρα τις τηγανίτες σας να μη κρυώσουν και οι καλλικαντζαροί δεν έρχονται στα δικά μας τα σπίτια, παιδιά μου. Πάνε να κρυφτούν στα βάθη της γῆς.

Και τα μικρά ρίχτηκαν λαίμαργα στα γλυκά, ενώ ο Παναγής έλεγε στη Ρήνα:

— Είλε μεγάλη επιτυχία ή κατσούλα που μούφτιαξες, αδερφούλα μου!

Δ. Γ.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

4. (Συνέχεια)

Μά κεί δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη τίποτε άλλο παρά δυο τρίχες από βοδινη ούρα και 12 τρίχες από κεφάλι ούρασκουτάγκου.

Πέντε μέρες και πέντε νύχτες είχαν περάσει και το έργο του περίφημου Σερλόκ Χόλμς των ζώων δεν είχε προχωρήσει ούτε ένα πόντο. Από ώρα σε ώρα, από λεφτό σε λεφτό ή φήμη του ξέπεφτε.

Όμως αυτός διατηρούσε πάντα την ψυχραιμία του και την πεποίθησι που είχε στον έαυτο του. Κλεισμένος μέσα στο γραφείο του γύριζε άπάνω κάτω

καταστρώνοντας τα καινούργια του σχεδία.

Εκείνη τη στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Ήταν ο κύριος Νομάρχης.

— Κύρ Μπούλη, είπα, έρχομαι να σ' άποχαιρετήσω. Αποφάσισα να δώσω την παραίτησί μου.

— Υστερα από τα σκάνταλα, βλέπεις, που γίνανε στις 20 του Φλεβάρη στο χορό της Νομαρχίας και μάλιστα άφου δεν κατώρθωσα να πιάσω τους κλέφτες, δεν μπορώ να μείνω πιά στη θέσι μου.

Εχασα την έμπιστοσύνη του Υπουργού. Θ' άποτραβηχτώ σε κάποιαν άκρη στην έξοχή και θα ζήσω εκεί με τα μικρά μου εισοδήματα.

— Τον ξέρετε;

— Κάτι περισσότερο. Τον κρατώ.

Και λέγοντας αυτά ο κύρ Μπούλης χτύπησε με το πόδι του άπάνω στον ώμο τον Νομάρχη...

...Κτύπησε με το πόδι του άπάνω στον ώμο τον Νομάρχη...

— Στον σταθμό, άμα-ξά... Και γρήγορα.

Ο άμαξάς χωμένος στην προβιά του ήτανε, φαίνεται, κατενθουσιασμένος για τον πελάτη του.

Μάλιστα, κύριε, είπα στους όρισμούς σας και χτύπησε δυνατά τ' άλογά του για να τρέξουν. Αυτό έκαμε ένθουσιάζον τον Χάρυ Κόντακ.

— Πως έσύ που φαίνεσαι μορφωμένος κάνεις τον άμαξά; Ρώτησε με περιέργεια.

— Αϊ τα ρούχα, κύριε, δεν κάνουν το άτομο. Τό έναντίον, το άτομο κάνει τα ρούχα! άποκρίθηκε κείνος.

Νά το ποῦμε; Είστε πολὺ έξυπνος και θα το καταλάβετε μόνος σας. Ο άμαξάς δεν είχε βρεθῇ στην τύχη κείνη την ώρα μπροστά στο Χάρυ Κόντακ...

(Άκολουθεί)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Παρακαλούνται πάντες οι εύγενείς δωρηταί 'Οργανισμοί και Ιδιώται, οι έπιθυμούντες να προσφέρωσιν είδη και χρήματα διά τας ανάγκας του μαχομένου στρατού ή του άμάχου πληθυσμού, να έπιτελώσιν τοϋτο διά της ήμετέρας ύπηρεσίας, βέβαιον όντες ότι τά είδη των ταϋτα θέλουσιν άποσταλή άσφαλώς και ταχέως εις τον πρός δν θρον.

(Έκ της Διευθύνσεως Περιφερειακής Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου Βασιλείσης Σοφίας 23)

ΤΟ ΦΡΟΥΡΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν

Την παραμονή των Χριστουγέννων εις τας 10 και 30' παρήλασε διά της όδοϋ Σταδίου με έπί κεφαλής την μουσικήν τὸ Φρουραρχείον της Περιφερειακής Διοικήσεως Άρρένων Πρωτευούσης της Ε.Ο.Ν., τὸ όποιον άποτελείται από Βορειοηπειρώτας. Οί Άθηναίοι διαβάτῃ έθαύμασαν τὸ παράστημα καί τὴν έν γένει εμφάνισιν των φαλαγγιτών και τούς έχειροκρότησαν ζωηρώς.

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΛΑΡΙΣΗΣ

Οί φαλαγγίται της Υποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Λαρίσης κατά τὸν τελευταίον βομβαρδιζομένων της πόλεως υπό των Ιταλικών αεροπλάνων προσέφερον με άληθή αϋταπαρνησιν παντοειδείς ύπηρεσίας εις τὸν άμαχον πληθυσμόν και έβοήθησαν σοβαρώς τὸ έργον τοϋ Τμήματος Πρώτων Βοηθειών, άποσπάσαντες τὰ συγκαρρητήρια των άρχών της πόλεως και τὸν θαυμασμόν δλων.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΚΑΙ Η ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ

Φαλαγγίται της Περιφ. Διοικήσεως Άρρένων Πρωτευούσης έργάζονται μετά ζήλου δια την καλλιέργειαν διαφόρων έκτάσεων παραχωρηθεισών πρός τὸν σκοπὸν τοϋτον εις την Ε.Ο.Ν. Έπίσης φαλαγγίται της Υποδιοικήσεως Βορρά άσχολοῦνται τὰς ήμέρας αϋτάς με τὴν καλλιέργειαν 122 στρεμμάτων γῆς, έκ των όποιών 80 στρέμματα παρεχωρήθησαν υπό της Κοινότητος Κηφισίας, 22 υπό της Κοινότητος Χαλανδρίου και 20 υπό της Κοινότητος Άμαρουσίου.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Από δλας τὰς Περιφερειακάς Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Άρρένων και Θηλέων καταπαθάνουν καθημερινώς εις την Κεντρικήν Διοίκσιν άναφοράς εις τὴν ώραίαν Πατριωτικήν δράσιν των φαλαγγιτών και Φαλαγγιτισσών πρός ένισχυσιν τοϋ Ιερού άγώνος τοϋ Έθνους. Περισσότερον όμως τιμητικά διά τὴν Έθνικήν 'Οργάνωσιν Νεολαίας είναι αἱ κατά έκατοντάδας λαμβανόμεναι έπιστολαί ήρωϊκῶν πολέμιστῶν μας, διά των όποιών έκφράζουν

τὸν θαυμασμόν των διά τὴν συμβολήν της Ε.Ο.Ν. εις τὸν άγώνα και τὴν εύγνωμοσύνην των δι' όσα όπέρ αϋτῶν και των οικογενειῶν των κάμνουν οἱ καλοὶ Φαλαγγίται και Φαλαγγιτισσαι από της ένάρξεως τοϋ πολέμου.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΝΕΟΛΑΙΑΣ»

Έκυκλοφόρησε τὸ έτήσιον ήμερολόγιον τοϋ περιοδικοϋ «Νεολαία» εις πολεμικήν έκδοσιν. Τὸ «Ήμερολόγιον της Νεολαίας» είναι πλουσίως εικονογραφημένο από τούς κ. κ. Σοφ. Άντωνιάδην, Άν. Βώτην, Γ. Γρηγόρη, Γκειδέλην, Δημητριάδην, Κοντόπουλον, Καστρινάκη, Μπέζον, κ. ά., περιλαμβάνει δέ έκλεκτάς συνεργασίας τῶν κ.κ. Κωστή Παλαμά, Γ. Άθάνῃ, Γ. Βλάχου, Σ. Κανονίδη, Α. Κύρου, Ν.Λάσκαρη, Μ. Μαλακάση, Σ. Μυριώλην, Τ. Μωραϊτίνη, Γ. Πάπ, Σ. Σκίπη, Σταμ. Σταμ. ώς και τῶν κ. κ. Α. Άγγελουπούλου, Χρ. Άγγελομάτη, Ν. Άναστασίου, Φ. Γιοφύλλη, Α. Γκιάλῃ, Γ. Γρηγόρη, Δ. Δειλινοϋ, Κ. Καλάντζη, Σ. Καραϊσκάκη, Γ. Μαράντη, Άγγ. Μεταξά, Η. Μπακοπούλου, Κ. Μπέζου, Μ. Νικολαΐδου, Θ. Παπαμανώλη, Σ. Παναγιωτοπούλου, Μ. Σκουλούδη, Γρ. Στεφάνου, Ν. Τσεκούρα, Κ. Φαλτάις, Δ. Χρονοπούλου, Δ. Ψαθά.

Τὸ ήμερολόγιον πωλεΐται άντί 50 δραχμῶν. Υπό της Κεντρικής Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. θά άποσταλοῦν 7.000 τεϋχη της πολεμικής αϋτής έκδόσεως της «Νεολαίας» εις τὸ μέτωπον διά νά διανεμηθοῦν εις τούς ήρωϊκούς μας πολέμιστῃς.

Αποδείξεις

— Τὴν παρελθούσαν έβδομάδα ή Άνεξάρτητος Φάλαγγ Πειραιῶς της Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολῶν Άρρένων εξέδραμεν εις τὸν Σκαμαγκιάν. Η έκδρομή αϋτή άποτελεῖ μίαν έκ τῶν ήμερησίων στρατιωτικῶν πορειῶν άς διοργανώνει τὸ ΙΙ Γραφείον της Δ.Α. Σ.Α. "Ήδη υπό τοϋ ίδιου Γραφείου ώργανώθη άνάβασις εις τὴν Πάρνηθα κατά τὴν όποιαν θά μετάσχουν πολλοὶ φαλαγγίται σπουδασταί.

— Η Διεύθυνσις Προνοίας της Δ.Α. Σ.Α. διαώργανωσε καθημερινῶν συστίον εις τὸ έστιατόριον της Πανεπιστημιακής Λέσχης διά τούς σπουδαστάς φαλαγγίτας.

— Συνεχίζεται κανονικῶς ή εις τούς φαλαγγίτας της Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολῶν διδασκαλία περί παθητικής άεραμύνσεως.

— Τὸ V Γραφείον της Δ.Α.Σ.Α. κατακλύζεται κυριολεκτικῶς από σπουσάτας φαλαγγίτας πού ζητοῦν νά τοποθετηθοῦν καί έργασθοῦν έθελοντικῶς εις οἰανδήποτε ύπηρεσίαν.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ Η Ε.Ο.Ν.

Παιδιά της Έθνικής 'Οργάνωσεως Νεολαίας, Φαλαγγίται και Φαλαγγιτισσαι της Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, κατά τὴν έορτήν των Χριστουγέννων και τὴν έπομένην έπισκέφθησαν τὰ στρατιωτικά Νοσοκομεία όπου νοσηλεύονται τραυματαί και εξέτελεσαν ένδιαφερόντα προγάρματα ψυχαγωγίας των τραυματιῶν μας. Ο ένθουσιασμός και ή χαρά πού χάρισαν τὰ καλά παιδιά της Ε.Ο.Ν. εις τούς ήρώας μας δέν περιγράφονται. Με ζωκραυγῃς όπέρ της Ε.Ο.Ν. έτελείωσαν παντοῦ αἱ έκτελέσεις των προγραμμάτων ψυχαγωγίας των τραυματιῶν μας.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ

Τὸ Συνεργείον Συσκευασίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης ήτοιμασε 200 μικρά δέματα τὰ όποια διενεμήθησαν υπό των Φαλαγγιτισσῶν τοϋ άρμυρίου τμήματος εις τούς τραυματίας των Νοσοκομείων της Πρωτευούσης.

Έπίσης παρά τοϋ Συνεργείου τοϋ Σταθμοϋ Λαρίσης διενεμήθησαν εις τούς άναχωροῦντας συρμούς 1.770 κουτιά σιγαρετῶν και πολλὰ φιάλες κονιάκ.

Τέλος αἱ Φαλαγγιτισσαι έξοήθησαν τούς τραυματίας μας διά τὴν διεξαγωγήν της αλληλογραφίας των.

ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΚΑΙ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟΥ

Συνεστήθη υπό της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Άρρένων Πρωτευούσης Σχολή Έκπαιδεύσεως Κινηματογράφου και Κουκλοθεάτρου, ή λειτουργία της όποιας ήρχισε πρό ήμερών.

Οί εις τὴν έν λόγω Σχολήν εκπαιδευόμενοι φαλαγγίται θά θεθοῦν εις τὴν διάθεσιν των Υποδιοικήσεων διά τὴν ψυχαγωγίαν της δυναμείας της Περιφερειακής Διοικήσεως.

Έν τῷ μεταξύ συνεχίζεται ή προδολή μορφωτικῶν καί ψυχαγωγικῶν έργων υπό τοϋ Κινηματογράφου της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, χάριν των τροφίμων των διαφόρων κοινωνικῶν ίδρυμῶν.

«ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΗ ΦΩΤΙΑ»

Τὴν 25ην Δεκεμβρίου ώμίλησεν από τοϋ Ραδιοφωνικοϋ Σταθμοϋ της Ε.Ο.Ν. ὁ πολεμικός άναποκρῆτης της «Βραδυνῆς» στό Βόρειον Μέτωπον και Διευθυντής τοϋ Γραφείου Τύπου της Κεντρικής Διοικήσεως της Ε.Ο.Ν. κ. Ν. Καπιτσόγλου με έντυπώσεις του «Μεσ' άπ' της μάχης τῆ φωτιά».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Διά της Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης προσέφερον διά τὸ Ταϊγάρι τοϋ Στρατιώτου οἱ κάτωθι:

Ο Υφυπουργός κ. Μπουμπουλης δραχμ. 1.000, ὁ κ. Ιωάννης Σακελλαρίδης δραχμ. 150, ὁ κ. Ν. Καλαϊτης δραχμ. 50, ή δις Φ. Τριλιῃ δραχμ. 100, ή δις Γρίβα δραχμ. 70, ή δις Εϋν. Παπαλά δραχμ. 30, ή δις Άννα Μπουφίδου δραχμ. 70, ὁ κ. Α. Κωδούνης δραχμ. 1.000 και ὁ Ιός Υποτιμεϋς Άρρένων Υποδ. Βορρά δραχμ. 17.094.50.

Εις τὴν άποθήκην της Κ.Υ.Α.Μ. παρέδωσαν τὴν 9ην Δεκεμβρίου οἱ έξῆς τὰ κάτωθι είδη:

Βαρβαρέσσος 1 πουλόβερ, 7 κασκόλ, 13 ζεύγη γάντια, 14 ζεύγη κάλτσες. Έπιτροπή Φανέλλας Στρατιώτου έν Χολαργῷ 36 ζεύγη κάλτσες, 12 ζεύγη γάντια, 3 κασκόλ, 5 πουλόβερ σκούφοι. Έπιτροπή Έρῶν διά των Φανέλλων τοϋ Στρατιώτου Σύν. Ήμερῶν 230 ζεύγη κάλτσες μάλλινες. Κομωτήριον Κάρμπε 58 πεκέτα σιγαρετῶν τῶν 11.

Έπίσης προσέφεραν διάφορα είδη οἱ έξῆς: Εϋν. Γκοραβέλλα, Άθ. Ζαφειρόπουλος, Δ. Ενωματάκου, Μ. Σαράντη, τέλος προσέφεραν ὁ Δήμος Άθηνῶν 128 πουλόβερ, 101 ζεύγη κάλτσες, 78 ζεύγη γάντια, 5 κουκούλες, 27 κασκόλ, μία έπιγονιάδα. Υπουργείον Παι-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

δέμας και Θρησκευμάτων 114 πουλόβερ, 228 φανέλλες μάλλινες, 330 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, 13 ζεύγη γάντια μάλλινα, 20 κασκόλ, 2 ζωνάρια, 1 κουκούλα, 44 κουβέρτες, 13 σεντόνια, 8 εσώδρακα, 2 όποκαμίσια, 25 μαξιλαροθήκες, 42 πετσέτες, 3 μανδηλία, 15½ όκάδες καρύδια, 119 πακέτα τσιγάρα, 1 βιβλίον, 4 κουτιά σπρίτῃ και 15 χαρτοφακέλους. Π.Υ.Α.Μ. Πρωτευούσης 2.220 ζεύγη κάλτσες, 6.000 κουκούλες, 700 πουλόβερ, 670 φανέλλες, 620 εσώδρακα, 1.300 κασκόλ, 650 ζεύγη κάλτσες, 80 κουκούλες, 210 πουλόβερ, 140 φανέλλες, 150 εσώδρακα, 130 κασκόλ, 60 ζεύγη γάντια και 80 ζωνάρια.

Διά τὸ δέμα τοϋ Στρατιώτου προσέφερον οἱ κάτωθι τὰ έξῆς ποσά:

Επίσης οἱ Μολάες Γεώργιος δραχμ. 210 γιά τρία δέματα, Δοκμετόγλου Πρόδρ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Λεοντίου Γεώργιος δραχμ. 700 γιά δύο δέματα, Περαυνάκης Ιωάννης δραχμ. 3.000 γιά τεσσάρων δέματα, Πετρινός Εϋάγγελος δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα, Μπότ. Ανδρ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Φουριέτας Δημήτριος δραχμ. 280 γιά τέσσαρα δέματα, Διαμαντοπούλου Άλεξάνδρῃ δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Καλλινίκου Μαρία δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Μαρούλης Κωνστ. δραχμ. 840 γιά δώδεκα δέματα, Α. Ε. Αυτοκινήτων «Έλλάς» Άδ. Βουτουρά δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Σταμάτης Γεώργιος δραχμ. 1.050 γιά δέκα πέντε δέματα, Γιαννάκης Καναζώνης δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Κιλνική Γαίας Θεοφύλακτοϋ δραχμ. 270 γιά τέσσαρα δέματα, Παυλάτου Άλεξ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Λιάκος Ιωάν. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Μαρία καί Διον. Βερζαζιά δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Γαλανοϋ Χρίστίνῃ δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Σκριδάνου Άντων. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Γιαννόπουλος Νεστόρ δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Γεωργιφέντης Μιχ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Καρόλας Νικόλ. δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα, Τσούτσας Γεώργ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Άναγνωστοπούλου Σοφία, δραχμ. 210 γιά τρία δέματα, Ζαμπάνης Διον. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Πενιοσιάνης Γαβ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Σταμούλης Μιχ. δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα, Φαλαγγίται Πετ. καί Ελρ. Αννίνου δραχμ. 420 γιά έξι δέματα, Μαρικά Θεοφίλου δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Γερτρούδη Κων. Βλαχ. δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Άννα Κορανάχη δραχμ. 280 γιά τέσσαρα δέματα, Λαμπρινάκου Κούλα δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Άναστασιάδης Άναστ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Παπαγεωργόπουλος Δημ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Βλάσης Κωνστ. δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Κωσταζής Άλκις δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Τζαννέτου Πανγ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Κανελλόπουλος Κωνστ. δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Παπαδόπουλου Χρίστίνῃ δραχμ. 150 γιά δύο δέματα, Κόλιας Άλεξ. δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα, Λεμονίδης Νεοκλῆς δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα, Καλογιάννης Άνδρ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Τοπόπουλος Κωνστ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Τομπούλου Δανάη δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Θωμάϊδου Έλινάβετ δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Ιωαννίδης Κλεόδουλος δραχμ. 420 γιά έξι δέματα, Άργυριου Άργ. δραχμ. 490 γιά έπτά δέματα, Έφμερις «Βραδυνῆς» δραχμ. 770 γιά ένδεκα δέματα, Μπόδσας Βαχάμ δραχμ. 210 γιά τρία δέματα, Τετνεός Γεώργ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Μαυρουδῆ Άντ. Γούναρη δραχμ. 210 γιά τρία δέματα, Χρόνης Δημήτριος δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Άνδρικόπουλος Δημ. δραχμ. 140 γιά έπτά δέματα, Περεντίνος Γεώρ. δραχμ. 490 γιά δύο δέματα, Άρβανίτης Ιωάν. δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Έλιού Άναστ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Πριγκίπισσα Άλίκη δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Γιαννικόπουλος Θάνας δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Λεονάρδου Ντέμης δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Έπιθεωρητής Δημοτ. Σχολ. Γούρτουνο δραχμ. 4.000 γιά πενήκοντα δέματα, Ακώλας Βίκτωρ δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Γενιδούκα δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Γενιδούκα καί Φ. Μπουρατίνου δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Βαφειάδου Μαρία δραχμ. 140 γιά ένα δέμα, Παρασκευάς Άλκις δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Δημάκη Μαρία δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Άναστασιάδης Έμειστ. δραχμ. 280 γιά τέσσαρα δέματα, Καρδελάρης Καρ. δραχμ. 500 γιά έπτά δέματα, Μεταξάς Άγγελος δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Αφθονίδου Ζωή δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Νούλης Κωνστ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Τρικούπη Μαρία δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Τρικούπης Σπυρ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Άργυράκη Πόπη δραχμ. 140 γιά δύο

δέματα, Ζέντε Μεταξία δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Δούκας Γεώργ. δραχμ. 140 γιά δύο δέματα, Κωνσταντάκου Άγγελου δραχμ. 350 γιά γιά πέντε δέματα, Τσερετοπούλου Έρατώ δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Καραγεώργης Άλκις δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα, Πούλου Μιχαήλ δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Παπαεστρατίου Κωνστ. δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Τσαγγάρη Λέα δραχμ. 70 γιά ένα δέμα, Μιχαηλίδου Κορηλία δραχμ. 50, Καμμένος Ν. δραχμ. 700 γιά δέκα δέματα, Πιατή Μαρία δραχμ. 70 γιά ένα δέμα και Άλκις Καραγεώργος δραχμ. 350 γιά πέντε δέματα.

Ο 4ος Υποτιμεϋς Θηλέων προσέφερε 25.165 δραχμῃς, ή κ. Φωφῷ Λαούδη 1.000 δραχμ., ὁ κ. Γεράσιμος Χαροκόπος 1.000 δραχμ., ὁ 4ος Υποτιμεϋς Θηλέων Πειραιῶς 5.106 δραχμ. και ὁ κ. Γεώργιος Νόνης διά λογαριασμόν της Έργατικής Έστίας 70.000 δραχμῃς.

Είδη προσέφερον οἱ κάτωθι:

Κατάστημα Μπεχλιανίδου 1994 ρεκάμας των χαρτονιῶν διά τὸ εἰσιγόρι τοϋ Στρατιώτου. Κα Παπαστεφάνου 8 ρομπες διά τούς τραυματίας, 3 κουβαρίστρες, 18 κουμπιά, Κα Στάντζου 7 χλαίνας και 7 κουκούλες, Κα Τσιούρη Έλένη 4 ζεύγη κάλτσες, 4 κουτιά τσιγάρα. Κος Ζουχαρούκῃ 12 πιζάμες μάλλινες, Οίκος Γεωργιάδης 14 χλαίνες, Οίκος Μαργαρίτη 300 κουτιά σιγαρετῶν. Κα Λένα Σιγικρίδου 2 ζεύγη κάλτσες, Σούλογος Γενέων 11 πουλόβερ, 8 ζώνες, 13 ζεύγη κάλτσες, 29 ζεύγη γάντια, 2 εσώδρακα, 132 παλτά παιδικά, 118 φορματάκια, 24 φορεσιές άγοριῶν, 14 όποκάμια άνδρική, 6 φορματάκια κοριτσιῶν, 2 φορέματα άγοριῶν, 5 φορέματα κοριτσιῶν, 2 φούστες, 1 κουστομῖ παιδικό, 2 φορεσιές ναυτικά παιδιῶν, 1 σακκάκι παιδικό, 1 παλτό κοριτσιῶν, 1 φορεσία πιζάμες άνδρική, 1 γιλέκο, 1 όποκάμιο άνδρικό, 3 πουλόβερ, 1 φούστα, 2 εσάρπες, 1 κουκούλα, 1 μπερέ, 1 πανταλόνι άγοριῶν, 26 ζεύγη κάλτσες παιδικές, 12 ζεύγη κάλτσες άνδρικές, 2 ζεύγη γάντια, 2 κουλάτες κοριτσιῶν, 1 βαλίτσα, 1 ζιλε, 9 όποκάμια, 1 ζεύγος γάντια. Επίσης περιουνηλέγησαν διά τοϋ κ. Καστανάρα 88 κουτιά σιγαρετῶν καί 136 σιγαρετῃ χύμα.

Μιμηκόπουλος 250 φύλλα χαρτόνι, 10.000 καρτέλλες, Χαροποιά Αιγίου Α. Ε. 200 φύλλα χαρτόνι, 8.000 καρτέλλες, 5.000 ήμιφύλλα πολυγράφου, Δις Χακιοπούλου Περ. Θηλ. Σύν. Π.Υ.Α.Μ. 9 πουλόβερ, 1 ζωνάρι, 11 ζεύγη κάλτσες, 2 ζεύγη γάντια, 1 όκά μαλλί, 2 πακέτα, κ. Παργιανός 1 βαρελάκι κονιάκ 18 όκάδες, κ. Βαλαριώτης Σπύρος 2 κουβέρτες, κ. Διονύσιος Ρέκος 1 κουκούλα, 1 ζεύγος κάλτσες, Κα Λαδοπούλου 2 φανέλλες, 1 ζεύγος κάλτσες, Δις Κουσιόδημῃ 1 ζεύγος κάλτσες, κ. Βαής Γεώργ. 240 φιάλας παλαιού κονιάκ, κ. Βογιατζίδης 100 φιάλας παλαιού κονιάκ, κ. Βράγκαλης Νικ. 50 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, κ. Κων. Κάπας 25 φανέλλες, κ. Καραμπιτης 60 κουτιά σιγαρετῶν. Δις Καίτη Άργυροπούλου 21 τεμάχια παιδικά ένδυματα. Ο 11ος Υποτιμεϋς Θηλέων περιουνηλέξε 4 κουβέρτες, 2 φανέλλες, 1 εσώδρακο, 3 κασκόλ, 3 κουβάρια μαλλί, 6 πακέτα τσιγάρα, 2 ζεύγη κάλτσες, διά των κιθωτιῶν περιουνηλέγησαν 297 κουτιά σιγαρετῶν, 12 πουλόβερ μάλλινα, Δις Νεστορίδου 13 κουκούλες, 3 ζεύγη γάντια, 4 ζεύγη κάλτσες, Τὸ Περίτερον Πλατείας Συναγμάτων 145 ζεύγη κάλτσες, 37 ζεύγη γάντια, 7 ζώνες, 1.356 μικρά κουτιά σιγαρετῶν, 102 μεγάλα, 133 όκάδες σόκα, 110 πουλόβερ, 455 ζεύγη κάλτσες, 40 βαμβάκερες κάλτσες, 120 ζεύγη γάντια, 69 κασκόλ, 7 ζώνες, 7 κουκούλες, 100 μανδηλία, 200 όκάδες καρύδια, 6 κουβάρια σόκα, 200 όράμα μέντες, 2 κουτιά τιά υποκόκα, 12 κουτιά έσώματα μεγάλες, λουκούμια, 13 πιζάμες σοκολάτες μεγάλες, 5 μικρές σοκολάτες, 175 όράμα καραμέλες, 10ς καί 10ος Υποτιμεϋς Θηλέων σοποῦνι, 2 306 πακέτα σιγάρα, 21 τεμάχια σιγαρετῶν, 2 κουτιά κονσερβές, 1 κουτί σόκα, 1 τετραδίου, 1.234 βιβλία, 7 πακέτα σόκα, 12 ευραφάκια, 4 όκάδες σταφίδες, 1 βαλίτσα, 3 πακέτα μακαρόνια, 2 πακέτα καραμέλες, 8 μποτιλίες κρασί, 5 μποτιλίες καυροδφην, 1 μποτιλία μπύρες, 3 μποτιλίες καυροδφην, 1 μποτιλία ρακί και 1 Περιόδικα.

Μαρία Γουναροπούλου ένα πουλόβερ και 580 ζεύγη κάλτσες, Περιφ. Διοικήσεις Άρ-

ρένων Πρωτευούσης δέκα τρία πακέτα τσιγάρα, Δ. Χαραλάμπη δύο φιάλας Μπράντυ μία φιάλη κρασί Σαμιώτικο, Βαλιζή μία ζώνη μάλλινη, 21ος Υποτιμεϋς Θηλέων Πρωτευούσης ένα άντισκηνον, ένα κρεβάτι, τεσσαράκοντα ζεύγη κάλτσες, έξι πουλόβερ, δέκα κασκόλ, ένα παλτό γούνιν, τέσσαρα ζεύγη γκαϊτες, έξηκοντα μία κουβέρτες, ένα πάπλωμα, έξι όποκάμια, δώδεκα παιδικά είδη και μαξιλαρία, τρεις μπουγους μαλλί, ένα στρώμα, έξι προσόφια μία μαξιλαροθήκη, έξι όποκάμια, όκτώ γιλέκα, έπτά σακκία, έξι ζεύγη κάλτσες, ένδεκα πανταλόνια, έν γεύγος ζάντια, ένα μπόγο μεγάλο μαλλί, πέντε πουλόβερ, δύο ζεύγη γάντια, τέσσαρα ζεύγη κάλτσες, πέντε κουκούλες και βιβλία. 12ον Τάγμα Θηλέων, 112 πακέτα τσιγάρα, δύο μεγάλα πακέτα τσιγάρα, ένα μεγάλο πακέτο τσιγάρα ανοικτό, τέσσαρες όδοντοπαστες, ένα σαποῦνι. Λίνα Κατακούρησῃ μία μάλλινη ζώνη.

Άρκετά είδη περιουνηλέξεν επίσης ή Περιφερειακή Διοίκησης Ε.Ο.Ν. Άττικοδοιωτίας.

Διά της Υπηρεσίας Άλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. προσέφερον όπέρ των μαχομένων στρατιωτῶν μας και των οικογενειῶν των οἱ κάτωθι τὰ έξῆς είδη: Υποδιοικήσεις Βορρά: 6 ζεύγη κάλτσες, 6 κασκόλ μάλλινα, 1 ζεύγος γάντια, 2 κουκούλες μάλλινα, 1 ζεύγος γάντια, 2 κουτιά τσιγάρα, 1 όκά σόκα, 10 πακέτα σόκα, 3 κουτιά πυρετῶν, 4 περιόδικα. Προωπικόν Έθνικής Κτηματικής Τραπέζης: 14 ζώνες (ζωνάρια μάλλινα) 6 ζεύγη γάντια, 1 κουκούλα, κ. Καμπιστόπουλος: πουλόβερ μάλλινα, 1 ζεύγος κάλτσες μάλλινες, 1 ζεύγος γάντια πέτσινα. Θεόδωρος Θεοφάνης: 1 επανωφόρι παιδικό, 1 φούστα παιδική, 1 εκέτα μάλλινη, 2 κασκόλ, 2 σακκία άνδρική, 1 ζακέτα παιδική, 1 πανταλόνι άνδρικό, 1 ζεύγος γάντια παιδικά, 4 ζεύγη κάλτσες άσπρες, 5 ζεύγη παπούτσια, 1 ζεύγος σοσόνια παιδικά, Κόκαλη Νίκη: 1 φανέλλα μάλλινη, 1 κουκούλα μάλλινη, 1 ζεύγος γάντια, 1 ζεύγος κάλτσες άνδρικές μεταχειρισμένες. Υποδιοικήσεις Νότου: 1 πουλόβερ μάλλινο καινούργιο. Παπαδόπουλος: 4 ζεύγη κάλτσες μάλλινες 22 πετσέτες, 4 κασκόλ καινούργη, 2 κασκόλ παλαιά, Γεώργιος Μαυροπούλος: 2 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, Μαρικά Κούζακη: 301 βιβλία περιόδικα, Γιαννούλα Λερμπέτου: 12 πακέτα τσιγάρα, Ελρ. Βλάχοκαλη: 3 ζεύγη γάντια, Εδφρ. Μπάκας: 2 ζεύγη γάντια μάλλινα, καινούργια, 2 ζεύγη κάλτσες μάλλινες καινούργιες, 3 πουλόβερ μάλλινα καινούργη, Σοφία Άλιτζόγλου: 2 ζεύγη μάλλινες κάλτσες καινούργιες, Λίνα Βλάχου: διάφορα είδη διά βρέφη, 4 μπάντες, 4 μεσοφόρια.

Διά των κιθωτιῶν περισρέτταν των τοποθετημένων διά τὴν περισύλληψη, συνέλεγησαν χθές 220 πακέτα τσιγάρα καί πολλά εις χύμα. Εις τὸ Περίτερον της Πλατείας Συναγμάτων εξακολουθοῦν άδρόσι εἰσφοραί τοϋ κοινοῦ διά των στρατῶν καί των άμαχον πληθυσμόν.

Έξ άλλων ομάδες Φαλαγγιτισσῶν έπισκεφθείσαι, ώς συνήθως, τούς τραυματίας μας, προσέφεραν εις αϋτούς διάφορα χρήσιμα δώρα καί τούς έξοήθησαν εις τὴν διεξαγωγήν της αλληλογραφίας των.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ Ε.Ο.Ν. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Η Υποδιοικήσεις Ε.Ο.Ν. Άρρένων Πειραιῶς κατήρτισε Χορωδίαν καί 'Ορχήστραν άποτελούμενην έκ Φαλαγγιτῶν, ή όποια θά χρησιμοποιεῖται διά τὴν ψυχαγωγίαν των ήρωϊκῶν τραυματιῶν μας οἱ όποιοι νοσηλεύονται εις διάφορα Στρατιωτικά Νοσοκομεία.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Οἱ τραυματαί τοϋ 4ου Στρατιωτικοϋ Νοσοκομείου Άθηνῶν άπέστειλαν πρός τὴν Κεντρικήν Διοίκσιν Νεολαίας τὸ κάτωθι τηλεγράφημα: «Εϋχαριστοῦμεν τὴν Ε.Ο.Ν. διά τὰς στοργικὰς καί πλήρεις αφοσιώσεως πρός ήμῃς περιποιήσεις της».

Οἱ τραυματαί τοϋ 4ου Στρατιωτικοϋ Νοσοκομείου Άθηνῶν

